

HARLEQUIN®

супер РОМАНС®

РОМАНТИЧНА
РАЗВРЪЗКА

28

декември '95

Вики Ловис
ТОМЪЗЪ

ВИКИ ЛЮИС ТОМПСЪН РОМАНТИЧНА РАЗВРЪЗКА

Превод: Илияна Костова

chitanka.info

Никак не е лесен за изпълнение планът на младата психоложка Емили Джонсън — да изследва отношенията между работниците на един строеж. И то не кой да е, а тези на строежа, ръководен от фирмата на баща ѝ. И то не къде да е, а в любимата им кръчма. И то не как да е, а като стане келнерка. Сурови и безцеремонни, строителите не подозират истинската ѝ самоличност и я приемат. Но докога? Ще остане ли младата жена безучастна към разкритията, които прави, и към съдбата на техния негласен водач Нед?

ПЪРВА ГЛАВА

В края на работния ден, седнала в охладеното от климатичната инсталация кафене срещу строителната площадка, Емили наблюдаваше мъжете, които се спускаха по откритите напречни греди на петнайсетия етаж. Повечето бяха монтажници — издигаха стоманения скелет, който накрая щеше да поеме трийсетте етажа на бъдещата сграда и да ги издигне към кобалтовото небе. По местните стандарти сградата щеше да е висока.

По двама, по трима строителите минаваха през изхода в оградата и се насочваха към близкия бар — „Пиво и питиета“. Това е, значи, „дупката за запои“, отбеляза си наум Емили. Е, това беше съвсем достатъчно за изследователския ѝ проект.

Вече можеше да си върви, но трябваше да изчака да си тръгне брат ѝ. Дани бе технически ръководител на „Джонсън Кънстръкшън“. Ако я види и ѝ подвигне, ще я разкрие и ще провали целия проект. Най-сетне пикапът му сви зад ъгъла, Емили даде на сервитьорката солиден бакшиш и излезе навън в жаркия въздух на лятната жега. Нагретият тротоар опече като в пещ червените ѝ обувки, но тя бавно продължи напред, обзета от необяснима тъга.

Намести слънчевите очила, вдигна глава и погледна през тъмните стъкла нагоре към върха на металната конструкция. Една невнимателна стъпка на тази височина означаваше сигурна смърт. Наблюдавала бе днес следобед хората от монтажната бригада да се движат по тесните греди с безгрижието на момченца, заиграли се на училищната катерушка. Забравила бе каква физическа смелост е нужна на работниците, особено на ония, които правят първите повдигащи сглобки на огромните греди.

Спомни си как някога, петгодишна, майка ѝ я заведе на един от обектите, на който баща ѝ работеше като монтажник. Погледнала бе нагоре към ръждивочервените греди, разсмя се и така ѝ се зави свят, че едва не политна назад.

— Ето го баща ти, е-ей там — посочи тогава майка ѝ някакъв човек, застанал на най-горната греда. — Там са монтажниците — те проправят пътя към върха.

Високо-високо над тях слънцето се отразяваше в каската на баща ѝ и на Емили ѝ се бе сторил като бог. С годините обаче се научи да премълчава това свое възхищение, особено в негово присъствие. А когато тръгна да излиза на срещи, той започна настойчиво да ѝ втълпява, че никой монтажник и изобщо никой прост работник не е достатъчно подходящ за нея.

На строежа вече всички си бяха тръгнали. Само четирима души се бяха заприказвали на ъгъла на оградата, а каските засенчваха загорелите им лица. Емили скришом ги огледа, като се правеше, че чете залепеното наблизо автобусно разписание.

Единият, по-висок от останалите, имаше телосложение на футболен защитник — с тесни бедра и широки рамене. Под разкопчаната му риза се виждаше къса рязана фланелка, прилепнала от потта към широкия гръден кош. Коремът му бе плосък, за разлика от позакръглените шкембета на другите трима, които очевидно след работа с наслада изливаха в гърлата си по серия бира в „Пиво и питиета“.

Емили беше твърде далеч, за да усети миризмата им на пот след тежкия трудов ден, но в паметта ѝ изплуваха вечерите от детството ѝ, когато баща ѝ се връщаше, завърташе я със силните си ръце и нахлупваше каската си върху тъмните ѝ коси... Точно в този момент високият мъж погледна към нея и преди да извърне глава, тя мерна усмивката му, в която прочете, че е усетил скритата ѝ преценка. С мисълта за тази усмивка тя забърза по улицата към подземния гараж, където бе оставила червения си корвет.

Докато шофираше на северозапад към подножието на планината, Емили си спомни случайния разговор с един от студентите си по социология миналата седмица, който промени изцяло плановете ѝ за лятото. Незнайно защо, Кърт Тъкър реши да ѝ разкаже за брат си, който го издържаше, за да завърши образованието си.

Според Кърт, брат му бил изключителен — помагал материално на овдовялата им майка, а през обедните си почивки четял класическа литература. Вярно, че в четенето нямало нищо необикновено, но брат му все пак бил монтажник. Кърт се изумяваше от способността на брат

си да поддържа високо интелектуално равнище и едновременно с това да намира общ език с колегите си, когато седнат да пийнат след работа. Разказът на Кърт събуди любопитството на Емили и като социолог, и като жена. Тя уж случайно го попита на кой строеж работи брат му, и той спомена новата висока сграда в търговската част на града. Договорът се изпълняваше от фирмата на баща ѝ, но Кърт, като всички останали в университета, не знаеше нищо за връзката ѝ с „Джонсън Кънстръкшън“, а и тя не му каза.

Заинтригувана от брата на Кърт, Емили реши да се залови с проект, който щеше да ѝ бъде далеч по-интересен, отколкото да води летни курсове, а нищо чудно и да ѝ извоюва име в академичните среди. За един млад преподавател с едногодишен стаж в университета на Аризона това е изключително полезно.

Баща ѝ, естествено, щеше да е против, но ако го покани на обяд в любимия му мексикански ресторант и внимателно му подхвърли идеята малко по малко щеше да преодолее възраженията му. В края на краищата, донякъде имаше нужда и от неговото сътрудничество, за да осъществи плана си.

— Татко, това лято съм намислила да работя над един много интересен проект — изстреля новината си Емили, след като сервитьорката отнесе чиниите и баща ѝ започна да тъпче лулата от морска пяна с любимия си тютюн „Боркум Риф“.

— Така ли? И какъв е той? — Преситен от тамалите и бирата, Дан Джонсън се облегна назад, прокара пламъка на кибритената клечка над комина на лулата и бавно запуши в очакване да чуе последното научно безразсъдство, което е завладяло дъщеря му.

— Да проведе двумесечно проучване върху социалните модели на общуване, които монтажниците установяват помежду си в една временна „дупка за запои“.

— Какво си решила да правиш?! — наведе се през масата баща ѝ, рязко отърсил се от добродушната си нагласа.

— Нещо съвсем естествено. Социологическото изследване, което ще напиша въз основа на това проучване, лесно ще се публикува и ще затвърди положението ми в университета. А темата е идеална за мен, не мислиш ли? — И му отправи ослепителна усмивка.

— Значи възнамеряваш да проучваш монтажниците?

— Точно така. Може и да не си се замислял за това, но съм убедена, че те установяват помежду си определени модели на взаимоотношения — определят си, например, лидери, и така нататък, и така нататък. И барът се превръща в един микросвят, в нещо като социален експеримент, до момента, в който строежът бъде завършен и социалните нишки се разпаднат.

— Да, май е така — озадачено я изглежда баща ѝ. — И какво от това?

— Ще документирам този техен свят в социологически контекст. Повечето от колегите ми сигурно ще ме подкрепят.

— Я чакай малко. Излишно е да си губиш времето — просто ме питай, и ще ти напълня главата с много повече информация, отколкото изобщо ти се ще да чуеш. — И пак се облегна назад, сякаш с предложението му проблемът е приключен. — Нямах работа сред тия момчета, момичето ми.

— Татко, аз съм учен. Трябва да събирам данните си непосредствено. — После замълча и опита друга тактика. — Или смяташ, че е по-добре да се насоча към някой бар на хомосексуалисти?

— Към какво?! — Дан рязко се приведе и нервно се огледа наоколо, после тихо продължи: — Моля те, внимавай какво говориш, разбра ли?

— Просто подхвърлих една идея.

— Ако ще я обявяваш на всеослушание, по-добре измисли някоя друга. Не може ли да проучваш дечицата по детските площадки? Какво така изведнъж си се захванала с баровете? — Лулата угасна. Дан я измъкна от устата си, огледа я и поклати глава. — Ще ми говори за барове, и то на всеослушание.

— За малките деца знам твърде малко, а от монтажни работи разбирам. Както и от монтажници.

— Но не и колкото мен. — Той насочи към нея мундщука на лулата си. — Ако си мислиш, че можеш ей така, просто на игра, да влезеш в някой бар, да се друснеш на стола и да започнеш да задаваш въпроси, значи нямаш никакъв мозък в главата си. Момчетата или ще се затворят в черупките си, или ще вземат да те задяват. Не, момичето ми — въздъхна той. — Идеята ти е направо ужасна. Не съм те пращал в Станфорд, за да ми се мотаеш по баровете с разни работници.

Емили се пресегна над масата и потупа свития му юмрук.

— Успокой се, татко. Ти просто не разбираш колко важно е за кариерата ми едно такова изследване. Колко социолози имат моя произход, за да могат да го направят? За да се утвърдя като уважаван член на факултета, ми трябва точно това.

— Не ми харесва тая работа. Момчетата са грубияни, аз поне ги знам, и когато заседнат да си пийват, не се отнасят особено приветливо към разните му там университетски преподаватели, пък били те и красавици като теб.

— Точно това ще е забавното. Те няма да знаят нито че съм преподавател, нито че ги проучвам. Намерих си работа като сервитьорка.

— О, не, по дяволите! Да не искаш да ставаш барманка? — Той остави лулата, потърка очи и измърмори под носа си дълга благословия от не особено пристойни думи. Най-сетне уморено я погледна. — И къде си намери работа?

Внезапно Емили изпита малко позакъсняло, но болезнено чувство за вина. Най-голямото желание на баща ѝ бе да я предпази от грубата всекидневна борба за оцеляване, през каквата бе преминал самият той. Как да му обясни, че има нужда от повече динамика и разнообразие в живота си? Яркосините му очи, по които всички казваха, че двамата си приличат, вече бяха избледнели като стари джинси. През ноември щеше да навърши шейсет и годините вече ясно му проличаваха. Кога посивяха така косите му? Кога се набраздиха така страните му? И целият проект започна да ѝ се струва някак съмнителен.

— Да се опитам ли да позная? — продължи той, след като тя не отговори. — В „Пиво и пиетиета“, нали? — Емили кимна. — Значи си видяла премените, в които се издокарват ония момичета?

Тя отново кимна и дори не се опита да го поправи — не „момичета“, а „жени“.

Дан Джонсън тежко въздъхна и прибра лулата и торбичката с тютюн в горния джоб на самото си.

— Ти си вече на двацет и пет и аз не мога да ти налагам какво да вършиш и какво — не, но ми се ще отново да обмислиш това твое проучване. Винаги съм се старал да те държа настрани от места като тоя бар, а сега ти ни в клин, ни в ръкав започваш да работиш там, като че никога не си видяла нещо по-добро. — Емили понечи да му каже, че

ще изостави всичко това, но той продължи: — И още нещо. Ако се застоиш дълго време край ония мутри, ще се наслушаш на какви ли не щуротии за нас с Дани.

— О, татко, няма и да се заслушвам в разни такива приказки. Сигурна съм, че си шеф на място.

— Тия, дето работят за мен напоследък, са пълни боклуци — продължи той, сякаш говореше на себе си. — Само знаят да мрънкат за какви ли не дреболии.

— Това може би също ще намери място в изследването ми — рече тя, макар и изненадана от думите на баща си. Едно време той сякаш се разбираше с работниците си.

— Значи наистина трябва да направиш това, а?

Тя замълча. В крайна сметка той възприе плана ѝ. Ако сега се огънеш, щеше да претърпи поражение, вместо да постигне победа.

— Да, трябва — въздъхна Емили. — И ще те помоля да не ме издавате — нито ти, нито Дани. Той ходи ли редовно в „Пиво и питиета“?

— Не — рязко отговори баща ѝ. — И той се умори от хленченето им.

— А ще му кажеш ли какво смятам да правя, та да не се изненада, ако вземе да влезе?

— Защо не си му го кажеш ти?

— Защото най-вероятно ще го видиш преди мен — побърза да отговори тя.

— Да, разбирам — отмести поглед баща ѝ. — Просто не ти се ще да отидеш у тях, да не би случайно да се срещнеш с Гуен. Не знам защо не се погаждате вие с нея — все пак сте зълва и снаха.

— Нямаме много общи интереси — отвърна Емили и си помисли колко точно е това „много“. — Тя си има къщата и децата, аз пък имам работата си, и двете изобщо не се интересуваме какво прави всяка от нас по цял ден.

Баща ѝ отново извади лулата, готов да я запали.

— Все си мислех, че досега и двамата с Дани ще сте женени. Всички смятахме, че с оня професор, за когото ни пишеше, нещата ще завършат успешно. Онзи де, при когото завърши специализацията си.

Емили въздъхна. От спомена за Майкъл още я болеше. Един брак с него щеше да е ужасен, но тя все още го обичаше. Видя, че баща ѝ

очаква някакво обяснение, и каза:

— Той така и не престана да се държи с мен като със студентка.

— Че какво лошо има в това? Ти наистина беше негова студентка.

— Да, но... — Изражението му ѝ подсказа, че спорът за Майкъл ще е излишен — Дан Джонсън не виждаше нищо лошо в превъзходството на мъжа над жената.

— Добре де, но като се върна, имаше и други, нали? — продължи темата той. Емили знаеше, че много му се ще да я омъжи, най-вече за някой „подходящ“ мъж. — Какво всъщност стана с оня момък, Брайън?

— Татко, как си представяш, че мога да прекарвам всяка вечер в анализи на траекторията на топката за тенис?

— Не знаех, че играе тенис.

— Не играе. Така и не завършихме нито един гейм. След като спечелих първите две точки, той ме повика до мрежата и изгуби повече от час да ми обяснява защо топката отскочила от ракетата ми точно по този начин и защо не успял да отвърне на сервисите ми.

— Аха. — Баща ѝ очевидно се смути, но после лицето му се проясни: — Ами онзи... как се казваше... Едуард? Той май те харесваше. Излизате ли още?

— Той така се посвети на изучаването на азиатските култури, че започна да се среща само с азиатки.

— Ами Джон? — с плаха надежда продължи обърканият вече мъж.

— О-о, татко, я стига! Да не искаш да се омъжа за човек, който се опита да накара всички възрастни да изгледаме цели петстотин диапозитива за керамиката на индианците анасази?

— Е, първите петдесет все пак бяха интересни.

— Разбери най-после — всички момчета, с които напоследък се срещах, бяха или досадници, или егоцентрици.

— А на нас с майка ти ни се ще най-сетне да уредиш живота си.

— Знам, но още не съм намерила подходящия човек. Честно казано, взеха да ми омръзват всичките тия схластици, с които се сблъсквам в работата си.

Баща ѝ повдигна вежди, после ги смръщи:

— Само стой по-настрана от монтажниците.

Тя го изгледа, като се надяваше лицето ѝ да изразява академична обективност, отпъди мисълта за брата на Кърт и за оня висок монтажник, когото мерна на улицата, и се усмихна.

— Татенце, аз ще правя научно изследване!

— М-да — промърмори Дан Джонсън и ухапа лулата си.

Емили отчаяно се бореше с косите си пред ръждивата мивка на тясната дамска тоалетна. Като я взимаше на работа, Бейли, управителят на „Пиво и пиетиета“, не си направи труда да я предупреди да не ходи с пусната коса.

— За нищо на света няма да те пусна в салона с тази коса — посрещна я той първия ден. — Особено пък с четина като тая — добави той, като оглеждаше изумено разкошните тъмни кичури, падащи по раменете до средата на гърба ѝ. Другата сервитьорка, Моника Спангълър, се разрови из голямата си чанта и изнамери няколко фиби, Бейли даде едно гумено ластиче и Емили сви косите си във висок кок, който добави още пет сантиметра към бездруго значителния ѝ ръст. Осемсантиметровите точета на задължителните черни обувки, заедно със собствените ѝ сто седемдесет и шест, я правеха висока над метър и осемдесет, а и с тази прическа...

Излезе от тоалетната, отиде в кухнята и Бейли направо зяпна:

— Май съм взел на работа небостъргач — измърмори той.

— Може да нося по-ниски обувки — с надежда подхвърли Емили.

— Ами, ами! Не забравяй, че монтажниците ще идват тука цяло лято, а те обичат всичко да им е високо — от бирените чаши до мадамите.

Емили понечи да възрази за „мадамите“, но размисли — Бейли нямаше вид на човек, свикнал жените да му възразяват, затова се усмихна, като че ли ѝ е направил комплимент.

— Благодаря, Бейли.

Моника, боядисаната червенокоска с малко разкривени резци и топла усмивка, влезе през летящите врати откъм бара тъкмо навреме, за да чуе последната реплика. Тя връчи на готвача поръчка за сандвичи, изчака Бейли да излезе и се обърна към Емили.

— Не му се връзвай — изглеждаш страхотно. Да имах и аз такива крака...

Емили огледа черните си шорти и вързаната на възел над корема бяла блузка — „екипът“ на сервитьорките в „Пиво и пиетиета“, и се оплака:

— Това е най-разголената премяна, която съм носила в живота си!

— Разголена ли?! — изсмя се Моника. — Това не е нищо. На някои от местата, където съм работила, направо си е късмет да ти дадат няколко лентички с пайети по тях. — После огледа Емили по-обстойно. — Била ли си някога сервитьорка, мила? — Емили поклати глава. — Тогавя бѓди благодарна на чаровните си дълги крака, защото Бейли явно не те е взел заради опита ти. Ако бях на твое място... — и замлъкна, защото собственикът надникна през летящите врати.

— Ей, двете дами — подвикна той. — Допихте ли вече следобедното си кафе? Работният ден на обекта свършва и ми хрумна глупавата идея, че клиентите ей сега ще надойдат и може би ще им предложите по нещо освежително. Стига, разбира се — с пресилена любезност продължи той, — да нямате по-неотложни проблеми от този да запазите работата си...

— Веднага ще се размърдаме, шефе — рече Моника и той пак излезе от кухнята. — А сега, Ем, един кратък курс по сервитьорство — подхвана тя, като автоматично прикачи на Емили галеното име. Обърна кочана си за поръчки и започна да екипира на гърба му плана на бара.

— Много съм ти благодарна, Моника.

— Няма за какво. Някой ден и ти може да ми направиш някоя услуга. А сега гледай: салонът е от две помещения под прав ъгъл. Тук е барът, тук покрай стената има пет сепарета, а в по-малкото помещение е билиардът.

— Ясно — кимна Емили.

— Ще си го разделим така: аз взимам трите сепарета отляво, като застанеш с лице, а ти — двете отдясно и клиентите, които играят билиард. Разбираш ли?

— Мисля, че да.

— Тръгваме от средата и постепенно ще стигнем до края. Поръчките си вземай или по часовниковата стрелка, или обратно, но се придържай към някаква система, иначе ще ги объркваш. Колкото до

ония в билиардната, те непрестанно се размотават насам-натам, така че ще трябва да си отбелязваш по нещо за всеки от тях — цветът на ризата или нещо друго, докато опознаеш всички.

— Разбирам, Моника, и се надявам, че повече ще ти помагам, отколкото да ти се пречкам.

— Шегуваш ли се? Преди да дойдеш ти, цялата работа беше на моите ръце. По едно време имаше още една сервитьорка, но тя напусна и Бейли реши, че мога да се справям и сама, докато не се появи ти и той разбра, че с външен вид като твоя ще му влезеш в работа.

Емили неловко се засмя. В академичните среди външният вид повече ѝ пречеше, отколкото помагаше, и се налагаше да доказва своята интелигентност, а тук я оценяваха само по него. И понеже никога не бе разчитала на това, сега някак трудно го възприемаше.

— Просто искам да бъда добра сервитьорка — заяви тя.

— Не се притеснявай. Само се дръж за мен, и да ме вземат дяволите, ако не те направя най-добрата сервитьорка в Тъксън. Е, готова ли си?

— Да можех само да съм малко по-спокойна...

— И още нещо, Ем, не им обръщай внимание, ако флиртуват. Повечето все едно не говорят сериозно.

— Добре.

Точно този последен съвет си спомни Емили, когато влезе в шумния задимен бар и я посрещна неистово освиркване. И въпреки успокоителните думи на Моника, усети, че изпада в нещо като културен шок. Обстановката ѝ беше непривична — като студентка беше твърде заета с учението, за да излиза по подобни заведения, дори и след като стана пълнолетна. Общественият ѝ живот беше точно такъв, за какъвто си мечтаеше баща ѝ.

Освен от телевизията и от това, което чуваше от баща си и от брат си, нямаше никаква друга информация за това какво е да си сервитьорка, освен може би подготовката си да изучава човешката природа. Но това само по себе си трябваше да е достатъчно, за да се справи. Опъна рамене и с кочана за поръчки в едната ръка и молива в другата се насочи към четиримата ухилени и изпоцапани мъже в първото сепаре.

— Днес трябва да ни е проработил късметът — рече единият, посивял и широкоплещест.

— Чувам, Зевзек, чувам — подвижна Моника откъм съседното сепаре, където вече взимаше поръчките.

— Моника, миличка, нямах намерение да наранявам чувствата ти! — провикна се мъжът, когото нарекоха Зевзек. — Ти завинаги оставаш единствена за мен!

— Вярвам ти, вярвам ти — иронично се засмя Моника и продължи да записва поръчките си.

Емили се прокашля:

— Какво ще обичате днес, джентълмени?

— О-хо! Чухте ли? — възкликна мустакатият червендалест блондин. — Тя ни нарече „джентълмени“!

Емили не му обърна внимание и насочи поглед към слабичкия мъж отляво, като реши, че ще записва по часовниковата стрелка.

— Мога ли да взема поръчката ви, моля?

— Можеш да вземеш всичко мое, което пожелаеш, сърчицето ми — отвърна мъжът и намигна на приятелите си.

— Ей, Майк, не разбираш ли с кого си имаш работа? — намеси се червенокосият от дъното вдясно. — Пред нас стои едно учено момиче — чуй я само как приказва. Ти си от ония, студентките, нали така, бибче?

Емили реши, че на такъв директен въпрос е по-добре да отговори. Ако настроеше тези хора против себе си, щеше да изгуби не само обекта на проучването си, но и работата си.

— Да — отвърна му тя, като се опита да убеди самата себе си, че това не е съвсем невярно — през последния семестър, освен преподаването, се беше захванала и с дисертацията си.

— Видяхте ли? Студентка е. — Червенокосият победоносно измери с поглед обкръжението си. — Тъй че, момчета, забравете всичките си мечти и намерения — с тая жена може да приказва само Книжният плъх.

— Ей, ми да, бе — съгласи се мустакатият. — Да викнем Книжния плъх — той поне ще ни превежда. — Събра ръцете си във фуния и се провикна към билиардната: — Книжен плъх Тъкър! Я си размърдай задника насам!

Книжния плъх Тъкър, помисли си Емили. Ама разбира се, това е по-големият брат на Кърт!

— Дали да не взема първо поръчките ви? — подхвърли тя, като се опита да овладее положението. — Сигурна съм, че клиентите в съседното сепаре също биха искали да...

— Чатнахте ли, момчета? — прекъсна я Зевзека. — Ние сме джентълмени, а ония боклуци оттатък са просто клиенти. — И въпросително изгледа мъжете. — Ало, клиентите там, нали нямате нищо против да почакате, докато представим това чудесно девойче на Книжния плъх?

— Слушай, Зевзек — отговори мургавият мъж от ъгъла на съседното сепаре. — Ако забавиш бирата ни още малко, ще се постареем теб да те представим на Оня свят!

— Виждате ли? — Емили умолително погледна Зевзека. — Не искам да загубя работата си, така че просто ми кажете какво ще желаете...

— Ето го и Книжния плъх — прекъсна я Зевзека. — Книжен плъх, за мен е удоволствие да те представя на една истинска студентка на име... Как каза, че ти е името, сърчицето ми?

Емили сякаш не чу въпроса. Когато Зевзека заговори, тя се обърна и се озова пред смаяното лице на мъжа, когото онзи ден забеляза пред обекта. В очите му като отражение на слънчев лъч проблесна искрица, която ѝ подсказа, че и той я помни.

Облечен бе точно както тогава, само дето нямаше каска и разкопчаната му риза с дълъг ръкав беше друга на цвят, а ръкавите бяха навити над лактите. Бухналата му коса, в която се мяркаха потъмни кичури, беше отметната назад и очертаваше две дъги над челото му.

Емили очакваше той да прилича по нещо на Кърт — да е среден на ръст и русокос, но този мъж беше като изсечен от гранит. Е, имаше все пак известна прилика в малко гърбавия нос и в твърдите очертания на устата, която не оставяше съмнение, че двамата са братя.

— Казвам се Емили — рече тя, като смътно си припомни, че Зевзека я беше попитал за това. — Емили Джонсън.

— Приятно ми е да се запознаем, Емили — отвърна братът на Кърт и познатата вече искрица отново проблесна в очите му.

— Книжния плъх, значи — заразправя мустакатият, — винаги си носи в кутията с обяда по нещо за четене през почивките, докато ние, останалите, седим наоколо и се надлъгваме.

— Ми да — добави Зевзека. — При това най-често от ония глупости, дето трябваше да ги четем в училище. Един път видях дори „Приказка за двата града“!

— Пък Зевзека реши, че е някоя от ония де, порно книгите — изцвили червенокосият.

— Не беше така, маймунски мозък такъв! — отрече Зевзека. — Само се пошегувах! А ти по-добре не зачеквай тия теми пред дамата.

Емили пламна до ушите, макар да ѝ се щеше да бъде като тях и с лекота да понася шегите им.

— Може би все пак желаете да поръчате по нещо? — рязко ги прекъсна тя.

— Оле, божке! — недоволно провлачи Зевзека. — Глупаци с глупаци такива! Да вземете така да я засрамите!

— Ало! — провикна се мургавият от съседното сепаре. — Ще прием ли тая вечер, или сме се събрали на сладолед?

— Аз ще поема онова сепаре, мила, но ще трябва да се движиш малко по-бързичко — прошепна ѝ Моника и профуча зад гърба ѝ.

— Опитвам се, но те...

— Знам, знам. Здравсти, Книжен плъх — поздрави с усмивка тя. — Виж там да убедиш приятелчетата да си дадат поръчките, че да може дамата да си върши работата, а?

— Готово, Моника — отвърна братът на Кърт и веднага попита мустакатия: — Ти какво ще пиеш, Ал?

— Нали знаеш какво пия обикновено.

Емили изпадна в паника — Ал седеше насред сепарето!

— Значи, за Ал „Корс“ с малка текила — започна Книжния плъх.

Емили понечи да протестира, но той бързо ѝ издиктува и останалите поръчки — първо на Зевзека, после на червенокосия, по прякор Петела. Тя светкавично записваше, като се опитваше до всяка от поръчките да си постави някакви отличителни знаци. Книжния плъх явно сметна, че и друг път е вършила такава работа, и бързо я засипа с поръчки, докато изреди и четиримата.

— Ами вие? — попита тя, когато най-сетне спря да записва.

— Кой, Книжния плъх ли? Той, както винаги, цяла вечер ще бъде един-единствен „Бъд“ — рече Зевзека. — Когато за пръв път се запознахме с тоя момък, дълго се чудехме как да му викаме — Едното питие или Книжния плъх. Но така си му и остана Книжния плъх.

Емили записа и това и тръгна.

— Веднага се връщам. — После се обърна и колебливо добави:
— Благодаря ти... Книжен плъх.

Той я улови за лакътя и промърмори:

— Казвам се Нед.

Емили го погледна в очите и преглътна. Ръката му здраво обхващаше голия ѝ лакът и разливаше по тялото ѝ приятна, дори повече от приятна, топлина.

— Така ли предпочиташ да те наричат?

— Да, поне ти.

— Ще се постарая да го запомня.

Публиката се заинтригува от разговора им и когато отмина, Емили дочу смеха на мъжете в сепарето и някоя и друга неприлична закачка по адрес на Книжния плъх. На Нед! Нед Тъкър. Значи монтажникът интелigent се оказа мъжът от улицата! И Емили внезапно потръпна в очакване.

ВТОРА ГЛАВА

Емили хареса Нед Тъкър. Тя връчи листа с поръчките на Бейли, който заместваше бармана до пристигането му в седем, и докато чакаше, започна да изброява наум какво всъщност знае за Нед. Преди всичко, че помага на майка си и издържа по-малкия си брат, докато завърши образованието си. Освен това, очевидно се самообразоваше. За много кратко време тя осъзна и други негови качества — че е роден лидер, че е вежлив и самодисциплиниран...

— Емили, стига си броила мухите — прекъсна мислите ѝ Бейли и побутна към нея поръчаните питиета. — Не ти плащам, за да ми мечтаеш.

И правилно — побърза тя да поеме тежкия поднос. Моника носеше подносите с една ръка, но Емили все още не смееше да си позволи този номер.

Когато се върна, петимата ѝ клиенти вече бяха станали шестима. Нед още стоеше отстрани, леко облегат на билиардната си щека, а отляво на Петела се бе наместил още един мъж с щека в ръка — испански тип, с тъмни рошави вежди и бандитски мустаци. Явно беше играл с Нед, а въпросният Ал ги бе прекъснал.

Емили опря тежкия поднос на хълбок, заби поглед в бележката и се опита да си разчете йероглифите, надраскани до всяка поръчка. Посегна да подаде първото питие, намръщи се и го дръпна обратно.

— Я дай на мен, аз ще им ги раздам — предложи Нед и пое подноса. — Тия пуюци пият все едно и също, знам ги наизуст. След два-три дни и ти ще свикнеш.

— Благодаря — усмихна му се Емили и към набъбващия списък от положителни черти на Нед добави: „чувствителен“. После огледа партньора му по билиард с внушителните вежди и мустаци.

— За вас какво ще бъде?

Нед ѝ върна празната табла.

— Злия Мандо пие „Милър Лайт“. Аз черпя.

Емили хвърли поглед към застрашителния тъмноок човек и той кимна. За миг тя се учуди защо Нед ще плаща бирата на човек с такъв прякор — Злия Мандо. Ако се съдеше по вида му, той напълно си заслужаваше прозвището.

— Ще ви донеса „Милър Лайт“, веднага щом смогна да взема поръчките от билиардната — каза тя с надеждата, че няма да го обиди.

Злия Мандо само кимна още веднъж.

— Емили — докосна я по рамото Нед в момента, в който се обърна да тръгва, и тя отново потръпна от докосването му.

— Да, моля?

— Не забрави ли нещо?

— Едва ли — отвърна тя, след като прехвърли наум поръчките и всичко излезе, с изключение на бирата на Злия Мандо.

— А сметката?

— О... — не успя да прикрие притеснението си тя и объркано се взря в бележката. — Сметката... — преглътна и изгледа поред всички на масата... — поотделно ли я искате?

— Този рунд го плащам аз — отвърна Зевзека, само за да я отърве, плесна на масата една двайсетачка и спечели безмълвната ѝ благодарност.

Емили взе банкнотата и мило го погледна.

— Ей сега ще ти върна.

— Няма защо да бързаш — великодушно каза Зевзека, горд от ролята си на спасител.

Така или иначе, Емили трябваше да побърза — в билиардната я чакаха клиенти, Моника и без друго пое повечето работа. А кога ли ще придобие достатъчно опит, за да ѝ остава време и за записки по социологическото проучване? Вече имаше доста наблюдения, но трябваше да ги помни, докато се прибере вкъщи. Възнамеряваше всяка вечер да записва нещата, които се случват.

След около час, докато сновеше насам-натам, Нед я спря.

— Може ли да те попитам нещо?

Сигурно някак е разбрал, че съм преподавател на Кърт, беше първата ѝ мисъл, и нервно преглътна.

— Разбира се.

— Чудя се... Дали си имаш сериозен приятел.

Облекчението бързо отстъпи на безпокойство. Не беше готова да отговаря на такива разпити. Въпросът увисна помежду им, и неспособна да измисли по-добър отговор, тя отвърна, загледана в сиво-зелените му очи:

— Не, нямам.

— Значи някой път след работа може да те поканя да пием някъде кафе?

— Ами...

— Е, не точно тази вечер — побърза да уточни той, сякаш предчувстваше, че ще му откаже. — Някой друг път.

Той е монтажник, помисли си тя, като се сети за предупреждението на баща си. Но той сам спомена, че вече е достатъчно голяма сама да взима решения.

— Обикновено си тръгвам чак към дванайсет, а в събота — към един.

— Знам. И така става.

— А Бейли не забранява ли да излизаме с клиентите?

— Няма такова нещо. При това ще е просто на кафе, нищо особено.

Емили го измери с поглед. Вече предчувстваше, че нещата май ще тръгнат към нещо особено, и че стои пред наистина важно решение.

— Е, може би някоя вечер — бавно рече тя — може и да изпием по кафе.

— Чудесно. — Кратка усмивка озари загорялото му от слънце лице. — А сега върви, преди Бейли да те е уволнил.

— Да, да, тръгвам — виновно подскочи Емили. — Не мога да си позволя да ме уволнят.

— Знам как е — докосна ръката ѝ Нед. — Ще си поговорим за това. — Обърна се и излезе от бара.

Емили забързано заснова из салона. Напрежението от новите поръчки не ѝ даваше да мисли много за Нед. Само от време на време се сецаше за възбудата, проблеснала в очите му при нейното „може би“, и потръпваше от вълнение, сякаш си купуваше билет за въздушното влакче на градския панаир. Дали току-що не беше си купила билет за най-голямото пътуване в живота си?

Нед излезе от бара и пое към къщи да вземе душ и да хапне набързо един хотдог с фасул. Трябваше да прескочи до майка си, а не искаше да закъснява след осем и половина. Кърт заспиваше късно, но майка им напоследък си лягаше към девет и щеше да се притесни, ако Нед закъснее и не успеят да се видят.

Много добре знаеше защо Кърт го помоли да намине. Историята се повтаряше всяко лято, но и този път нямаше намерение да отстъпва. Догодина Кърт щеше да завърши, можеше да си намери сваятна работа, където да използва големия си ум, и Нед нямаше да го остави да си провали бъдещето.

Засмя се и поклати глава. Точно така, помисли си той. Кърт няма да си провали бъдещето, но ти можеш да му го провалиш, ако се увлечеш по тая невероятна сервитьорка, Емили Джонсън! Не биваше да я кани на кафе. Прекалено близка беше до идеала му, а през следващите месеци още не биваше да си позволява да се интересува от жени.

Разбира се, в края на лятото тя ще напусне, за да се върне в университета и лесно ще загубя дирите ѝ, опита се да се оправдае той. А за момента бяха на негова територия, което е добре дошло. Да беше я срещнал след година... Но, уви. Освен това, ако не той, някой друг от левациите щеше да я покани. Бяха му дали предимство, стъписани от нейната образованост, но стъписването постепенно щеше да премине и все някой щеше да ѝ предложи да излязат — я Петела, я Мандо. А идеята да я види заплетена с някое от тия приятелчета никак не му харесваше.

Беше красива дори и в тази прилепнала „униформа“, която изискваше Бейли. Помнеше я и в стилната си червена лятна рокля оня ден на улицата. Как се спускаха косите по гърба ѝ... Странно, тогава и през ум не му мина, че момиче като нея ще тръгне да търси работа в „Пиво и питиета“, а навярно е правила точно това. Надяваше се като излязат, тя да дойде с пуснати коси. Представи си я, удобно облепната в стария му понтиак, и се зарадва, че беше тапицирал седалките. Наложил се да избира: да преобоядиса колата, или да поднови седалките. Но сега се радваше на решението си — така щеше веднага да разбере дали и тя като него мисли, че вътрешните качества на нещата, а и на хората, са

по-важни от външните. Смяташе, че вече знае отговора. Точно затова така прибързано я покани да излязат.

Явно не беше свикнала да ходи на високи токчета, сети се той и се намръщи: как ли се е облизал Бейли, когато е застанала пред него? Макар тя да нямаше и елементарно понятие от сервитьорство, печеният управител веднага бе разбрал цената на значителните ѝ физически качества.

Самият Нед също не беше безразличен към тях, макар че подминаваше сексапилните, но празноглави жени. Емили обаче съчетаваше в себе си чувственост, беззащитност и интелект и това го привлече. Той нямаше достатъчно пари, за да ухажва истински някоя жена, в близката една година едва ли щеше да има, но от този шанс не искаше да се откаже.

Паркира в алеята край дома на майка си в стил ранчо, влезе от гаража право в кухнята и се провикна:

— Има ли някой? — Чудесно знаеше, че и брат му, и майка му гледат телевизия в дневната, но не искаше да ги стряска.

След смъртта на баща му, и особено след като Нед се изнесе в апартамента си, тя се плашеше, ако някой внезапно нахлуе в къщата, и възмущаваше вече двайсетгодишния Кърт с това, че още го смята за малчуган, който не е в състояние да я защитава. Дори Нед, който наскоро навърши двайсет и седем и вече цели девет години работеше като монтажник, според нея не беше много по-зрял, но все пак...

— Влизай, влизай — подвикна тя откъм дневната с онази радостна приповдигнатост, с която винаги посрещаше синовете си.

Нед се отправи с бързи крачки към ортопедичното кресло на майка си. Тя понечи да изправи облегалката, но той я спря.

— Не се надигай, и така ще те целуна. О-хо, боядисала си косата си?

— Да, днес Кърт ме заведе — прегърна го тя. — Отървах се от ония отвратителни сиви корени.

— Изглеждаш чудесно.

Годините си казваха думата, но така, с възстановения кестеняв цвят на косите и с радостния блясък, появил се в очите ѝ с влизането му, тя наистина изглеждаше добре.

— Гладен ли си? Там, на хладилника, има бисквити. Има и бира, ако искаш.

— Не, мамо, благодаря.

После се обърна към Кърт, който тъкмо ставаше от дивана да изключи телевизора:

— Не го загасвай заради мен.

— Нищо, гледал съм този филм — усмихна се Кърт.

— Както кажеш. Е, какви ги правиш, жребче такова? — игриво го потупа по рамото Нед.

— Защо питаш пред мама? — отговори на закачката Кърт и се засмя. — Ами ти?

— После ще ти кажа — смигна му Нед.

— Само се перчите! — въздъхна майка им. — А все ми се иска най-после да си намерите по едно свястно момиче. Ето, вече прехвърлих петдесетте, и едно внуце си нямам.

— Всяко нещо с времето си, мамо — отвърна Кърт. — Нали трябва първо да си поживеем.

— Не можете да ме излъжете — рече тя. — Ти си гледаш само учението и хамбургерите, дето ги правиш, Нед също не е по-добър. Ходи единствено на работа и помага из къщи, или играе бiliarд в някой бар. Вече забравих кога за последен път излизахте на истинска среща.

— Аз всъщност май много скоро ще излизам — изтърва се Нед. Странно защо, много му се искаше да разкаже на майка си за Емили.

— Я! — захили се Кърт. — И коя е късметлийката?

— Новата сервитьорка от „Пиво и питиета“. Ще работи през ваканцията, между семестрите. Много е...

— О-хо! Студентка, а? — размърда вежди Кърт. — Да беше ми казал, че си търсиш студентка — цял куп щях да ти докарам...

— Благодаря, и сам ще си намеря — прекъсна го Нед.

— Но миналия път май не попадна, където трябва — напомни брат му. — Или забрави за Шерил?

— Помня го горкото момиче — поклати глава госпожа Тъкър. — Нед просто я съжаляваше.

— Напротив, Нед изобщо не забелязваше, че ѝ хлопа дъската — възрази Кърт. — И не знам какво щеше да стане, ако не се бях намесил и не му бях дал да прегледа няколко учебника по клинична психология.

— Прав си — глупаво се засмя Нед. — Голяма каша се получи.

— Така и не можах да разбера как можа Нед да се излъже — намеси се госпожа Тъкър, за да защити сина си. — Та тя беше толкова умна, и хубава, и...

— И луда за връзване — довърши Кърт. — Все едно, надявам се поне тази твоя келнерка да живее в реалния свят и да не са ѝ се причували никакви гласове напоследък.

— Кой знае... — сви рамене Нед. — Когато се опознаем, ще разбера. Но някак не ми се вярва такива като Шерил да са много.

— Тя още ли е в болницата в Пало Верде? — попита Кърт.

— Поне до Коледа беше — получих картичка от родителите ѝ.

— Слушай, Нед — намръщи се Кърт. — Ти да не мислиш, като я пуснат от болницата, пак да...

— В никакъв случай!

— Слава богу — отбеляза Кърт с поглед, сведен към дивана. — Я седни и се успокой. Сигурен ли си, че не искаш бира, или нещо друго?

— Нищо не искам. — Нед се настани на поизносените, но удобни възглавници до брат си. — И хич не ми се подмазвай.

— Кой, аз ли? — облегна се по-удобно Кърт. — Че за какво?

— Ти ще кажеш.

— Хайде бе, Нед! Това ми е последното лято до следващия юни, когато ще завърша. Ако работя при теб, ще изкарам толкова пари, че три месеца ще мога да не правя хамбургери.

— Направо го забрави.

Майка им извъртя креслото си и измери Кърт с поглед.

— Затова ли покани Нед тука?! Да го изнудваш да те вземе при монтажниците, а? Знаеш, че няма да се съглася.

— Но, мамо — запротестира Кърт, — какво толкова може да ми се случи за едно лято? Писна ми години наред Нед да гърби за всичко. А ако той каже някоя и друга дума за мен, със сигурност ще ме вземат при тях и ще го облекча, защото ще мога сам да си платя почти цялата такса. Освен това — той стегна ръката си — ще направя и малко мускули.

— Отговорът е „не“ — обърна се на дивана Нед. — Спорът е приключен.

— И аз така се надявам — обади се и госпожа Тъкър. — Не ми стига, че Нед се катери по скелето! След онова, което се случи с баща ви, нервите ми се късат, като знам на какъв риск е изложен синът ми. В

гроба ще ме вкарате вие двамата! А на всичкото отгоре с тоя мой гръбнак се чувствам така безпомощна...

— Хайде, хайде, мамо. Заслужила си почивката след толкова години тежък труд.

— Но и аз искам да помогна, за да осигурим тази почивка — възропта Кърт.

— Догодина — успокой го Нед. — Като станеш някой голям мениджър, и твоят час ще дойде. Не бързай толкова.

— Дявол да го вземе — промърмори Кърт и се сви, загледан в килима.

— А сега ще ме извините — изправи се Нед, — но имам да пазарувам, а после трябва да се прибирам да спя.

— Да, да — потупа го по бузата майка му, когато той се наведе да я целуне. — И да се пазиш, чуваш ли?

— Както винаги, мамо.

— Ще те изпратя до колата — стана и Кърт.

— Хубаво.

Нед с право подозираше, че Кърт не се е отказал от молбата си — още щом прекрачиха прага, той започна отново, като този път го убеждаваше, че няма нужда да казват на майка си.

Нед се облегна на ожулената броня на понтиака.

— Няма да стане, Кърт. Не и това лято, не и на обекта на Джонсън.

— И защо?

— Защото обектът е гаден.

— Опасно е, така ли?

— Би могло и да стане — каза Нед. Не искаше да тревожи брат си напразно, но реши да приключи въпроса. — Аз имам девет години зад гръба си и умея да се оправям, ако стане напечено. Но новобранец като теб...

— Аз пък си мислех, че Джонсън е добър шеф.

— Беше. Но сега е прехвърлил работата на сина си, който занемари всичко. Сапаните му са хилави, а той не ще да ги подмени. Непрекъснато обещава да ни слагат защитни перила, като започваме нов етаж, но те винаги закъсняват...

— Нед, нали няма да се пребиеш?!

— Със сигурност. — Нед сложи ръка на рамото на брат си. —
Както знаеш, прекалено внимателен съм.

— Знам, но... и татко беше.

— Татко беше поостарял за тази работа, Кърт. Реакциите му вече
не бяха...

— Кой, по дяволите, може да каже какво точно е станало!

— Така е. Но злополуката с него ме направи вярващ, и когато се
качвам горе на стоманата, се моля като някоя стара мома.

— Стига бе! — изкикоти се Кърт.

— Наистина! — увери го Нед и потупа Кърт по рамото.

— Добре де. Но много ми се ще това лято да поработя при теб,
дявол да го вземе.

— Глупости! Само ще ми отвличаш вниманието да те
надзиравам, и току-виж самият аз стана невнимателен.

— Не бих желал това — въздъхна Кърт. — Е, да те пускам вече.
Върви да не пропуснеш съня за красота.

— Отивам. И още нещо, Кърт — да не си споменал пред мама
какво съм ти казал!

— Няма, но... Не е ли редно някой да докладва за оня тип, а?

— Редно е, но нарушенията не са чак толкова скандални, а всеки
държи на работата си — потупа го по рамото Нед и отвори вратата на
колата си. — Ти не се притеснявай, до два-три месеца все едно ще
завършим обекта. Тази година е съдбоносна за семейството ни.
Веднъж да я минем, и на всички ще ни тръгне по вода.

— Дано — рече Кърт, докато Нед сядаше зад волана. — А между
другото ти пожелавам да ти тръгне по вода с новото ти увлечение.

— Благодаря — засмя се Нед, като си спомни за Емили.

ТРЕТА ГЛАВА

Следващите две вечери в бара Нед се държеше любезно с Емили, но не спомена за никаква среща, и тя вече се питаше дали не се е отказал. В четвъртък обаче той я покани да излязат на другата вечер, в петък, защото в събота сутринта и двамата не трябва да стават рано. Докато отговорът сам не се изплъзна от устата ѝ, Емили все още не знаеше дали ще приеме поканата му, или не, но все пак каза „да“.

В петък следобед, преди да тръгне за работа, тя внимателно подбра дрехите, които щеше да облече след работа за срещата. Искаше да му покаже, че „екипът“, който Бейли я задължаваше да носи, не е в неин стил. Окачи една маскировъчно оцветена блуза и пола в цвят какви в кальфа за дрехи с монограма си, но се усети, че не бива да внася в бара такава елегантна вещ. Откри някакъв найлонов плик от химическо чистене и пъкна дрехите в него. После с безпокойство се сети, че и двете са със скъпи маркови етикети, отвори пак плика и ги изряза.

Не беше свикнала да заблуждава хората, не обичаше да прави това. Е, все пак някои са се маскирали и като негри, само и само да изследват негърската култура... Ако монтажниците узнаеха, че е богат преподавател, а не бедно студентче, което заработва таксата за обучението си, те, както я предупреди баща ѝ, определено щяха да се „затворят в черупката си“.

Ето защо корветът, който родителите ѝ подариха по случай завършването, си стоеше на паркинга пред блока, а тя караше един стар фургон шевролет за осемстотин долара. Надяваше се да избути лятото с този разнебитен бензиногълтач, поне докато успее да събере необходимите си данни.

Климатикът му беше развален и всяко слизване до града означаваше двадесет мили горещина. Докато караше натам, си мислеше каква ли ще бъде тази среща „просто на кафе, нищо особено“. Въртяха ѝ се разни романтични представи какво значи да излезеш с монтажник, но всичките най-вероятно си бяха чисти измислици.

Навярно щяха да намерят прекалено малко общи теми и след няколко плахи опита да преодолеят преградите помежду си, щяха да приключат вечерта и всеки за себе си да я отчете като несполука. Тя вероятно щеше да признае правотата на баща си, че няма нищо общо с тая „сбирщина“, че трябва да си наляга парцалите и да си гледа науката.

Влезе през служебния вход и завари Моника да пуши в коридора. Забелязала плика с дрехите, тя въпросително повдигна изрисуваните си вежди.

— Аз... след работа ще пия кафе с Нед Тъкър, и не ми се щеше да излизам така — посочи Емили шортите и блузата.

— С Нед Тъкър ли? С Книжния плъх? — Емили кимна. — Това е направо чудесно! — Моника тръсна цигарата в консервната кутия, която ѝ служеше за пепелник. — Ако си търсех гадже, не бих могла да намеря по-добър. Книжния плъх е върхът, мила.

— Какво искаш да кажеш? — попита Емили в стремежа си да научи нещо повече за Нед. — Отдавна ли го познаваш?

— Близо три месеца. Откакто започнах работа тук. Но съм чувала за него от Джейк. Той, разбира се, от завист все се опитваше да му намира кусури. Постоянно мърмореше, че онова копеле работело прекалено добре, че останалите изглеждали мързеливи пред него... Но според мен прекалено добри няма.

— Кой е този Джейк? Гаджето ти ли? — Емили окачи дрехите на един пирон пред дамската тоалетна.

— Мъжът ми — сведе очи Моника и Емили чак сега забеляза тънката златна халка на лявата ѝ ръка.

— На този обект ли работи?

— Вече не.

— О-о... — Почувствала, че навлиза в деликатна тема, Емили побърза да я смени: — Моника, аз вече мога да поема целия си район — почти се справям с поръчките.

— Ами разбира се — усмихна се Моника. — Ти си оправна, знаех си, че бързо ще схванеш нещата. Естествено беше отначало момчетата да ти погодят някой и друг номер, дори без малко да ти кажа да се направиш на омъжена. Но сега, при тази история с Книжния плъх, направо се радвам, че не го направих.

— Е, то ще е просто на кафе, нищо особено — рече Емили, повтаряйки думите на Нед.

— Нищо особено ли?! — изглежда я Моника. — Доколкото съм чувала, Книжния плъх не излиза много-много с момичета. Той издържа по-малкия си брат в колежа и помага на майка си, така че няма много излишни пари. Да те покани на кафе е все едно някое от другите момчета да те замъкне на вечеря.

— Дали да не предложи сама да си платя сметката? — Моника удивено я изглежда, после се разсмя. — Какво ти е толкова смешно?

— Мила, когато един монтажник те кани на среща, по-добре да не правиш опити да си платиш нещо повече от една дъвка. Горделиво племе са те. — Тя замълча, после добави, сякаш на себе си: — Понякога — до глупост горделиво. — Сетне погледна часовника си и я подкани: — Я давай да излизаме, че Бейли пак ще ни подгони. И не се притеснявай, че не се справяш с района си — добре се оправяш. А аз се радвам, че има край мен жена, с която да си поприказвам от време на време.

— Благодаря ти, Моника. Толкова ми помогна.

— За мен е удоволствие — усмихна се тя и я поведе към кухнята.

Емили си помисли колко хубава е Моника, при това, без да е имала възможност нито да носи шина, за да се изправят предните ѝ зъби, нито да отиде на добър фризьор, който да подбере по-подходящ оттенък за червеникавата ѝ коса...

За тия четири вечери Моника спечели уважението на Емили с великодушието и трудолюбието си. Тя се радваше, че Моника е доволна да работят заедно, но това щеше да е само до края на лятото. После Бейли навярно пак ще стовари всичко върху Моника и тя няма да може да възрази, щом, както подразбра, мъжът ѝ бе останал без работа и тя трябва да изхранва две гърла. А Моника заслужаваше повече, отколкото животът ѝ предлага...

Взе от кухненското чекмедже молива и кочана и придърпа ластика на шортите си. Вече ѝ беше много по-лесно да влиза в бара, отколкото първата вечер, но предстоящата среща с Нед я изнервяше — от деня, когато се видяха там, на улицата, тя изпитваше особено вълнение.

Усмихнатата тръгна към летящите врати, но бързо промени израза на лицето си, за да не прилича на чеширски котарак. Искаше да излъчва чувство на спокоен интерес, а не на радостно очакване и като

наближи сепарето на Зевзека и приятелите му, се опита да си придаде точно такъв вид.

Още на втората вечер откри, че всички, освен играчите на билиард, сядат винаги на едни и същи места. Това я улесняваше да запомня поръчките. Нед, Мандо и още двама-трима обикновено влизаха право в билиардната и Нед най-често успяваше да спечели от странични обзалагания достатъчно, за да плати игрите и бирата си. От време на време сядаше при приятелите си в първото сепаре, но предпочиташе предизвикателството на играта пред празните приказки.

Взе поръчките на Зевзека, Петела, Майк и Ал вече като съвсем опитна сервитьорка — с лекота прие игривите им задявки, и премина към следващото сепаре. Не я напускаше чувството, че макар да е в билиардната, Нед я наблюдава между отделните удари. И като си представяше как я следи погледът му, вървеше някак по-изправено и се усмихваше по-често от друг път. Но когато най-сетне влезе там, него го нямаше.

Видя Злия Мандо и ужасно ѝ се прииска да го попита за Нед, но малко се боеше от него, пък и не знаеше със сигурност дали останалите трима са им достатъчно близки. Взе набързо поръчките и бързо тръгна към бара, където Моника вече за втори път чакаше Бейли да натовари подноса ѝ — значи, още не можеше да достигне бързината на Моника.

— Моника, него го няма! — тревожно прошепна тя.

— Кой, Книжния плъх ли?

— Да. Очаквах, че щом имаме среща, ще бъде тук и ще играе билиард, но го няма. Какво ли е станало?

— Съмнявам се, че е нещо сериозно, иначе целият бар щеше да бръмне. — Моника пое тежката табла. — Попита ли някого? Злия Мандо сигурно знае къде е.

— Тоя тип ме плаши, така и не попитах.

Моника се засмя:

— Добре де, ще поразуча къде е изчезнал твоя Книжен плъх. Като се има предвид срещата ви и прочее, разбирам защо не искаш да разпитваш сама.

— Благодаря ти.

Какво ли щях да правя, ако Моника не беше толкова разбрана, помисли си Емили и се зарече още преди края на лятото да намери

начин да ѝ се отплати за добрината.

Когато отново се засякоха на бара, Моника каза с усмивка:

— Всичко е ясно — отишъл е да се издокара. Момчетата казаха, че щял да дойде по-късно. Между другото, всички знаят за срещата ви, колкото и Книжния плъх да се е опитвал да го потули. Тук мълвата бързо се разнася, и когато някой след работа се прибере да се издокарва, вместо да дойде да си пие бирата, всички знаят.

— Чувствам се като в гимназията — пламна Емили. — Там за никого не беше тайна кой с кого ще излиза в петък вечер.

— Гимназията е най-много, което повечето от тия момчета са видели — рече Моника. — Дори и Книжния плъх, колкото и да е различен, колкото и да чете. Струва ми се, че ако са имали достатъчно пари, и той като брат си е щял да отиде да следва.

— Сигурно — съгласи се Емили. — Брат му е голям... — Но преди да каже „умник“, се усети и съумя да довърши: — ... щастливец.

— Определено. Книжния плъх е готов да скочи в огъня за това хлапе. — Моника огледа препълнената табла, която Бейли избута към нея. — А сега да вървя да разнасям тия бири по предназначение. Не се притеснявай за Книжния плъх — ще се появи, още преди да затворим.

— Още веднъж ти благодаря, Моника — отвърна Емили. Колко ли пъти щеше да изрече тия думи до края на лятото? Да, щом приключеше с този експеримент, наистина трябваше да се отплати по някакъв начин на червенокосата сервитьорка.

Към десет вратата се отвори и Емили веднага почувства, че идва Нед. Нещо я накара да погледне натам, секунди преди да е влязъл, а когато се появи, сърцето ѝ така се разтуптя, че едва не изпусна халбата с бира.

Погледът на Нед обходи салона и се спря на нея. Усмивна ѝ се както в оня следобед на улицата — отново я беше уловил да го съзерцава с предания поглед на обожаващо кутре. Тя му отвърна с кратка усмивка и отмести очи. Дотук беше хладнокръвният интерес, с който прикриваше радостното си очакване...

Той наистина изглеждаше чудесно, дявол да го вземе! Досега Емили смяташе, че не може да изглежда по-мъжествен, отколкото в работните си дрехи, но не беше очаквала ефекта от изпъкналите под бялото памучно поло и белия панталон мускули. Ето го моят бял рицар, каза си тя, и тази мисъл съвсем не ѝ се стори глупава.

Нед блесна като фар сред изпоцапаните си колеги, които се наливаха, за да отбележат края на седмицата. Колко ли излишен бензин е изгорил само за да я изведе на едно кафе? Моника сигурно беше права, че за него това е равносилно на покана на вечеря от някой друг.

Поизчака и тръгна към билиардната да вземе поръчката му. Отиването ѝ беше излишно, чудесно помнеше какво поръчва всеки път — монтажниците бяха хора на навика. Но да поднесе любимата му бира, без той да я поръча, щеше да е прекалено фамилиарно.

Когато се приближи, той, приведен над масата, тъкмо се прицелваше. Вдигна очи, поздрави я с усмивка и отново се съсредоточи в бялата топка. С опрян на хълбока поднос тя го наблюдаваше как, хванал щеката между палеца и показалеца си, натрива връхчето с креда. За разлика от останалите мъже, ноктите на ръцете му бяха безупречно чисти.

Той размърда щеката напред-назад, за да прецени къде да удари. Емили неведнъж бе наблюдавала мъже да играят билиард, самата тя играеше в големия салон на родителите си и все пак с удоволствие оглеждаше ръката на Нед, опряна върху зеленото сукно на масата, потрепването на мускулите му, съсредоточението в лешниковите му очи, когато отдръпна щеката назад и насочи върха ѝ към топката.

С остър звук бялата топка удари червената, в която се целеше, и я отпрати право в ъгловия джоб. Преди да се прицели за следващия удар, той се изправи, обърна се към нея и погледът му се смекчи.

— Ще ми донесеш ли един „Бъд“, моля?

— Веднага.

И поръчката му, и отговорът ѝ бяха най-обичайни реплики, но сърцето ѝ се стопли, сякаш бяха разменили гальовни думи. Обърна се да излезе от билиардната и дочу някой да напомня на Нед, че има още един удар. Сигурно бе останал да се взира подире ѝ, с удоволствие си помисли тя. Когато се върна с бирата му, той още играеше и по броя на оставащите топки бе очевидно, че не беше пропускал удар.

Един от мъжете на съседната маса бе застанал отстриани, докато чакаше реда си, и леко подсвирна:

— Лошо, Мандо, лошо. Туй момче хич не може да играе. Ако някой път решиш, че искаш истинска игра, обади ми се.

Мандо сви вежди в застрашителна гримаса:

— К'во мислиш, Херцог, дали да не взема да му строша ръката? Тоя гринго май трябва да го попритиснем малко.

Дъхът на Емили спря. Какъв беше тоя ужасен човек, към когото Нед се държеше така приятелски?!

Тъй нареченият Херцог я изгледа, явно дочул рязката ѝ въздишка, после се обърна към Мандо и се ухили:

— Както намериш за добре, братко. Все ще си намериш друг ортак в монтажа, нали така?

— Така си е — изръмжа Мандо, който следеше с поглед как Нед „прочиства“ масата. — Някой, дете няма да играе бiliarд така добре.

Докато говореха, Нед се преструваше на погълнат от играта, но щом вкара осмата топка в страничния джоб и приключи, измери Мандо с поглед:

— Искаш ли да поизлезем за малко отвън? — И така присви устни, че Емили не разбра ще се разсмее ли или гневно ще избухне.

— А-ами! — поклати глава Мандо и тъмните му очи светнаха. — Друг път ще те издебна аз тебе, гринго, та хич да не ме усетиш.

— Мандо, нали ти е известно, че имам очи и на гърба си?! — моментално отвърна Нед.

Емили потрепери. Ако просто не се заяждаха, а тя нямаше как да е сигурна в това, значи баща ѝ е прав — тия хора притежаваха грубост, която ще ѝ е трудно да възприеме. Приблужи се и подаде бирата на Нед.

— Благодаря — меко каза той и остави върху подноса парите за сметката и един щедър бакшиш.

— Не, не — запротестира тя и му върна долара. — Много е.

Той нежно притисна ръката ѝ върху парите и се усмихна:

— Знам какво е да помагаш на бедни студенти.

— Но аз... — Емили успя да се спре, преди да е изтървала истината, и съвестта болезнено я загложди за цялата тази лъжа. Прибра бакшиша, благодари и се зарече да намери начин да изясни всичко помежду им. Ако се увереше, че ще пази тайната ѝ, можеше да му каже част от истината — че е университетски преподавател и работи върху едно изследване. Срещата им тази вечер ѝ предлагаше възможност да реши докъде да разкрие плановете си. Но все пак нямаше да може да му каже, че е дъщеря на шефа му.

Върна се в кухнята, защото се боеше, че ако остане още малко при него, ще му разкаже за проекта си пред всички, а това би провалило цялата ѝ мисия тук. Вече разбираше колко е неразумно да се обвързва с Нед Тъкър. Но, за съжаление, когато нещата се отнасяха до него, не можеше да се вслушва в разума си — ръководеше я някакъв неуправляем порив да бъде с него. И макар да бе убедена, че трябва да отложи днешната среща, знаеше, че няма да го направи.

В кухнята нямаше никого и Емили реши, че готвачът почива. Когато поръчките за сандвичи намалееха, той отиваше в склада да прочете вечерния вестник. Реши да приседне при него за минутка, за да се поотпуснат краката ѝ, несвикнали часове наред да се клатушкат на такива високи токчета.

Влезе в склада. Готвачът наистина си четеше вестника, както обикновено, но този път не беше сам. На масичката срещу него седеше Моника и пъхаше в голямата си чанта вече приготвени огромни сандвичи. Тя вдигна поглед и на Емили направо ѝ призля — убедена бе, че Моника краде тия сандвичи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Погледите им се срещнаха. Никоя от двете не продума, но съзнанието на Емили трескаво заработи. Значи Моника краде сандвичи и готвачът ѝ го позволява. И без съмнение, практиката не е от вчера, щом като, преди да влезе, двамата се държаха така спокойно. Готвачът бавно смъкна вестника и изгледа двете жени, после отново се скри зад него.

— Е, какво? — обади се най-после Моника. — Сега ще ме издадеш на Бейли, така ли?

— Не е честно, Моника, не е честно да взимаш това.

Притеснението по лицето на Моника се смени с гняв.

— Ако искаш да ме издадеш, направи го, само ми спести лекциите си по морал, разбра ли?

Разбитите илюзии оставиха горчив вкус в устата на Емили. Цяла седмица си представяше, че светът, в който навлиза, макар и да няма външен блясък, е все пак честен и приятелски. Но тази вечер изведнъж стана свидетел на грубите реплики между Нед и партньора му, а сега и Моника, тази мила жена, която толкова много ѝ помогна, крадеше храна от заведението. Смътно си припомни думите, че някой път може и тя „да ѝ направи някоя услуга“. Да не би услугата да беше тази? А не някоя друга, дето сама би избрала? Но пък коя беше тя, та да съди и отсъжда в ситуация, за която не знае нищо?

— Не, Моника, няма да те издам на Бейли. Но ако наистина си закъсала толкова, че да нямаш какво да ядеш, бих могла да ти заема малко пари.

— Така ли? Само допреди няколко дни нямаше дори работа, а сега вече имаш толкова излишни пари, че можеш да раздаваш заеми, дори преди да си получила първата заплата, а? Наследство ли получи, или що?

— Не... — Емили потърси точните думи. — Просто имам малко пари, оставени настрана за... черни дни. А не мога спокойно да те гледам как взимаш...

— Виж какво, преди да дойдеш ти, Бейли ми вадеше душата от работа, работех сам-сама и въпреки това не ми повишаваше заплатата. Е, вярно, взимах повече бакшиши, но пък и харчех част от тях — за лекарства, понеже имам нервен стомах, и за лепенки, когато ми излизаха мехури по краката. И смятам, че Бейли ми е длъжник.

— А защо не напусна? Защо не си намери по-хубава работа? Ти си добра сервитьорка. Сигурна съм, че веднага ще можеш да си намериш друго място.

— А откъде да съм сигурна, че там ще е по-добре? Тук никак не е зле, само дето Бейли е стиснат. И до вкъщи ми е близо, и клиентите са мили, а и все пак е лято, и дните ми са свободни за децата.

— Имаш деца?! — Емили не можеше и да си представи това. Моника изглеждаше толкова млада, толкова... Каква ли всъщност? Във всеки случай, не ѝ приличаше на майка.

— Да, имам — отмести поглед Моника, сякаш искаше да избегне темата.

Емили не можеше да не се възмуцава, че Моника краде храна, но започваше да разбира какво я кара да го прави. Щом мъжът ѝ е безработен, очевидно само заплатата ѝ на сервитьорка удържа семейството да не затъне. Моника си беше наумила, че Бейли трябва да ѝ плаща повече, но той беше в правото си да ѝ откаже повишение на заплатата, така че тя си го осигуряваше сама, като взимаше от време на време по някой и друг сандвич.

— Виж какво, просто ще забравя, че съм влизала тук — каза накрая Емили. — Не се притеснявай от мен.

Моника я изгледа, сякаш се опитваше да прецени приятел ли е Емили, или враг.

— Хубаво.

— Време е да отивам оттатък, преди да се е появил Бейли. — Излезе от склада и се върна в шумния салон. Постепенно започваше да проумява колко осигурен е бил досегашният ѝ живот. Беше си представяла, че лесно ще напише изследване за монтажниците, защото „знае“ как се прави това. Но всъщност не знаеше нищо. Навярно, ако много внимателно наблюдаваше и се ослушваше, ако се откажеше да съди и се опиташе да разбира, можеше и да се научи.

Малко преди полунощ Емили сервира последните си поръчки, отчете парите и тръгна към дамската тоалетна да се преоблече. Би

следвало да съм капнала от умора, помисли си тя, като затвори вратата на тясното помещение и започна да разкопчава блузата си. Но само стомахът ѝ се свиваше от възбуда.

През последните два часа всяка минута усещаше присъствието на Нед. Наблюдаваше го как играе билиард, как се смее с приятелите си, и чувстваше някаква необяснима гордост от явната му популярност сред тях. Изведнъж осъзна, че никога не е имала възможност да наблюдава академичните типове, с които излизаше, в приятелска мъжка атмосфера. Докато наблюдаваше Нед, разбра, че не е нито вироглавец, нито побойник, макар че можеше да бъде и двете. Научи се да отличава смеха му сред гласовете на останалите и откри, че той почти винаги звучи весело, за разлика от повечето мъже. До края на вечерта вече доста добре знаеше как се държи той с мъжете. Оставаше ѝ да разбере как се държи с жените...

Закопча блузата и се зае с полата. Докато вдигаше ципа, някой почука на вратата.

— Ем? — дочу се гласът на Моника. — Може ли да поговорим, преди да си тръгнете с Нед?

— Разбира се. Момент. — Придърпа полата и отключи. — Тъкмо се преобличах. — И се огледа към коридора да не би Бейли да е някъде наоколо, но освен Моника, нямаше никого.

— Така си и мислех, че си тук — започна Моника, свела поглед към ръцете си. Пръстите ѝ леко превъртаха халката. След случката със сандвичите двете не бяха разговаряли. — Имах нужда... Тоест, исках да ти кажа, че аз... ами, благодаря ти, че не ме натопи пред Бейли — бързо завърши тя и неспокойно се вгледа в лицето на Емили.

— Нямам това право — изгледа я и Емили. Слабото осветление в коридора подчертаваше сенките ѝ под очите и правеше още по-явни тъмните корени на червените ѝ коси. Емили се учуди на себе си как изобщо е могла да вземе Моника за лековата.

— Знам, че това, дето правя, не е редно — продължи Моника, — но ако не го правя, момчетата сутрин, обед и вечер ще ядат какви ли не боклуци. А тия сандвичи са си съвсем готови, така че могат да си грабнат по един и да го ядат пред телевизора, както винаги правят.

— Но това не би трябвало да е твое задължение — гневно избухна Емили. — Би трябвало мъжът ти...

— Него го няма.

— И той ли работи вечер?!

— Не. — Моника отново отмести поглед от Емили. — Той си замина. Не го знам къде е.

— Но това е ужасно! Та той не може да си замине просто така, Моника!

— Ти му го кажи — горчиво се засмя Моника. — Доста често го прави.

— Но... но защо не си се развела?

— Защото не знам ще мога ли да се оправям сама. Джейк е по-оправен от мене. Завършил е гимназия, има занаят, пък и момчетата си имат нужда от баща.

Но не като този, понечи да каже Емили, но премълча. Само преди броени часове се зарече да не прави преценки, а да наблюдава и да се учи.

— Колко са големи момчетата? — тихо попита тя.

— На четири, на шест и на седем.

Сърцето на Емили се сви. Толкова мънички, а всяка вечер да остават сами!

— Сигурно се тревожиш за тях, нали?

— Божичко, как няма да се тревожа! — потърка чело Моника. — Преди сестра ми живееше тук и можеше да ми помага, когато баща им изчезваше, но тя замина за Тексас. Този път от Дружеството за спасение ми дадоха едно огромно куче. Вярно, че Рамбо изяжда по цял тон, но все пак е някаква закрила за момчетата, пък и ключалките са здрави. Но нали знаеш, на такива хлапета всичко може да им се случи. — Веждите ѝ ужасено се свиха.

— Така е — съгласи се Емили със съзнанието, че навярно няма да успее да усети терзанията на Моника, но все пак ще се опита да я разбере.

— Звъня им, когато мога, но Бейли разрешава само по два лични разговора на вечер и съм принудена да се крия. Все се надявам, че няма да ме хване. Но нали го виждаш — всяка вечер излиза, щом Хенри го смени на бара, и после най-неочаквано се изтърсва. А и когато трябва да затваряме, винаги е тук.

— Забелязах. — Емили си спомни как на няколко пъти я бе озадачавала внезапната поява на Бейли — несъмнено се надяваше да излови подчинените си в някоя простъпка. А над правото на телефонни

разговори не беше се замисляла особено, тъй като нямаше на кого да се обажда редовно оттук.

— Слушай, имам една идея — започна тя. — Аз така и така не използвам двата разговора, които ми се полагат. Какво ще кажеш да ми дадеш телефона си и двете поред да се обаждаме на децата? Ще им обясниш коя съм, за да не се боят да разговарят с мен, и всяка вечер ще мога по два пъти да ти докладвам, а ти самата ще можеш два пъти да им се обаждаш, както досега. Става ли?

— Защо ти е да правиш това, Ем? — наежи се Моника.

— Ще го правя, и то с удоволствие. Ти беше толкова добра към мен, искам и аз да ти помогна. Моля те.

— Сигурна ли си, че няма да те затруднява?

— Напълно.

— Ами тогава... благодаря ти. — Моника леко докосна ръката ѝ. — Много ти благодаря. А сега да те оставям да вървиш. Не д те чака отзад пред входа.

— Знам. Каза, че точно там ще ме чака.

— Изглеждаш наистина великолепно. — Моника огледа дрехите на Емили. — Защо не си пуснеш косата?

— Мислиш ли, че трябва? — усмихна се Емили.

— Ами да — усмихна се в отговор Моника. — Радвам се, че си поприказвахме, Ем. Не исках да си разваляме отношенията.

— Не се притеснявай, не сме ги развалили. И да разкажеш на децата за мен, чу ли? Още утре вечер започваме с телефонната програма.

— Те вече знаят за теб — отвърна Моника. — Казах им, че си наистина чудесна. Може би някой път... — Моника замълча и заопипва яката на блузата си.

— Какво „някой път“? — настоя Емили.

— Ами, някой ден може да минеш да ги видиш, стига да искаш, разбира се.

— Разбира се, че ще мина.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Чудесно! — Моника с усмивка отстъпи към коридора. — Значи, ще го направим. Приятна вечер.

— Благодаря. Надявам се да е приятна.

— Ще бъде. — Моника хвърли поглед към задния вход. — Ще му предам, че ей сега излизаш.

— Благодаря.

Емили се съсредоточи в размазания си образ в разкривеното огледало над мивката. Разбираше, че мизерните условия в дамската тоалетна не впечатляват Бейли — „Пиво и питиета“ беше предимно мъжко заведение. За петте дни, откакто работеше тук, зърна само три-четири жени.

Измъкна фибите от косата си и прокара гребена през нея. После изхлузи високите обувки, освежи червилото и ружа си и угаси лампата. Уви на топка работното си облекло заедно със закачалките, пъкна ги в найлоновия плик, взе си чантата и излезе в коридора. Чу, че Бейли е още в кухнята и брои оборота от вечерта, и подвижна:

— Бейли, аз тръгвам!

— Хубаво — викна в отговор той, сякаш с пълна уста. — До утре.

Значи и Бейли подяжда заведението, помисли си Емили и тръгна към служебния вход. Доколкото разбираше, собственикът на бара, който и да беше той, очакваше своя дял. Все пак, не искаше да гледа новата си приятелка да краде. Нямаше представа как може да ѝ помогне, но все щеше да направи нещо повече от двата телефонни разговора на вечер.

Нед я чакаше, облегнат на стената на заведението. Изправи се, пъкна ръце в джобовете и леко се усмихна в слабо осветената задна пресечка.

— Е, най-сетне. Как ще се почувства колата ти, ако я позарежем за малко?

— Ако откраднат тоя куп старо желязо, направо ще ми направят услуга — разсмя се Емили. — Но все пак да си прибера нещата.

— Това е предимството да имаш стара кола — тръгна подире ѝ той и я изчака да прибере плика с дрехите. — Все си викам, че съм щастливец, дето не ми се налага да се притеснявам за някое ново порше или беемве.

— И аз така мисля.

Заклучи фургона и тръгна с Нед по пресечката. Помисли за червения корвет, паркиран пред блока ѝ. Нед явно смяташе, че двамата са еднакво бедни, но това съвсем не я караше да чувства вина.

— Харесват ми косите ти така.

— Постарах се да не изглеждам като проста сервитьорка — погледна го тя. — Униформата на Бейли не ми е съвсем по вкуса.

— Така си и мислех. Е, стигнахме. — Той ѝ отвори вратата на колата, полукомби, кабрио. Тя бегло го определи като понтиак, много стар модел, който със старата си напукана боя и износения покрив изглеждаше като ветеран от войната.

— Беше на баща ми — обясни Нед, докато държеше вратата. Тя очакваше седалките да са окъсани и прикрити с плюшени калъфи, но с удивление усети, че сяда на кадифена тапицерия, а краката ѝ потънаха в меко килимче. Отвътре колата беше толкова луксозна, колкото беше разнебитена отвън.

— Чудесно е — рече тя, когато Нед седна зад волана и затвори вратата си. — Явно си я ремонтирал.

— Харесва ли ти? — засмя се той. — Постоянната мисъл, че си беден, е потискаща, не мислиш ли? И щом разбрах, че братът на Мандо има тапицерска работилница и му трябва клиент, реших, че точно той ми е нужен. Наложих се да избирам — или претапициране, или боядисване. И понеже, дявол да го вземе, прекарвам повече време вътре в тая кола, отколкото от вън...

— Изборът ти е бил правилен — рече Емили и се запита докога ще може да поддържа заблудението. В крайна сметка, нейната кола изглеждаше чудесно и отвътре, и отвън. Как ли би възприел това човек като Нед?

— Да идем ли „При Коко“?

— Става.

Нед подкара към ресторанта.

— Е, как ти харесва в „Пиво и питиета“? След тия няколко вечери май поулегна, а?

Емили се облегна в меко тапицираната седалка.

— Много ли ми личеше в понеделник, че никога не съм работила като сервитьорка?

— Явно беше, но какво пък толкова? Веднъж да си вземеш дипломата, това изобщо няма да ти е нужно.

Емили премълча от страх да не изплюе камъчето.

— Все пак компанията, която избра за начало, не беше най-подходящата — продължи Нед. — Първата вечер изглеждаше направо

уплашена.

Емили усети, че той възприема мълчанието ѝ като стеснителност и се опитва да я предразположи.

— Наистина бях малко поуплашена — кимна тя, като си припомни как за първи път пристъпи в шумния бар по шорти и с високи токчета.

— Но вече май го превъзмогна, нали? — Нед сви в паркинга пред ресторанта, загаси колата, отвори и тръгна да слиза. В този миг Емили посегна към своята врата и той запротестира:

— Хей, я почакай! Аз ще ти отворя!

Тя го изчака да ѝ отвори и си помисли си, че може би, като се опознаят малко по-добре, ще го помоли да не прави това, но точно сега моментът не беше подходящ.

Влязоха в ресторанта и се потопиха в атмосферата на селска кухня. Емили усети аромата на различни видове печен пай и си помисли, че би хапнала, но се сети за финансовото положение на Нед и реши да мине само с едно кафе. Той обаче разреши въпроса, като предложи и двамата да си поръчат пай. Стори ѝ се, че направо е прочел мисълта ѝ, и се молеше да не прочете и останалите.

— Единственият човек, който и досега ме плаши в тоя бар, е Мандо — продължи Емили подетия разговор.

— Непременно ще му го кажа — разсмя се Нед. — Това наистина ще му хареса.

— Да не си посмял!

— Добре де, щом казваш, няма, но на бедното момче ще му стане ужасно хубаво, ако разбере, че номерът му минава.

— Кой номер?

Сервитьорката им наля кафе от каната и Нед отпи.

— Мандо се опитва да се отърси от репутацията си на Мека Мария, но все не му се удава. Откак рискува живота си, за да спаси едно котенце, момчетата не спират да го задяват.

— Котенце ли? — Емили добави в кафето си много сметана и захар.

— Ами да. Една нощ въпросното трогателно рижо котенце се беше озовало чак на третия етаж на обекта, на който работехме, и сутринта го открихме, обезумяло и мяучещо, увиснало от ръба на една греда. Не можеше да шавне, точно както монтажниците замръзват от

страх и не могат да се помръднат. Мандо се покатери да го свали и, дявол да го вземе, едва не се преби. Оттогава му викат Злия Мандо, за да го дразнят.

— За бога! — поклати глава Емили. — А аз го мислех за груб и суров! Май много неща имам да уча за хора като вас.

— Ако останеш до края на лятото, ще научиш повече, отколкото изобщо ти се ще да знаеш. Между другото, Мандо е спасявал живота не само на това котенце. Спаси и моя.

Емили потръпна от ужас. И друг път бе слушала подобни истории от баща си и от брат си и никак не ги обичаше, но докато не научеше подробностите, направо не можеше да обуздае въображението си, така че зададе въпроса, който винаги задаваше и вкъщи:

— Как така?

— Ами стъпих на една греда, като си мислех, че е закрепена здраво, но тя се преобърна.

— На този обект ли? — попита Емили, като се молеше да не е било там.

— Не, не. Беше преди няколко години. Както и да е, бяхме на дванадесетия етаж, и ако Мандо не беше до мен да ме сграбчи, сега нямаше да разговаряме.

Емили преглътна кафето толкова бързо, че се задави.

— Добре ли си?

Тя кимна, но продължи да кашля, докато най-сетне Нед се пресегна и я потупа по гърба, за да спре.

— Сега по-добре ли си?

— Да — отвърна тя. Ръката му още бе на гърба ѝ и тя се чувстваше чудесно под успокоителната ѝ тежест. — Тези истории винаги... — И веднага побърза да се поправи: — Всички истории за преживени опасности винаги ме изкарват от нерви.

— Не исках да те разстройвам.

— Не, не, всичко е наред. Нали аз те разпитвах за подробностите.

Сервитьорката пристигна с пая — черешов за Нед и ябълков за Емили и върху всяко парче се разтапяше по топка ванилов сладолед.

Нед отдръпна ръката си и измъкна салфетката изпод посребрените прибори.

— Е, няма нужда да ти казвам, че за Мандо бих направил едва ли не всичко.

— Обзалагам се, че и той за теб — отвърна Емили. Знаеше какво дълбоко приятелство възниква между партньорите в този занаят.

— Ще ми се да вярвам, че е така. Той е добър човек. И повечето от момчетата са такива. Е, разбира се, навсякъде си има и гнили ябълки.

— Като Джейк Спангълър ли? — попита Емили, без да се замисля.

Нед преглътна парчето пай, което дъвчеше, и я изгледа с изненада:

— Да не би да познаваш Джейк?

— Всъщност, не — отвърна тя, в миг съжалила за прибързаната си забележка. — А и не биваше да казвам това.

— Може би, но го каза точно на място. Всички момчета смятат, че Моника се подреди много лошо. На двама-трима дори им се ще тя да зареже оная мижитурка и да им обърне повече внимание. Но Джейк е баща на синовете ѝ, а тя е твърде привързана към семейството си, за да го разбива.

— И аз така подразбрах — рече Емили. — В действителност не познавам Джейк, не съм го и виждала. Но Моника ми се струва свестен човек, и не мога спокойно да я гледам как страда.

— Аз също. Предложих да ѝ помагам за момчетата, но тя реши, че ще изглежда смешно — все едно че между нас има нещо. А не иска Джейк да има никакъв коз срещу нея, нали разбираш.

— Значи, някои момчета искат Моника да разкара Джейк, за да могат да излизат с нея? И ти ли го мислиш?

— Не — усмихна се той. — Моника е сладка, но не е моя тип.

— Знаеш ли, винаги съм се чудила какво имат предвид мъжете, когато казват това.

Той отмести празната чиния и опря лакти на масата.

— Точно каквото и жените, когато го казват. Нямах ли някакъв тип мъж, когото да харесваш повече от останалите?

Емили се замисли.

— Честно казано, не съм много сигурна. Разбираш ли, родителите ми винаги са имали строго определени представи за това с какви мъже да излизам, а и аз досега не съм сигурна моя вкус ли отразяват избраниците ми или техния.

— На колко си години, Емили Джонсън?

Това, че я нарече по фамилия веднага след като спомена родителите си, я накара да потръпне.

— На двасет и пет.

— А не смяташ ли, че е време сама да откриеш какъв тип мъже ти харесват?

— Да, май е време. — Тя се вгледа в него и се замисли колко познато ѝ прозвуча въпросът му. Напоследък сама си го задаваше и подозираше, че това има нещо общо с рязката промяна в начина ѝ на живот.

— Дояде ли си пая? — попита той.

— Да, много беше вкусен.

— Радвам се. Да те откарам ли или да се повозим? Ще видя дали не мога да сваля древния покрив на колата.

— Не си ли уморен? — Знаеше, че монтажниците стават призори, а през лятото това наистина беше доста рано.

— Утре ще си отспя — отвърна той. — Освен това винаги съм смятал, че в пустинята трябва да се будува нощем и да се спи денем, особено през лятото.

— Тогава да се повозим — реши Емили, тъй като не искаше така бързо да се разделят.

На паркинга Нед откачи сгъваемия покрив и дълго си игра със сложния механизъм, за да го прибере отзад. Двамата много се смяха, докато го затиснат под платното. Най-сетне приключиха, Нед тържествено ѝ отвори вратата и обяви с дълбок поклон:

— Каляската ви чака, мадам!

— Благодаря — направи реверанс тя и седна отпред.

— Не мога да си представя, че някога си се трудила толкова, само за да се повозиш за глътка летен въздух — рече той, пресегна се през облегалката ѝ и изтегли колата назад.

— Обичам предизвикателствата — отвърна Емили, усещайки ръката му на раменете си.

— Косата ти ще се разхвърчи на всички посоки. Виж, не се сетих за това.

— Прав си — напук на всички реклами и филми, в кабриолет става точно обратното — косата хвърчи напред, а не назад.

— Аха, значи не за пръв път се возиш на такава кола — малко разочаровано отбеляза Нед.

— Боя се, че не. Както и да е, в мен е голямата шнола, с която прихващам косата си в бара. Все ще свърши работа. — Разрови се из чантата, намери я, върза косата на тила си и се усмихна: — Готово.

— Да потегляме тогава.

Смъкнаха всички прозорци, Емили опря лакът на студения метал на вратата и се облегна назад. Охладен след няколкото часа мрак, въздухът се завихри около нея, подръпна косата ѝ и взе да издува полата ѝ. Тя я подви между коленете си и забеляза, че Нед я наблюдава.

Не го попита къде отиват — навярно и самият той не знаеше. Засега плавно се носеха по опустелите улици, покрай отдавна затворени автосалони, магазини за видеокасети и заведения за бързи закуски. Неоновите надписи се отразяваха върху капака на колата и плъзваха нагоре по предното стъкло и в копринения мрак на нощта Емили усещаше цветовете им като ласки. Не си спомняше кога за последен път бе карала из града след полунощ. За разлика от градовете, които бе видяла и по Източното, и по Западното крайбрежие, в Тъксън нямаше кой знае какъв нощен живот, дори и през уикендите. Помисли си колко е прав Нед — идеалното време да си буден беше сега, а не през деня, когато температурите още през първата седмица на юни се покачваха над четирийсет градуса.

Осъзна, че се движат в посока към нейния апартамент, но Нед, естествено, нямаше откъде да го знае. Целта му навярно беше шосето Скайлайн Драйв, което лъкатушеше в подножието на планината и предлагаше зашеметяваща гледка към светлините на града. Пътуването в мрака, звездите в небето и този интересен мъж до нея ѝ стигаха, за да изпитва тръпнещо удоволствие.

Стигнаха Скайлайн и свиха на изток. Блещукащата нощна панорама на града се виждаше и от прозорците в дома на родителите ѝ, недалеч отгук, но тази вечер пелената от светлини беше някак вълшебна. За миг тя си пожела да е просто такава, за каквато я мислеше Нед — бедна студентка, принудена да стане сервитьорка, за да заплаща образованието си.

Нед намали и отби край пътя. Израсла в Тъксън, на Емили ѝ беше добре позната тази маневра — всяка гимназистка знаеше какво

ще последва. И с напрежение зачака Нед небрежно да пусне ръка през раменете й...

Но той само се облегна на вратата на колата и й се усмихна:

— Знам, че не е оригинално, но гледката е хубава.

— Да, и в двете посоки — засмя се тя.

— Откъде си ти, всъщност? Не съм се и сетил да те попитам.

— От Тъксън.

— Нали не се шегуваш? — Той замълча, сякаш за да вмести тази нова частица информация в останалото, което знаеше за нея. — Значи, тук си завършила и гимназия, и прочее?

— Да, в „Амфитеатъра“. — Емили се зарадва, че гимназията, която спомена, не би издала колко състоятелни са родителите й. В „Амфитеатъра“ учеха деца от един доста обширен район — и от подножието, като самата нея, и от по-скромни домове от долината. — Ами ти?

— От Пало Верде съм — разсеяно отвърна той и моментално върна разговора към нея. — Ами родителите ти, дето искат да ти избират мъжа, още ли живеят тук?

— Да. — Емили знаеше, че рано или късно ще се наложи да му каже някоя и друга истина за себе си, но много й се искаше да отложи този момент. — Като заговорихме за това, ти така и не ми отговори защо Моника не е твой тип.

Той изпитателно я изгледа:

— Колкото и глупаво да прозвучи от устата на един монтажник, аз харесвам хората на ума. Смятам, че Моника е природно интелигентна, но не използва ума си. Или по-скоро, Джейк не й позволява, а тя го слуша. Това е всъщност основната причина Моника да не е моят тип — защото смята, че не бива да се противи на мъжа си.

— Да, но все пак има деца — защити я Емили. — А това е достатъчна причина да затвори устата на всяка жена.

— Сигурно е така, но тя дори не допуска, че има право да му възрази, разбираш ли? Няма достатъчно самочувствие да го направи, независимо от децата.

— Предполагам, че си прав. Но пък никой от нас не е запознат с действителните обстоятелства.

— Тогава да го кажем по друг начин — приведе се напред той. — Ти би ли се примирила с някой тип като Джейк?

— Нито за миг.

— Така си и мислех — отново се усмихна той. — И ако още не си схванала, Емили Джонсън, моят тип жена твърде много прилича на теб.

ПЕТА ГЛАВА

Подканващото изражение на Нед привлече Емили към него като невидима кадифена нишка. Той не се опитваше да я заслепи с някакви абстрактни идеи и философии, както повечето други мъже, а разкриваше способността си да се грижи за другите — черта, далеч по-привлекателна от интелектуалщината. И много ѝ се прииска и за нея да се грижат така.

Нед я пресрещна и устните им се докоснаха. Целувката му бе мека, нежна и трепетна. Тя бавно отвори очи, видя замаяния израз на лицето му и промълви:

— Какво има?

— Толкова си съвършена, че чак ме плашиш — тихо отвърна той. — Ти си моята сбъдната мечта и не мога да проумея какво търсиш в тоя бар. Просто не те виждам там.

Сърцето ѝ се сви. Значи усещаше, че тя крие някаква тайна. А мъж като Нед заслужаваше поне част от истината.

— Е, добре — започна тя, облегна глава назад и притвори очи. — Ще ти обясня защо работя в „Пиво и питиета“, но ако го повториш пред някого, ще провалиш проекта ми.

— Какъв проект? — изненада се той.

Емили си знаеше, че разговорът ще развали настроението им, но се надяваше това да не попречи на едно бъдещо приятелство между тях. Тя пое дълбоко дъх.

— Не съм студентка в Аризонския университет, а преподавател по социология. От една година. — Изчака го да осмисли новината и да стигне до заключението, че „проектът“ е свързан с бара.

— Значи ни проучваш, така ли? — попита той накрая с равен глас.

— Да. И всъщност тъкмо брат ти Кърт неволно ми подсказа идеята.

— Ти познаваш Кърт?! — приведе се Нед.

— Беше ми студент и се сприятелихме.

— Божичко, сега, като го каза, смътно си припомням как той споменаваше за някакъв преподавател на име Джонсън. Но си мислех, че този Джонсън е...

— Мъж, нали? — с въздишка допълни Емили.

— Точно така.

— Е, не съм мъж.

— Определено не си.

Емили го погледна и забеляза леката му усмивка.

— Нед, надявам се, че не ми се сърдиш. Ако бях обявила, че искам да проучвам социалната структура на строителите в любимата им „дупка за запои“, те щяха да ме изхвърлят за ушите.

— Социалната структура на строителите в любимата им „дупка за запои“ — повтори той и усмивката му се стопи. — Звучи така, сякаш проучваш стадо бизони.

— О, не — запротестира тя и го докосна по рамото. — Социолозите проучват хората, защото ги уважават, а не защото чувстват някакво превъзходство над тях. Мен ме интересува структурата, която тези хора създават, докато гледат другата, стоманената. Понякога се случва животът ви буквално да е в ръцете на човека до вас, нали така?

— Да — продължи да я гледа с недоверие той.

— И тази работа сигурно създава доста напрежение, което повечето от мъжете разсейват в дружеската атмосфера на бара.

— Сигурно. А Кърт знае ли? — попита той, без да коментира оценката ѝ за атмосферата в бара.

— Не. — Тя отдръпна ръка от рамото му и сви юмруци в скута си.

— Е, поне това е добре. Започвах да се чудя дали собственото ми братче не ме е изработило.

— Да те е изработило ли?

— Ами да. — Нед се извъртя в седалката и облегна ръка на волана. — Явно ти е разправял за мен и това ти е дало идеята да проучваш монтажниците. — После я погледна. — Да не би пък да ми обръщаш по-особено внимание, защото съм някакъв чудак, който чете класика през обедната си почивка?

— Нед, признавам, че точно ти предизвика любопитството ми, но проучването ми е за всички вас.

Той отново отмести поглед.

— Тоя Кърт! Прекалено голяма му е устата!

— Моля те, не го съди така строго. — Емили си спомни с какъв възторг Кърт разказваше за големия си брат. — Той те обожава. Смята, че си по-умен от него и че именно ти е трябвало да постъпиш в колеж, а не той.

— Глупости! Аз мразех училището.

— Мразеше ли го?! — Емили бе поразена. — Защо тогава четеш толкова? Защо обичаш книгите?

— Заради госпожа Пемброук, учителката ни по английски. Такава учителка се ражда веднъж на сто години. Превърна четенето от мъчение в приключение. В клас можехме да носим каквито си щем книги, дори и комикси.

— А ти комикси ли четеше?

— Не — ухили се той. — Издирвах най-еротичните романи, за да я предизвикам, но тя така и не трепна. В края на краищата, след като ме пристрасти към четенето, ме подтикна и към художествената литература, а в нея също има достатъчно еротика.

— Уверена съм, че си го разбрал.

— Както и да е, оттогава поглъщам цялата поезия и проза, които ми попаднат, дори и есетата. Езикът ми се подобри, но и до днес не понасям някой да ми казва какво да чета, нито пък да ме затварят в класната стая като в клетка. Виж, Кърт е друго нещо. Той е ученият от нас двамата, не аз. Не знаех само, че е и градският клюкар.

— Май не биваше да ти го казвам.

— Нямах да е честно — изгледа я той. — Да не говорим пък за това какъв глупак щях да изглеждам, като те мисля за бедна студентка, която проявява интерес към мен не просто като към обект на някакво си проучване.

— Аз наистина се интересувам от теб — възрази тя. — Вярно е и всичко, което ти разказах за родителите си и за мъжете, с които те ме карат да общувам. Но тази вечер с теб ми хареса много повече от която и да било друга.

— Радвам се, че ти е било приятно, но вече става късно и е по-добре да си тръгваме — и посегна да запали колата.

— Не прави това — възпря ръката му тя.

Нед бавно се извърна и се вгледа в лицето ѝ, само на сантиметри от неговото.

— А какво да правя, Емили?

Тя усети топлия му дъх, аромата на одеколона му, и отвърна:

— Да ми станеш приятел.

— Е, добре, ще ти бъда приятел. Това ли е всичко?

— Не, не е всичко. — Тя обхвана лицето му в ръце, усети силата на масивната му брадичка и се доближи до лицето му. Започна да го целува, като убедително движеше устните си, додето не почувства как неговите омекват и не дочу въздишката, с която се предаде.

Нед я обгърна с ръце, възбуждащо я близна и тя пое търсеция му език. После светът се завъртя все по-бързо и по-бързо, той обсеби устата ѝ така пламенно, че сърцето ѝ заби учестено и в нея избухна страст, по-опияняваща от милиони мехурчета шампанско.

Най-после я пусна и попита, дишайки тежко:

— Това ли искаше? Да разбереш как се целува един монтажник?

Тя едва промълви:

— Не един монтажник, а конкретно ти. Не можем ли да бъдем просто две човешки същества — Емили и Нед?

— Не мисля, че ще можем.

— Защо не?

— Защото не съм просто един монтажник — Нед се опита да изравни дишането си, — а един беден монтажник и не искам да излизам сериозно с момичета. Но ти беше толкова... — Той поклати глава. — Както и да е, мислех, че си от моята черга, бедна като мен. По дяволите, бас държа, че оня стар фургон, който караш, също е част от камуфлажа ти.

— Прав си — призна Емили.

— А иначе какво караш?

— Корвет — отвърна тя след кратко колебание.

Нед сви вежди, сякаш не повярвал на ушите си:

— Не знаех, че начинаещите преподаватели изкарват толкова пари.

— Колата ми беше... — Тя спря, преди да си признае кой ѝ е подарил колата. Нед вече знаеше, че родителите ѝ живеят в същия град. Ако разбереше и че са богати, може би щеше да заподозре чия дъщеря е. — Беше една екстравагантност.

— Екстравагантност ли? — изглежда я той. — А знаеш ли какво е екстравагантност за мен? Тази нова тапицерия например.

— Това няма значение.

— Лесно ти е да го кажеш. Да не мислиш, че ще ми е добре да те возя в тоя стар понтиак, щом в гаража си имаш корвет?

— Нед, но това е глупаво! Нали не държеше на външната страна на нещата?

— Да, но това е друго.

— Не, не е!

— Слушай, Емили... — Нед въздъхна и отново посегна да запали колата. — Тази вечер ме затрупа с прекалено много неща. Трябва да ме оставиш да ги премисля.

— Смятам, че правиш от мухата слон.

— Може и така да е. — Той запали мощния двигател. — Но на мен положението никак не ми се нрави. Тъй че сега ще те откарам до твоята таратайка и ще обмисля всичко.

— Добре — съгласи се тя, оставена без избор.

Обратният път премина в мълчание, но този път Емили вече не усети предишната магия. Нед навярно щеше да промени отношението си към нея... А може би се лъжеше? Не го познаваше достатъчно добре, за да предскаже докъде ще доведат размислите му. Моника казваше, че монтажниците са хора горди, и тя за пръв път се сблъскваше непосредствено с тази тяхна черта, която според нея, беше направо глупава.

Най-после стигнаха до пресечката, където беше паркирала. Той я изпрати до колата, изчака я да отключи и да седне зад волана.

— Благодаря за приятната вечер — рече тя и се загледа в лицето му с надеждата да ѝ се усмихне.

— Да, паметна вечер беше.

— Нед, нали няма... да кажеш на никого за мен?

— Няма.

— Е, ако Кърт разбере, едва ли ще има значение. Можеш да... да го попиташ за мен, ако искаш.

— Благодаря — втренчено я изглежда той. — Ще си помисля и за това.

— Смятам, че като ме опознаеш, ще ти харесам — едва-едва се усмихна тя.

Нед се опря на отворения прозорец, приведе се към нея и светлината от габаритите ѝ обгърна раменете му като с плащ.

— Точно от това се боя — рече той.

Двамата дълго се гледаха в очите, после той се отдръпна от колата. Тя излезе на заден от паркинга и пое надолу по пресечката, а в гърлото ѝ бе заседнала буца.

В събота вечер атмосферата в бара бе съвсем различна. Повечето от постоянните посетители не дойдоха. Появиха се само неколцина, които живееха по-близо до центъра. Инак съботните клиенти бяха нови за Емили, макар че Моника явно познаваше много от тях.

Дойдоха и повече жени, някои дори сами. Емили предположи, че са проститутки, но реши да не разпитва. Проучването ѝ се отнасяше до хората от строежа, а не до редовната клиентела на бара, и в събота вечер щеше да изоставя социологията и да си бъде просто сервитьорка.

Сервитьорка и приятелка на Моника, подсети се тя — от тази вечер двете щяха по ред да звънят на нейните хлапета. Преди първото си обаждане Емили си припомни имената им. Най-големият беше Джей Джей, кратко от Джейк младши, средният бе Луис, а четиригодишният, който според Моника подлудяваше братята си, се казваше Фреди.

Емили позвъни и попадна на Луис. Позна го по официалното „Дом Спангълър, на телефона е Луис“. Представи си как Моника ги обучава да разговарят по телефона и се разчувства от ревностното усърдие на хлапето да говори както трябва.

— Здравсти, Луис — рече тя. — Аз съм Емили, колежката на майка ти. Тя ви е предупредила, че ще се обадя тази вечер да разбере наред ли е всичко.

— Да — свенливо отвърна Луис.

— Е, как е при вас?

— Добре сме, само дето Фреди разля на леглото бутилка „Кул Ейд“.

— Боже мой — потръпна Емили. — Какво?

— Червено.

Емили прерови оскъдните си познания и реши, че червеното „Кул Ейд“ оставя най-лошите петна. Смътно си спомни, че се почиства

с газирана вода, или май беше с бяло вино? Във всеки случай се съмняваше доколко е благоразумно да дава съвет на момчетата как да го почистят сами.

— Попихте ли го с нещо? С книжни салфетки например?

— Да, двамата с Джей Джей го изтрихме, доколкото можахме.

— Е, това май е най-доброто, което сте могли да направите. Чий креват беше този?

— Нашият.

— Твоят и на Джей Джей ли?

— Не, и на Фреди.

— О-о... — Емили започваше да схваща колко тежко ще да е материалното положение на Моника, щом всичките момчета спят на едно легло. А несполучливият опит да намери съвет за разлятото вино ѝ внуши и някакво чувство на безпомощност — чувство, което Моника изпитваше сигурно всеки път, когато се опитваше да изпълнява майчинските си задължения по телефона.

— Знаеш ли какво — рече тя, като отхвърли мисълта, че момчетата могат да сменят чаршафите. — Защо не вземете да махнете всички завивки и да си легнете без тях, докато майка ви се върне?

— Ами нямаме завивки. Много е горещо. Но бихме могли да легнем на пода с възглавниците си — услужливо добави Луис.

— Добре, добре. Това май е най-доброто решение засега. Бихте могли да си представите, че сте на къмпинг.

— Ей, ами да, наистина — отвърна Луис с нарастващ ентузиазъм. — Само дето няма да си имаме лагерен огън.

Емили изпадна в паника.

— Нямаме нужда от огън! — остро повиши тон тя, но почувства обиденото мълчание от другата страна и продължи: — Искан да кажа, нямаме нужда от истински огън. Но какво ще кажеш за джобно фенерче?

— Да, фенерче си имаме.

— Поставете го на пода и го покрийте с намачкани вестници или комикси. Ще свърши работа.

— Добре — съгласи се той и гласът му прозвуча някак прекалено зряло. — И не се притеснявай, няма да запалим истински огън. Мама ни е казвала да не правим това.

Раменете на Емили с облекчение се отпуснаха.

— Хубаво. А сега трябва да се връщам на работа. Има ли нещо друго, което да предам на майка ти?

— Няма.

— Тогава, дочуване. Майка ти ще звъдне след около два часа, но ако имате проблеми, и вие можете да се обадите тук, нали така?

— Да. Чао.

Тя с нежелание окачи слушалката на стената. Щом на нея ѝ е трудно да затвори и да прекъсне разговора с тия малчугани, какво ли ѝ е на Моника всяка вечер? И гневът ѝ към Джейк продължи да расте.

Докладва на Моника за разговора и научи, че момчетата спят на съгваемия диван в дневната. Така можели да заспват пред телевизора, без да се налага да бъдат премествани в друго легло. Моника смяташе, че звукът на телевизора им помага да не се чувстват сами, и Емили си помисли, че може и да е вярно.

Много ѝ се щеше да осигури на момчетата жена, която да ги гледа, но нямаше представа как да заплати за такова нещо, без да обиди Моника. И макар вече да не можеше да понася Джейк, изпитваше огромното желание той да се върне, за да не се налага децата да остават сами.

Като знаеше, че няма да се види с Нед, времето тази вечер направо се точеше, и тя с радост си помисли, че утре е свободният ѝ ден — новата работа се оказа по-изтощителна, отколкото искаше да признае. А в дванайсет майка ѝ бе поканила всички на голям семеен обяд, и тя вече предвкушваше обилните блюда и възможността да си почине.

Е, поне се надяваше да си почине — Дани и Гуен щяха да дойдат с двете си деца. Отношенията ѝ с Гуен бяха, меко казано, пообтегнати, а двамата ѝ племенници дори в тази ранна възраст на шест и на четири години, даваха признаци, че ще станат властни и разглезени.

Все пак семейството не беше се събирало от няколко седмици, а тя вярваше в принципа, че роднините трябва често да се виждат и да се радват един на друг. Фактът, че нейните собствени роднини така и не постигнаха този идеал, не беше отнел вратата ѝ, и всеки път, когато майка ѝ ги канеше, Емили се подготвяше за случая със свежия оптимизъм, че поне този път всички най-сетне ще са сговорни, както семействата в много от телевизионните сериали.

И така, в неделя, в единайсет сутринта, тя излезе от дома в приповдигнато настроение. След всички тези дни в мизерната пещ на фургона, удобствата на корвета с неговата климатична инсталация я накараха да изпита чувство за радостна вина. По пътя започна да изброява дадените ѝ от Бога дарове, които едва до миналата седмица не можеше да осъзнае.

Баща ѝ можеше да бъде някой нехранимайко като Джейк, който да не може да се задържи на сваятна работа. И ако Дан Джонсън беше такъв, семейството му едва ли щеше да преуспее повече от това на Джейк, защото майка ѝ не беше работила дълго и също като Моника, щеше да се принуди да приеме някоя нископлатена работа. Емили почувства прилив на обич към баща си, задето със своята предприемчивост и амбиции бе изградил собствена фирма и създаде такива възможности за цялото си семейство.

Премина през отворената порта от ковано желязо, влезе през официалния вход и тръгна по лъкатушещата алея, обградена от магнолии и папрати. От едната страна на масивната резбована врата приветливо шуртеше фонтан. За родителите ѝ тази кацнала на хълма къща с гледките си към долината от дневната и към Санта Каталина — от вътрешния двор не беше нещо кой знае колко скъпо.

Тя им се радваше, че са постигнали всичко това — и къща, и прислужница, и градинар, и уютната „вилчка“ в Маунт Лемън, и ежегодните пътешествия до Хаваите... Бяха се трудили здравата и бяха си заслужили парите, които сега имаха. А и към нея, и към Дани определено бяха щедри...

Но след изтеклата седмица не можеше да не съпостави разточителния им живот с бедността на Моника. С парите, които те даваха за едно-единствено малко празненство, „само за приятели“, Моника можеше цял месец да плаща на някоя жена да гледа децата.

Вътре в къщата нямаше никого. Само Кармен, прислужницата, нареждаше масата за обяд, която после щеше да разчисти. Майка ѝ си беше запазила готварските задължения. Цял живот отлична готвачка, тя отказа на мъжа си да наемат друга. Според Емили, сега, когато децата ѝ вече пораснаха, майка ѝ имаше нужда да се занимава с това, за да не се чувства безполезна.

— Здравсти, Кармен — поздрави Емили на минаване през столовата. — Всички ли са отвън?

— Всички — отвърна жената с мекия си испански акцент. — Не мога да ги разбера аз тях — да имат тука климатик, а да стоят отвън и да се потят.

— Е, нали ги знаеш мама и татко — обичат да гледат как внуците им се забавляват.

— О-о, тия внуци здравата се забавляват! — смръщи вежди Кармен.

— Съгласна съм — усмихна ѝ се Емили. Кармен споделяше мнението ѝ за неуправляемото поведение на Джеръми и Линет. — Но да вървя, че и без това съм закъсняла.

Отвори френския прозорец и излезе в сенчестата част на двора, където на меки лежащи столове майка ѝ и Гуен пиеха джин с тоник. Баща ѝ и Дани бяха с децата в басейна.

— Здравсти, здравсти — каза Емили и една след друга ги прегърна. Прегръдката на Гуен бе служебна, както обикновено, но майка ѝ топло я целуна по бузата.

— Облечена си чудесно — одобрително огледа тя бермудите и бялото ѝ бюстие. — Като те гледам, ми се иска още да имах фигура за такива дрехи.

— О, мамо, я стига. Нали знаеш, че си една секси баба?

— Благодаря — засмя се майка ѝ. — Ще пийнеш ли нещо? Всичко е там, на количката.

— Може би само тоник с лимон.

— На Емили сигурно ѝ е втръснало цяла седмица да разбърква и сервира питиета — намеси се Гуен. — Каква ужасна скука! Не мога и да си представя да работя нещо такова, пък било то и заради науката.

Емили огледа снаха си. Русата ѝ коса бе къдрена в престижен фризьорски салон, панталонът и блузата — купени от скъп бутик, обувките — внос от Италия, бижутата — застраховани за стотици долари... Колко полезен урок би било за нея едно надникване в „Пиво и питиета“!

— Не е чак толкова страшно — възрази Емили с желание да скрие как часове наред краката ѝ агонизират на ония високи токчета и колко е изтощително цяла вечер да разнасяш тежките подноси.

— Ами! Не виждам кое ѝ е хубавото — сбърчи нос Гуен. — Сред всичките ония потни мъже! Боже господи! В мига, в който Дани ми се

прибере вкъщи, от вратата го пращам право в банята! При това вече дори не върши тежката работа.

— Не знам, не знам. — Емили пусна няколко бучки лед в чашата си. — Но като ги гледам тия момчета, ми се връщат такива чудесни спомени... Помниш ли, мамо, как татко се връщаше от работа и всички тичахме да го посрещнем?

— Как да не помня! И изобщо не ме интересуваше как мирише — нали беше цял и невредим. — Тя се загледа към басейна, където мъжете играеха на водна топка — всеки в отбор с по едно от децата, като гледаха да оставят топката повече в техни ръце. — Така и не свикнах с тази опасност. Толкова исках Дани да не тръгва по пътя на баща ти! И до ден-дневен страховете ми не свършват.

— Защо? Дани е толкова предпазлив — каза Гуен, и Емили се намръщи от небрежния ѝ тон. Изведнъж проумя, че едно от нещата, които най-много я дразнеха у снаха ѝ, бе очевидното нехайно отношение към безопасността на Дани, който непрекъснато рискуваше живота си по високите етажи на обектите. Гуен, разбира се, винаги стоеше настрана от проблемите на семейния бизнес и май в живота си не бе стъпвала на строеж. И в желанието си да бъде великодушна, Емили се стараеше да си внуши, че Гуен пренебрегва опасностите, само защото прекалено много се бои от тях.

Тя пусна резенче лимон в тоника си и се изтегна на шезлонга до майка си:

— Като минавах през къщата, нещо така приятно ми замириса...

— Ами открих едно хубаво парче говеждо, и нали знаеш, като му добавих някоя и друга подправка и още това-онова... Надявам се да е станало добре.

— Със сигурност е станало. — Емили с гордост погледна майка си. Косите ѝ бяха преждевременно посивели, но тя ги оставяше естествени, защото, въпреки петдесетте ѝ години, лицето ѝ още младееше. Вечно се оплакваше от натрупаните за последните години четири-пет излишни килограма, но за Емили изглеждаше направо великолепно, в цъфтящо здраве. Така и трябва да бъде, помисли си Емили — освен тревогите за сина си, тя нямаше никакви други грижи.

— Е, как е новата работа? — заразпитва я майка ѝ и я потупа по голото коляно. — Баща ти не понася дори да се спомене за това, така че разказвай, докато не е излязъл от водата.

— Ами то си е цяло образование, мамо. Всяка вечер бързам за вкъщи, за да успея да запиша разговорите на монтажниците. Всеки от тях явно си има определена роля — един, да речем, е клоунът, друг — заядливец, когото всички са принудени да понасят, трети — авторитетът, който разрешава споровете им... Забавно е. Имат си, естествено, и лидер, към когото всички се обръщат за последната дума.

— Имаш предвид Дани, разбира се, нали? — намеси се Гуен.

— Напротив, Дани изобщо не влиза в бара.

— Разбира се, че няма да влиза — раздразни се Гуен. — Нали той отговаря за всичко? Значи, той трябва да е признатият лидер, който взема решенията.

Емили се помъчи да запази спокойствие. Презрителното изражение на снаха ѝ направо я разяри. Гуен нямаше право да дава преценки за топлото убежище на мъжете, които работят за „Джонсън Кънстръкшън!“

— Аз изследвам социалната структура на хората единствено вътре в бара — обясни тя. — И щом като Дани изобщо не влиза там, той просто не може да бъде част от тази структура.

— Значи Дани никога не сядна на чашка с момчетата, така ли? — смръщи вежди майка ѝ. — А баща му едно време редовно го правеше. Смяташе, че това поддържа духа.

— Времената са други, мамо Джонсън — отбеляза Гуен.

Емили погледна майка си и бързо извърна лице, за да не забележат развеселената ѝ усмивка — майка ѝ ненавиждаше обръщението „мама Джонсън“ и напразно убеждаваше Гуен да я нарича с малкото ѝ име — Мария.

— От онова, което чувам от Емили, времената едва ли са се променили чак толкова — категорично каза тя.

— Е, да, мъжете още пият след работа, ако това имаш предвид — продължи Гуен. — Но според Дани, те гледат само да мърморят какви били условията на труда. Според него всичките са просто сбирщина негодници.

Емили отпусна клепки. Първо го каза баща ѝ, а сега и Гуен... Но за шестте дни в „Пиво и питиета“ тя не забеляза някой да се оплаква. Вярно, че си имаше достатъчно друга работа и успяваше да отбележи повече общото звучене на разговорите и жестикулациите, отколкото конкретните думи — повечето от заключенията ѝ за отношенията

между момчетата се основаваха най-вече на познанията ѝ за езика на жестовете.

Надяваше се от понеделник нататък да е натрупала достатъчно опит като сервитьорка, за да може да си води и записки, докато е на работа — да хване някой и друг разговор дума по дума и да разбере прави ли са баща ѝ и Гуен.

— Аз, разбира се, вече не познавам нещата, както едно време — отстъпчиво каза майка ѝ. — Но винаги съм смятала, че Дан беше прав да се държи приятелски с хората си.

— Да, но днес те си мислят само дали ще им се плати навреме — отговори Гуен, допи последната си глътка и стана да си долее.

— Мамо, искаш ли още джин? — попита Емили, като видя, че снаха ѝ няма и намерение да го предложи.

— Не, благодаря. Стига ми толкова.

Гуен си наля и тръгна към басейна да каже нещо на Дани. Когато се отдалечи достатъчно, за да не може да ги чува, майката се обърна и преценяващо изгледа дъщеря си.

— Та кой е този лидер в бара, дето не бил брат ти?

Емили се изчерви. Значи майка ѝ беше усетила нещо в начина, по който описа Нед, макар и да не беше споменала името му.

— Наричат го Книжни плъх — започна тя, — защото непрекъснато чете.

— Хмм. — Майка ѝ отпи от джина си и продължи изпитателно да я оглежда. — Нали знаеш, че единствената тревога на баща ти с целия този проект е да не вземеш да се влюбиш в някой монтажник? Разправях му аз, че е глупаво, че след всичкото ти учение едва ли ще намериш обща приказка с когото и да било от тях, ама...

— И сигурно си права, мамо.

— Емили, ти знаеш, че баща ти е изключение. Малко работници завършват живота си така — посочи тя с ръка наоколо.

— Известно ми е.

— Да не говорим пък за проблемите, които възникват, когато се окаже, че си по-умна от мъжа си.

— Мамо, да си умен и да си образован са две различни неща. В бара идват много умни момчета, които просто не са достатъчно образовани.

— Емили, направо ме тревожиш с тия твои приказки! Нали видях лицето ти, когато разправяше за оня там, Книжния плъх. Баща ти няма да ти прости, ако вземеш да се омъжиш за някой монтажник, да го знаеш.

— Аха — смънка Емили.

— Разбира се, ако просто ти се ще да се позабавляваш, да излезеш от средата си...

— Не знам, мамо — отвърна Емили, сети се за забележката на Нед в петък, че е достатъчно голяма сама да взима решения и погледна майка си в очите: — Но в крайна сметка, този живот си е мой.

— Така е — кротко се съгласи майка ѝ. — Сигурно е така. Но баща ти имаше такива надежди за теб... Ще ми се да вярвам, че няма да го разочароваш.

Емили изгледа майка си. Вече не можеше да ѝ обещае, че няма да наскърби баща си — с излизането с Нед в петък вечерта, първата крачка вече беше направена.

ШЕСТА ГЛАВА

На покрива на майчината къща, надвесен над Нед, Кърт оглеждаше ръждясалия воден охладител.

— Това, което ни трябва, е или нова такава браква, или, още по-добре, климатична инсталация.

— Догодина. — Нед изтри чело с опакото на ръката си, свали единия панел на вентилационната шахта и го остави настрана. — А ти виж нещата откъм добрата им страна — сега хем правиш тен, хем се наслаждаваш на пейзажа.

— Планините ли имаш предвид или Сюзан, дето се е излегнала по бански в съседния двор?

— И двете, момчето ми, и двете — ухили се Нед. — И не мисли, че тя не забелязва как демонстрираш мъжествени гърди и прекрасни крака.

— Ами! Изобщо не мога да се меря с теб по мускули, така че бъди добър другия път да си облечеш някаква риза.

— Бива ли да се плашиш от възрастен човек като мен? Че аз съм вече на възраст да съм й...

— Съсед — със смях довърши Кърт. — Я стига, Ромео такъв! Жените доста се увъртат около тебе. И като стана дума, как мина оная среща в петък?

Нед още не беше решил да говори ли с Кърт за Емили.

— Ами среща като среща... — рече той и се престори, че вниманието му е погълнато от тропическите ухания, които се разнасяха от охладителя. — Така си и мислех, ще трябва да сменяме ремъка. За това значи бил целият шум. Ако вземеш да свалиш оня панел откъм теб, по-лесно ще стигнем дотам.

— Добре.

— Та си беше среща като среща, честна дума — с усмивка повтори Нед, за да смекчи обидата на Кърт, че не споделя с него. Не обичаше да има тайни от брат си, но за Емили все още не му се говореше — от двацет и четири часа не спираше да мисли за нея.

Логиката му диктуваше да стои настрана от университетска преподавателка, която кара корвет и проучва монтажниците като буболечки в стъклена. Но само като си спомнеше блясъка в онези сини очи, топлината на устните ѝ, сияйното великолепие на тъмните коси, и везните отново се наклоняваха в другата посока.

Разхлаби гумения ремък на вентилатора, свали го и го запрати настрана.

— Надявам се това чудо да избута до края на лятото — опита той да завърже разговор, за да разбере сърдит ли е брат му.

— Може и да издържи — съвсем дружелюбно се съгласи Кърт и подаде новия ремък. — Но се безпокоя за мама — вече не понася жегите както едно време, а през юли, като завалят дъждовете, това тресавищно чудовище тука изобщо няма да влияе на температурата вътре.

— Май ще трябва да ѝ купя една стайна климатична инсталация, поне за спалнята — поклати глава брат му.

— Но това, доколкото разбирам, ще значи да отложиш пак боядисването на колата.

— Е, и? — нагласи ремъка Нед. — Кого толкова имам да впечатлявам?

— Ти ще ми кажеш. Дай, дай да държа тука, докато затягаш болта.

Двамата мълчаливо продължиха работата си. Докато Нед въртеше ключа, потта навлезе в очите му и взе да се стича надолу по гърдите. Лятото се очертаваше горещо, както всички лета в Тъксън. Какво ли щеше да е за него Емили? Свеж оазис в зноя или стихийен пожар, който ще изпепели всяка надежда за промяна? Най-последно ремъкът бе поставен. Нед приклепна назад и погледна брат си.

— Оказа се, че в петък излизах с твоята преподавателка по социология, Емили Джонсън. — Кърт го зяпна. — Точно такава беше и моята реакция.

— Но ти спомена, че ще излизах с новата сервитьорка от „Пиво и питиета“! — обърка се Кърт. — А госпожица Джонсън не би следвало да има причини...

— Има наистина. — Нед извади от джоба си голяма цветна носна кърпа, изтри лицето си и я подаде на Кърт. — Това лято е започнала някакво изследване върху социалните навици на монтажниците.

Кърт замръзна с кърпата в ръка.

— Какви, по дяволите, ги говориш?

— И както изглежда, точно ти си й подсказал идеята.

— Чакай, Нед, няма такова нещо!

— Споменавал ли си й за мен?

— Естествено — сопна се Кърт отбранително. — На един семинар обсъждахме символа на сините и белите якички, и се наложи двамата с нея да поспорим с неколцина сноби. После останах да й обясня защо съм казал някой неща, и й разказах за татко и за теб. Но и през ум не ми е минавало, че ще тръгне да прави такива работи!

— Както виждаш, прави ги. Поканих я да излезем, като я смятах за студентка — за каквата се представя пред всички. И в петък вечерта тя най-сетне си призна всичко.

— Да не искаш да кажеш, че е излязла с теб само заради проекта си?!

— Ей богу, надявам се, че не — въздъхна Нед. — Поне тя така твърди — че проектът й засяга само взаимоотношенията на монтажниците в бара, социалните модели, които те установяват помежду си там, и че отношенията й с мен били нещо съвсем друго...

— От друга страна пък, може и наистина да мисли така. Откъде да знам? — Кърт с прищракване намести втория панел и отпусна скобите, които го придържаха на място.

— Все се надявах, че точно ти би могъл да го знаеш. В края на краищата, познаваш я по-добре от мен.

— Не може да й се отрече, че е добър преподавател — започна Кърт. — През последния семестър тя направо съживи социологията за мен. — И изпитателно погледна Нед. — Знам, че социолозите изучават човешкото поведение, но винаги съм свързвал това с хората изобщо, а не с конкретните ми познати. И сега ми звучи някак странно...

— Да, но няма шега. При това човекът под микроскопа дори не си ти — отбеляза Нед.

— Виж, ако знаех какво ще направи, като й кажа за теб, никога нямаше да отварям дума.

— Знам, знам. — Нед се надигна с ръце на хълбоците.

— И сега какво? — изправи се и Кърт. — Вече нямаш намерение да излизаш с нея, така ли?

— Точно така ще направя, ако имам поне малко ум в главата си. Знаеше ли, че тя има корвет?

— Виждал съм го — червен, последен модел.

— С това пропада и последната ми надежда — трепна Нед. — Мислех си, че е някоя стара таратайка, купена на безценица.

— Знаеш ли, нещата може пък и да не са толкова лоши. — Кърт му върна кърпата и скръсти ръце: — Не те упреквам, че проучването ѝ не ти харесва, но като изключим това, какво лошо виждаш в една връзка с госпожица Джонсън?

— Не ми е в групата, Кърт.

— Я не говори така! Ти винаги си харесвал умни жени. Значи тя директно ти влиза в класацията. Да не говорим пък каква е хитруша... Какво толкова ти пречи някакъв си мъничък корвет? На твое място бих се чувствал прекрасно.

— Да, но има и нещо друго. Докато премислях всичко, което тя ми каза в петък вечерта, се сетих, че ми подхвърли как родителите ѝ я притискат да се омъжи за определен тип мъж, и много се съмнявам този тип да е прост монтажник като мене.

— Е, и?

— Ами ако излиза с мен просто от бунтарство?!

— Може — поклати глава Кърт. — Но аз бих ѝ имал повече доверие. Ако искаше просто един флирт за лятото, нямаше да ти разкаже за изследването. А тя рискува проекта си, за да бъде откровена с теб. Защо ще го прави?

— Не знам. Може би, незнайно защо, ми вярва.

— Вярва ти, твърдоглавецо! Вярва ти, защото е разбрала, че си свестен, че си човек, който я привлича, и не ѝ се ще да започвате с лъжа. Това обяснение ми изглежда напълно достатъчно, дори и без бунтарството, което ѝ приписваш. Защо просто не се оставиш да те повозят?

— В червен корвет?

— Че защо пък не? — В очите на Кърт заиграха палави искрици.

В понеделник, преди да тръгне за работа, Емили реши, че тази вечер трябва да успее да поговори с Нед — ако той беше готов да приключи с техните отношения, тя не беше. Когато бе до нея, тя

изпитваше някакво особено чувство. Топлотата на този мъж я изпълваше със сила и не желаше да го изгуби, без да разбере дали това чувство е взаимно.

Реши от тази седмица да занесе в бара и бележника си — свикнала бе с работата си, за да има време да нахвърля разговорите, които дочуе. В кухнята си имаха шкафче, в което държаха чантите си, и тя пъкна бележника там с мисълта, че Моника сигурно ще го вземе за нещо, свързано с учението ѝ. По някакъв начин то наистина си беше свързано.

През целия уикенд я измъчваха и проблемите на Моника и сега с нетърпение очакваше новата си приятелка. Имаше едно предложение — съвсем просто, стига на човек да му хрумне, при това от полза за всички, с изключение на Джейк, но той изобщо не я интересуваше.

Моника влезе в кухнята с топла усмивка.

— Момчетата направо ме подлудиха! Непрестанно разпитват как изглеждаш, каква си и прочее, и прочее. Дали ще имаш възможност да прескочиш до нас в събота следобед?

— С най-голямо удоволствие — отвърна Емили.

— Прекрасно! — Усмивката на Моника направо разцъфна. — Наближава краят на работния ден на обекта и Бейли много скоро ще ни го напомни, ако не излезем в салона.

— Знам, но първо почакай за минутка. Хрумна ми една идея.

— Каква? — Моника взе кочана със сметките и пъкна молива зад ухото си.

— Знам колко се притесняваш за момчетата, когато остават сами. Защо не дадеш обява, че търсиш жена, която да живее у вас? Някоя, която работи денем и е натясно с парите като теб?

Моника поклати глава и Емили замълча.

— Ако взема вкъщи друга жена, какво ще правим, когато Джейк си дойде?

— Не знам. Но все ще измислим нещо. — Не допускаше, че Моника още дълго ще може да оставя децата си така, само защото някой ден Джейк би се появил отново, но се въздържа от подобно откровение.

— Какво например?

— Ами например — чу се да казва Емили с надеждата някой ден да не съжалява за импулсивното си предложение, — ако се боиш, че

ще се наложи жената да се изнесе набързо, мога да я взема при мен, докато си намери друга квартира.

— Не, не бих могла да искам това от теб — отсеке Моника.

— Разбира се, че можеш! У нас има достатъчно място. — В същия миг осъзна, че като се намесва така в проблемите на Моника, рискува собствената си тайна — с всеки изминал ден ставаше все по-трудно да се прикрива. Но пък не можеше да пренебрегне сигурността на тия деца...

— И все пак не вярвам да стане — запъна се Моника. — Ако Джейк се прибере и завари у нас някоя чужда жена, направо не знам какво ще направи. Но определено няма да му хареса.

Да върви по дяволите тоя твой Джейк! — понечи да извика Емили, но като се надяваше, че здравият разум на Моника ще надделее над привързаността към Джейк, в крайна сметка кротко предложи:

— Все пак помисли, обещава ли?

— Добре де, ще помисля — прегърна я Моника. — А сега да вървим, преди Бейли пак да ни завари на сладки приказки.

— Тръгваме.

Влязоха в салона, точно когато се изсипа първата вълна монтажници. Емили избърза да разчисти чашите и чиниите от сепарето, в което напоследък често сядаха двама старци. Бейли беше казал, че те всеки ден обядват тук, но никога не се застояваха след три и половина, сякаш усещаха, че от четири нататък това е територия на работниците.

Тъкмо разчисти масата, и Нед влезе заедно с Мандо, който разпалено му обясняваше какъв невероятен удар направил в събота на билиард и как никога не успявал да направи такова нещо, когато играе срещу Нед.

— Казвам ти, братле! В събота бях в страхотна форма. Да беше там, щях направо да те разбия.

— Късмет съм имал, значи — отговори Нед и погледна към Емили.

Тя замръзна и затаи дъх — ако се извърнеше и не отговореше на настойчивия ѝ поглед, явно е решил да отхвърли приятелството им, и каквито и опити да прави, за да го разубеди, явно нямаше да я послуша.

— Така де, ти, кучи сине, си най-големият късметлия, когото познавам — завърши Мандо и се отпрати към билиардната.

— Сигурно — отвърна Нед, смигна на Емили и тръгна подире му за обичайната схватка.

Емили рязко въздъхна и се усмихна. Идеше ѝ направо да закреши и да затанцува в кръг наоколо! Но сепаретата вече се пълнеха и трябваше да си гледа работата.

— Ей, Емили! — подвикна Петела още от вратата. — Как изкара уикенда, миличка?

— Чудесно — отговори тя достатъчно високо, та да чуе и Нед.

— Не може да бъде! Нали не си била с мен! — възкликна Петела и се вмъкна на обичайното си място в сепарето.

— Ей, Петел, я стига, че ще те натопя на приятелката ти — скастри го Зевзека, изчака Ал да влезе навътре и с въздишка отпусна едрото си тяло върху тапицерията от изкуствена кожа. Емили се засмя и отнесе чиниите към кухнята, а когато се върна, четворката вече беше в пълен състав. Винаги седаха в един и същ ред: най-отляво Майк, до него Зевзека, после Ал и най-вдясно — Петела. А когато се присъединяваха Мандо и Нед, всички се сместваха или пък примъкваха столове. Но така или иначе, това бе единствената промяна в стереотипа.

— Всички ли се познавахте, преди да дойдете на този обект? — заразпитва тя, набрала кураж за изтеклата седмица.

— Познавах тая мутра още от предишния обект — отвърна Зевзека и посочи с пръст Ал. — И за мой ужас, той взе, че се появи и тука.

Емили се засмя — хапливите закачки бяха един от начините тия мъже да изразяват привързаността си един към друг. Повтори си наум подмятанятията, за да може по-късно в кухнята да си ги запише. В изследването си щеше да промени имената и на хората, и на заведението, и на града — не желаше да нарушава ничия лична тайна.

— И аз съм работил с тебе, Зевзек, но беше преди три-четири години — каза Петела. — После поживях на изток, но първият ми обект беше тука, в Тъксън.

Зевзека измери с поглед червенокосия.

— Така ли? Сега, като го каза, си спомням за някакво пълпчиво хлапе, дето за нищо не го биваше. Значи ти си бил, а?

— И аз си спомням посивелия дъртак, който все ми завиждаше, че работя два пъти по-бързо от него — не му остана дължен Петела.

— Да, ама работеше ли както трябва? — заяде го Зевзека със самодоволна усмивка.

Емили внимателно ги слушаше. Знаеше, че зад всичките тия закачки се крие искрено приятелство — инак тези мъже нямаше вечер след вечер да седят заедно тук.

— Е, джентълмени, както обикновено ли? — Обръщението й „джентълмени“ вече бе станало любима шега на всички.

Майк се прокашля и намести въображаемата си вратовръзка.

— Възнамерявах да си поръчам шампанско — започна той, имитирайки богат бизнесмен, — но не ми се ще да им натривам носовете на джентълмените, така че... — И надвика дружното освиркване и подвикване: — За да не се откроявам от тълпата, ще взема обичайното си ръжено уиски, чисто.

Най-после ритуалът с поръчките завърши и Емили отиде в съседното сепаре, където всичко се повтори. Но най-привързана си оставаше към четворката на Зевзека — все пак те бяха първите й клиенти, а и бяха най-близки с Нед... Остави билиардната накрая.

Първо взе поръчката на Мандо. Вече гледаше с други очи на този мъж с вид на грубиян — човекът, могъл да рискува живота си заради някакво си коте, и спасил Нед да не падне да се размаже от дванайсетия етаж. След това взе поръчките на Бил и на Тони, другите двама заклетни играчи на билиард, и нарочно остави Нед последен.

— Един „Бъд“ нали? — попита тя и още щом се погледнаха, си спомни допира на устните му и сърцето й учестено заби.

— Да, моля.

Огледа го и изпита непреодолимо желание да се пресегне и да изтрие мръсното петно от бузата му.

— Ей сега идвам.

Забърза към бара и връчи на Бейли бележката с поръчките. За по-малко от десет минути успя да сервира в сепаретата и вече се връщаше към билиардните маси. И към Нед... Взе парите му след останалите, и понеже засега нямаше други поръчки, реши да си позволи един кратък разговор.

— Можеш ли да дойдеш за минутка? — кимна му с глава да се отдалечат.

— Разбира се — съгласи се той. — Мандо, извини ме за момент.

— Тя ли ти е талисманът? — попита приятелят му и едва не се усмихна, но се усети навреме и сърдито промърмори: — Тука талисманите са забранени! Особено пък за новобранци като тебе.

Нед се оттегли с Емили към ъгъла на билиардната.

— Е, какво има?

— Мисля, че в петък не успяхме да поговорим както трябва — каза тя и го погледна в лешниковите очи.

А там проблеснаха весели искрици:

— Не бих казал, или поне не беше съвсем така.

— Имах предвид — изчерви се Емили, — че не успяхме да поговорим нито за работата ми, нито... за други неща — например за парите, за колите... Не се изразявам много добре, но бих желала да се видим пак и да се опитаме да оправим цялата тази каша.

— Добре, и на мене ми се иска.

Идеше ѝ да го прегърне, но вместо това притисна подноса към гърдите си:

— Много хубаво.

— Ами да. — Той помълча, после продължи: — Говорих с Кърт.

— Радвам се. Той е страхотно хлапе. А е и добър студент. — И веднага почувства как топлотата му отново я обгръща.

— Той пък твърди, че си страхотен преподавател — тихо каза Нед.

— Радвам се да го чуя. — С ъгълчето на окото си забеляза как Бейли я наблюдава и изпита огромното желание и той, и всички останали в бара да изчезнат и двамата с Нед да останат сами. — Шефът е настръхнал, трябва да вървя.

— Видях го. Е, какво — ти си на работа до полунощ, а аз ставам в четири и половина... Какво ще кажеш за обедната почивка? Можеш ли утре да слезеш по-рано в града, между дванайсет и дванайсет и половина?

— Ще си пропуснеш времето за четене — закачливо го подразни тя.

— Нищо, ще заменя четивото, което ме ограмотява, с жена, която да ме образова — ухили се той. — Значи, чакаме се в дванайсет на обекта. Ще ти направя и сандвич.

— Добре.

— Дано само да обичаш салам „Болоня“...

— Обичам, но... — И замълча, тъй като погледът му се насочи към вратата и изражението му стана сурово. Някой бе влязъл, някой, заради когото обичайната глъчка наоколо изведнъж стихна. Емили се завъртя и през задименото помещение се оказа лице в лице с брат си.

СЕДМА ГЛАВА

При вида на Емили очите на Дани блеснаха за миг, но с нищо друго не се издаде, че я познава. Обърна се и тръгна към сепарето на Зевзека. Застана отпред, пъхна палци в гайките на джинсите си и попита:

— Как е, момчета? Как върви?

Емили с облекчение си спомни, че двамата нямат много общи наследствени черти. Дани вечно мърмореше, че Емили е взела от баща им височината, а той, синът, е бил лишен от нея, което никак не било честно. Имаше светлокестенява коса и очи, по-бледосини от нейните. Подозираше го, че реши да стане монтажник, за да прилича поне по нещо на баща им, щом като физическите прилики са му отнети.

— Здравсти, шефе — рече Зевзека, и останалите също смънкаха по някакъв поздрав, но никой не се помръдна, никой не му предложи място, както правеха за Нед или за Мандо. На Емили ѝ стана ясно, че хората не обичат Дани. Запита се дали случайно идването му не е свързано със забележките на майка им в неделя. Може би и баща ѝ бе сметнал, че Дани трябва повече да общува с хората си и го е посъветвал по-често да се появява тук?

Емили го наблюдаваше как безуспешно се опитва да завърже разговор с мъжете в сепарето. За пръв път в живота си виждаше големия си брат толкова беззащитен и сърцето ѝ се сви. Как не беше забелязала, че Дани е натезал, че над колана на джинсите му се оформя шкембе и стойката му е станала отпусната? Беше връстник на Нед, а изглеждаше с пет-шест години по-възрастен от него. А жена му си е все така елегантна, помисли си Емили, като си спомни колко стройна и свежа изглеждаше снаха ѝ в неделя. Но Гуен спортуваше, а Дани нямаше никакво време за това. Някога се пораздвижваше поне по обектите, но вече не вършеше тежка работа, и дори това раздвижване му беше ограничено. Най-сетне не се стърпя, приближи се към сепарето и попита:

— Ще желаете ли нещо, господине?

За чест на Дани, той веднага се включи в играта и най-безразлично отговори:

— Да, една „Милър“.

В този момент Майк очевидно реши, че трябва да направят някакъв жест, надигна се и предложи:

— Дай да ти донеса стол, шефе.

— Благодаря, Майк.

Емили отиде за бирата и докато се върне, мъжете вече се бяха поотпуснали и разговаряха с него. Разликата между този скован диалог и обичайната глъчка в бара веднага се усещаше, но брат ѝ нямаше как да я долови — в края на краищата, той дори не влизаше тук.

Дани плати, остави ѝ бакшиш и тя едва прикри усмивката си. Целият епизод беше същински фарс. Главата ѝ се замая от все по-силното усещане за двойственото ѝ положение. Да ѝ даде бакшиш Дани, дете цял живот я е наричал „глезеното ми сестриче, което винаги всичко получава“! Дали като се видят следващия път, нямаше да си го поиска обратно?

Той бързо допи бирата си, но не повтори поръчката. Като го гледаше сред момчетата, на Емили ѝ се прииска да го харесват малко повече и Нед да не го гледа така язвително. И нея ли щеше да погледне така, ако разбереше, че е сестра на Дани?

Тази мисъл я наведе на друга — баща ѝ вече рядко се мяркаше на обекта, но Дани беше там всеки ден. Ако се срещне с Нед утре на обяд, Дани може да я види, и без да е предупреден предварително, да я издаде на родителите ѝ, че е обявдала с един от монтажниците. А това никак нямаше да е добре. Дали да не отложи обяда? Не, нямаше сили да го направи. Просто довечера щеше да звънне на Дани.

Веднага обаче си спомни, че е обещала двата си лични разговора за момчетата на Моника, и направо я блъсна главата. Пък и някой можеше да подслуша разговора ѝ с Дани и тогава щеше здравата да загази. Толкова лесен изглеждаше този неин проект в началото — да се превърне в друга личност, само за едно лято, докато напише изследването си. А ето че двете ѝ личности бяха започнали да се преплитат така, че в края на лятото щеше да е невъзможно да ги отдели.

Накрая реши да навие будилника си за пет сутринта и тогава да позвъни на брат си. Гуен щеше да се подразни — тя спеше до късно и

Дани все се опитваше да се облече и да излезе, без да го усети. Един телефонен звън определено щеше да я събуди, но... Да върви по дяволите тая Гуен! Толкова се бе старала двете да се сближат, а тя винаги поставяше прегради пред приятелството им още от мига, в който се запознаха — тогава Емили беше още студентка в първи курс. Гуен все ѝ завиждаше — и за възможността да завърши образование, и за предпочитанията на баща ѝ към нея. А по-късно започна да иска от Дани какво ли не, сякаш търсеше някакво „обезщетение“.

Дани си тръгна, мъжете се отпуснаха и си поръчаха по още едно. Докато им сервираше, Емили долови част от репликите им и те ѝ подействаха като шамар.

— Абе, момчета, к'во ли търсеше тука Дани Синчето? — попита Петела.

— Сигурно е решил да слезе при простолюдието — рече Майк.

— Той да не мисли, че като удари по едно с нас, ще компенсира риска от ония изтънели сапани? Че и за предпазните очила, дето си ги купуваме сами? — намеси се Ал.

— Пък ако му се ще да ги забравим, що не ни викна по едно? — допълни Зевзека, посрещнат от бурен смях.

— Кой, той ли? — изсумтя Петела. — Той е толкова стиснат, че чак скърца. Чувам аз оня ден как нещо скърца и тъкмо реших, че някъде сглобката не е добра, обръщам се — а то Дани Синчето.

Шегата на Петела беше посрещната още по-бурно, но този път смехът съвсем не беше добронамерен — беше за сметка на човек, комуто сякаш всички имаха зъб. Задявките помежду им съвсем не звучаха така. А какво ли значеше това за сапаните и за нераздадените защитни очила? Вярно, че баща ѝ я беше предупредил, че момчетата му ще хленчат за всякакви дреболии, но мерките за безопасност съвсем не бяха дреболия. В съзнанието ѝ изплува смътно подозрение. Опита се да го отхвърли, но то продължи натрапчиво да се връща. Ами ако Дани зад гърба на баща си намалява разходите по безопасността, за да увеличи собствените си доходи? Да, по-късно трябваше да обмисли и това.

Когато му дойдеше времето, щеше да попита Дани. Но не можеше да му зададе въпроса още утре по телефона! А може би да разпита Нед? Дори и без предпазните съоръжения, монтажниците пак поемаха достатъчно много рискове. Направо ѝ призля от мисълта, че

Дани би могъл да остави обекта си без такива мерки! Но все пак, още нямаше реални доказателства за това.

На излизане от бара Нед я улови за ръката и тя почувства натиска на всеки негов пръст върху кожата си.

— Значи, до утре?

— До утре.

Той се усмихна и тя изведнъж осъзна колко бавно щеше да тече времето до утре на обяд.

— Добре, тогава довиждане.

После си тръгна и топлината от салона си тръгна заедно с него.

Будилникът зазвъня в пет сутринта и Емили се почуди защо ли го е навила. После се сети, измъкна се от огромната спалня и сънено запристъпя към банята да се наплиска със студена вода. Дани трябва да беше буден поне отпреди половин час, и навярно вече бе изпил една-две чаши кафе, така че дори и с тръпнещо от ледената вода лице, пак щеше да бъде в по-неизгодно положение от него. Седна на разхвърляното легло, запрозява се в слушалката и бавно набра номера.

Телефонът даде три сигнала, и всеки път сърцето ѝ се свиваше — дано Дани вдигне слушалката преди Гуен! Най-послед чу отсеченото му:

— Да, моля! — и въздъхна с облекчение.

— Дани, аз съм, Емили.

— Емили? Какво е станало?

— Нищо, Дани, всичко е наред. Просто трябва да поговорим.

— В пет и петнайсет сутринта? Последния път, когато се излюпи толкова рано, беше на Коледа, когато беше седемгодишна!

Емили сподави още една прозявка.

— Искам да те помоля за една голяма услуга. Къде си в момента?

— Вкъщи, разбира се. Ти сигурна ли си, че си будна?

— Не, не, исках да кажа, в коя стая се намираш? Нали не съм събудила Гуен?

— Не вярвам. В кухнята съм.

— Чудесно. Не ми се ще да разбере, че съм се обаждала. О, между другото, благодаря, че не ме издаде вчера в „Пиво и питиета“.

— Не беше лесно — засмя се Дани. — Дяволски ми се щеше да те подкача за униформата ти. Да се надяваме, че татко няма да реши да те посети — ако те види как се носиш в своя „екип“ из оня салон, претъпкан с монтажници, направо ще се побърка.

— Тъкмо за това ти се обаждам. Днес имам среща там, на обекта. Ще обядвам с едно от момчетата.

— Ще обядваш ли? И това ли е част от проекта ти?

— Не. Това е по-скоро... лична работа. Но се сетих, че може да ме видиш, а не искам мама и татко да разберат, поне засега, докато нямам ясна представа накъде вървят нещата.

— Момиченце, какви ги вършиш?

— Дани, изслушай ме! Нед наистина е свестен човек и ми се ще да го опозная...

— Нед ли?! Да не говориш за Нед Тъкър?

— Да — стисна слушалката тя.

— Емили, това копеле е просто един размирник! Стой по-далеч от него!

— Какво искаш да кажеш с това „размирник“? — тревожно се присви стомахът ѝ.

— Ами това, че очаква едва ли не да разстелем пред работниците червена плюшена пътека! Че ония, дето се навъртат край него, имат наистина ужасно отношение към нас, и че причина за това е точно той!

— Ти затова ли дойде вчера там? Да заглаждаш нещата?

— Да! Поприказвахме с татко и той ме посъветва да опитам и така. Но както забеляза, Тъкър не беше особено дружелюбен, нали? Емили, той е един анархист. Ако узнае коя си, изобщо няма да ти обърне внимание.

— Не ми се иска да е така — преглътна тя.

— Но е така, колкото и да не ти се ще, сестриче. А сега трябва да тръгвам. И те съветвам да забравиш и обяда, и самия Тъкър. Разбери, не е стока.

— Щом съм обещала, ще отида. И ако това, което казваш, е вярно, много скоро ще го разбере. Само не казвай нищо на нашите. Разбрахме ли се?

— Добре — въздъхна Дани. — Сама се закопаваш, но после да не кажеш, че не съм те предупредил.

— Няма. И, Дани?

— Какво?

— Благодаря за бакшиша.

— Ооо — изсмях се той. — Да дадеш бакшиш на богатото си сестриче — какъв майтап! И умната, Емили!

— Ти също.

Затвори слушалката и остана, загледана в апарата, да премисля думите на Дани. За него Нед беше размирник и анархист, но в тона му имаше нещо, което я смущаваше — брат ѝ никога досега не бе говорил с такова чувство за превъзходство, като че ли е цяла класа над обикновените работници като Нед. В края на краищата, някога бе работил рамо до рамо с момчетата. Единствената причина да не го прави и сега бе, че е син на Дан Джонсън и че баща им му бе прехвърлил по-голямата част от работата. Нищо не можеше да го оправдае, че се поставя над другите, сякаш сам е извоювал положението си. Единствено баща ѝ имаше правото да чувства някакво превъзходство, но никога не беше го виждала да се възползва от това.

До оня ден, когато обядвахме заедно, нашепна някакъв вътрешен глас и тя се усети, че тъкмо това я смущава — тази сутрин Дани говореше точно както и баща ѝ, когато я предупреждаваше да не обръща внимание на оплакванията на работниците. А в неделя и Гуен бе казала в основни линии същото.

Ако не беше работила цяла седмица в „Пиво и питиета“, Емили можеше и да повярва на преценката им. Но тя се привързва към същите тези хора, заподозрени, че създават проблеми, и досега не бе съзряла в тях нищо бунтарско. Най-малкото пък у Нед. С мисълта за Нед тя се пъкна под завивките и отново изживя миговете, които бяха преживели заедно. Бавно и с наслада си припомни пламенната му целувка, уюта на прегръдката му. Инстинктът ѝ подсказваше, че той е един свестен, добър човек, на когото може да се довери. Уверена беше, че брат ѝ го подценява, но не знаеше причината за това.

Е, поне се бе съгласил да запази тайната ѝ, помисли си по-късно сутринта, докато търсеше място за паркиране около обекта. Реши да не спира в пресечката зад „Пиво и питиета“, за да не прави демонстрации пред Бейли.

Въпреки мъчителния зной, тя си сложи дълъг панталон и блуза, вместо шортите и късата фланелка. Беше просто някакъв глупав стремеж да се облече по-различно, отколкото вечер в бара.

Шумът, който я връхлетя на път за строежа, ѝ създаде асоциация с филмите за войната. Електротехници, водопроводчици, дърводелци и какви ли не още се тълпяха из обекта като войскови части в атака, начело с монтажниците. Грохотът от пневматичните пистолети, които забиваха нитовете в металните греди, звучеше като автоматни откоси, кофражът резонираше в бетонните подове като стрелба от карабини, а непрестанният вой на двигателите напомняше за настъпващи танкове.

Емили се спря и погледна към най-горните греди. Немаше дванайсет и монтажната бригада все още не беше слязла, но не вярваше да може да различи Нед. В един момент обаче някаква фигура се придвижи към ръба и тя видя познатата риза. Засенчи очи, спря на сред тротоара, без да обръща внимание на тълпата, която се блъскаше край нея. Безмълвно впи поглед нагоре и сърцето ѝ затуптя в ритъм с пневматичните пистолети. Само една погрешна стъпка, един метален елемент да не е достатъчно добре закрепен, и Нед щеше да падне и да се пребие.

Емили бавно започна да проумява разликата между възхищението и ужаса. Да, можеше да се възхищава от непознати, които рискуват живота си в своята професия, но Нед вече не бе непознат и тя направо се скова от страх за живота му!

Фигурата се отдалечи от ръба на гредата. Емили излезе от трансa и забърза нататък по тротоара. Искаше да стигне до портала преди него, за да не помисли, че е пристъпила обещанието си и не е дошла.

От портала тъкмо излизаха Зевзека и Майк. Усмихнаха ѝ се и махнаха, без изобщо да се изненадват, че я виждат. Значи, помисли си тя, Нед им е споменал, че ще дойде и просто е улеснил нещата. На никого в бара не би му и хрумнало, че между нея и Книжния плъх има някаква връзка. Как ѝ се искаше отношенията ѝ с него наистина да са толкова прости!

Нед се появи на портала и по цвета на ризата му тя се убеди, че точно него е видяла на последния етаж. Беше със същата карирана риза в кафяво и зелено, с която го видяла и първия ден на улицата. Нахлупената каска засенчваше лицето му, но още щом я видя, лъчезарната му усмивка разцъфна.

— Питам се дали наистина ще дойдеш — рече той. Носеше очукана черна кутия за храна и голяма бутилка „Гаторада“.

— Да, наистина дойдох — въздъхна тя, все още зашеметена от мислите, връхлетели я, като го видя горе, на върха на строежа.

— Тогава да вървим в парка да потърсим някое сенчесто местенце. — Нед смъкна каската и изтри чело с ръкав. — Чудесно е, че вече свикна с мърлявите монтажници. Иначе щях да се притеснявам да обядвам с човек като теб, който е толкова чист и ухае така приятно.

Емили погледна запотената му коса и омазаното лице и си помисли, че всичките мъже в смокинги, с които бе излизала, едва ли бяха по-привлекателни от Нед.

— Тежкият труд не е нещо, от което човек да се срамува — отбеляза тя.

— Така си е, но само глупак може да е монтажник в Тъксън през лятото, не си ли съгласна?

Стигнаха до градския парк и Нед посочи полянката под една дебела сянка. Нед свали ризата си и я постла на тревата до себе си и отвори металната кутия.

— Ако имах поне малко ум, сега щях да съм някъде далеч на север.

— Достатъчно ум имаш — отбеляза тя, като се стараеше да не поглежда към мощните мускули, едва прикрити от зелената му фланелка. — Чудесно знам, че си останал, защото семейството ти има нужда от теб. Така че не прикривай благородството си, като се правиш на глупак.

— Е, щом съм толкова благороден, значи ти си наградата ми. Благодаря ти, че дойде да обядваме заедно — засмя се той и ѝ подаде грижливо увития сандвич.

— Няма за какво. — Тя погледна лешниковите очи, пое сандвича и си помисли, че и тя се чувства така — сякаш присъствието му е награда за нея.

— Какво предпочиташ — мляко или „Гаторада“?

— Мляко, ако обичаш. Страхотен домакин си, Нед.

— Благодаря. — Той наля мляко от термоса и ѝ подаде чашата. — Надявах се да съм, след като те измъквам насам часове преди работа. В града ли ще останеш, или като обядваме, ще се върнеш къщи?

— Ще остана. Тъкмо ще мога да направя някои справки в централната библиотека. Отдавна им се канех.

— Ей, та това е чудесно! Може би ще можем редовно да се срещаме така — отхапа от сандвича си той.

Но Емили си припомни парализиращия страх, когато го видя от тротоара, и поклати глава:

— Не, не.

— Защо? — с безпокойство се вгледа той в очите ѝ.

— Преди малко те видях там горе, на върха, и се уплаших до смърт.

— Не биваше да ти разказвам оная случка с Мандо — намръщи се той.

— Напротив, радвам се, че ми я разказа. Това промени погрешните ми представи за него.

— Да, но сега вече се боиш някой да не вземе да падне. Емили, това не се случва чак толкова често.

— Знам, знам. Пък и след всичките тия вечери, в които ви наблюдавам в бара, не мислех, че ще се стресна чак така, ако те видя горе. Но да знам какво правиш всеки божи ден, преди да влезеш в „Пиво и питиета“, е едно, а да те видя с очите си е нещо съвсем друго.

Той продължително я изгледа и най-сетне се усмихна.

— Може би трябва да се чувствам поласкан, че си така загрижена за мен?

— Може би — изчерви се тя и отмести поглед. После разви салфетката и отхапа от сандвича. — Много е вкусно.

— Благодаря. — Той отвори „Гаторадата“, долепи бутилката до устните си и изгълта почти половината, после я остави на земята и се обърна към нея: — Има нещо, което ми е много любопитно.

— Какво? — попита тя и отново почувства досадното сърцебиене, което усещаше при всеки въпрос за личния си живот. Така ѝ се искаше да няма какво да крие!

— Когато в неделя заговорих с Кърт за теб, той ми подчерта какъв риск си поела, като ми разказа за проучването си. Защо всъщност ми каза? Сам никога нямаше да се досетя, поне докато го довършиш и напуснеш бара.

Емили изпита истинско облекчение. На този въпрос можеше да отговори.

— Не исках да започваме с такава голяма лъжа. Струваше ми се някак нечестно.

— Точно това каза и Кърт — бавно кимна той. — Но все пак ми е приятно да го чуя и от теб.

— Аз също исках да изясня нещо по повод моето проучване. То ще бъде напълно анонимно. Надявам се като го привърша, да го публикувам в някое социологическо списание, но всички имена ще са променени, и градът, та дори и щатът няма да бъдат споменати, така че никой няма да може да познае откъде съм взела материала си.

— Това е хубаво — каза Нед и преглътна хапка от сандвича си. — Много си мислих за това. Не че някое от момчетата ще седне да чете такова списание. И все пак не ми харесва мисълта някакъв си професор с колосана яка... — Той замълча, после се засмя: — Извинявай.

— Няма за какво — тихо отвърна тя.

— Както и да е, не ми се щеше някой си свръхобразован тип, дете се мисли кой знае за какво, да се забавлява за сметка на Мандо, на Зевзека или на Петела.

— Не, такова нещо не може да стане.

— Добре — отново кимна той. — А колкото до нас двамата, все още си задавам въпроса с какво толкова те заинтересувах. Прекалено съм беден, при това съм само с една гимназия. Изкарвам хляба си с двете си ръце, и то в професия, която, както току-що си призна, те кара да се плашиш до смърт. Какво те привлича в мен?

Емили се усмихна. Как можеше да не съзнава какъв изключителен човек е? Колко е мил и грижовен? А като си го припомни, изтегнат на тревата по тениска и джинси, направо не можеше да повярва, че се чуди с какво я е привлякъл.

— Съвсем по-различен си от всички мъже, които познавам — започна тя.

— Та тъкмо това ме притеснява. Ти си учен-социолог, а аз не желая да съм част от някакъв експеримент. Стига ми и това, дете вече участвам в проучването ти. С други думи, не искам да съм ти личното опитно зайче, с което да откриваш обратната страна на живота. — И проницателно я изгледа. — Или на любовта...

Емили се почувства като залята със студена вода. Той задържа погледа ѝ и гърлото ѝ направо пресъхна. Отпи глътка мляко и едва успя да промълви:

— Никакъв експеримент не си.

— В петък ми спомена, че родителите ти все се опитвали да ти подберат мъж, какъвто според тях ти подходжда. Аз не съм този тип, нали?

— Наистина не си — призна тя. — Но с всичко това аз не се доказвам пред родителите си.

— Какво тогава правиш? — смекчи гласа си той.

Тя грижливо подбра думите си:

— Като ти казвах, че си различен, не говорех нито за пари, нито за образование. Искрах да кажа, че си някак... по-човечен. Посветил си се на Кърт и майка си. Хората, с които работиш, те харесват и те уважават, очевидно, защото усещат, че си загрижен и за тях. Ти просто си пристрастен, Нед, пристрастен си към хората — не към някаква кариера, не към парите, не към жените...

— Не мисля, че ме познаваш достатъчно добре, за да направиш тази последна преценка — игриво заблестяха очите му.

— Знам само какво е отношението ти към мен.

— Не, не знаеш. Срещата ни се получи някак половинчата. А за останалата половина аз неистово се дърпах като магаре на мост. Само да знаеш какво щеше да бъде, ако се чувствах уверен в себе си...

— Може и да не знам... — Тя замълча, после реши да рискува. — Но бих искала да узная...

ОСМА ГЛАВА

— Така да бъде — промълви Нед. — По кое време ще си свободна този уикенд?

Кожата ѝ настръхна. Сякаш нещо съдбовно се очакваше от нея и целият ѝ свят ще се промени...

— Обещах на Моника в неделя следобед да ѝ отида на гости. А в събота вечерта, разбира се, съм на работа.

— Какво ще кажеш тогава в събота сутрин да се качим до връх Кит и да обядваме там? — усмихна се той. — Този път сандвичите са от теб.

— Добре. — Въпреки лятната жегла, направо я втресе от нерви и тя обгърна раменете си.

— Така де, засега ще трябва да се примириш с разни пикници и срещи, които не изискват много разходи.

— Не ме интересува, Нед. За мен парите не означават нищо, вече ти го казах.

Той потърка брадичката си и замислено я изгледа.

— С твоята кола или с моята?

— Не мисля, че ще ти хареса оня ужасен фургон — разсмя се тя. — Той наистина...

— Имах предвид корвета.

— Значи... Значи би приел да отидем с него?

Той наклони глава и присви очи.

— Мисля, че все някак ще мога да го преживея. — Устните му потрепнаха, после по тях заигра усмивка, и тя се засмя.

— Нед, ще бъде чудесно, ще видиш. Ние сме просто две човешки същества, и нищо друго няма значение.

— Дано да е така, Емили Джонсън, защото ти наистина започваш да ми харесваш.

— Радвам се. Значи, да те взема в събота сутринта?

— Да, госпожо Преподавател, елате да ме вземете с червения си корвет. — После поклати глава: — Толкова неща имам да премисля...

Ей богу, не мога да повярвам какви ги върша. Кърт направо ще се гордее с мен.

— И аз се гордея с теб.

— Но майсторът ми — едва ли — припряно погледна часовника си той, — ако до пет минути не съм на обекта.

— Тогава побързай — изправи се тя заедно с него. — Майсторът е човек, с когото не бива да си създаваш ядове.

— Откъде знаеш какво е майстор? — изненадано я погледна Нед.

— Ами мислех... — пребледня Емили, — мислех, че е нещо като бригадир.

— Позна — с любопитство продължи да я гледа той.

— Е, най-добре е да тръгваш — каза тя, проклинайки бърбивия си език.

— Хубаво. Слушай, за да успея, ще трябва да тичам. Защо не останеш да си довършиш сандвича, а аз след работа ще мина да си прибера кутията за храна?

— С удоволствие — побърза да се съгласи Емили, успокоена, че изоставиха темата за нейните познания.

— Довиждане, Емили. Забавлявай се там, в библиотеката, прочети някоя книга и за мен. — И без никакво предупреждение се наведе и леко целуна устните ѝ. После грабна от тревата ризата и жълтата каска и хукна към обекта.

Емили го проследи, докато се изгуби от погледа ѝ. Надяваше се да не закъснее и най-вече да не се засече с Дан. Той си мислеше, че знае коя е жената, с която излиза — една университетска преподавателка с червен корвет, че задръжките към образованието и към доходите ѝ са всичко, което трябва да преодолее, но дори не подозираше, че е и дъщеря на шефа му.

Емили се отпусна отново на тревата и разсеяно заскуба стръкчетата наоколо. Съществуваше, разбира се, и една малка възможност, ако му признае всичко, той да преглътне и този последен хап, така, както възприе проучването ѝ в бара... Ала инстинктът ѝ подсказваше, че последната ѝ тайна няма да му се хареса, щом явно не одобрява как Дан Джонсън и синът му ръководят този обект.

Емили се ядосваше на пречките, които възникваха пред тяхното приятелство, от това, че трябва да прикрива част от живота си, но

пълната откровеност щеше да сложи край на връзката им, още преди да е започнала, а толкова много искаше тази връзка да започне.

Погледна започнатия си сандвич и си представи как в пет сутринта Нед маже филията с майонеза, как нарязва салама, увива сандвичите и налива млякото в термоса, като не забравя и салфетките, и пликчето с чипса... И колкото и да не беше гладна, изяде всичко до трошичка.

Нед тичаше към строежа. Нахлупи каската на главата си с надеждата хората по улицата да разберат, че закъснява за работа, а не бяга след банков обир — единствените логични причини човек да търчи из Тъксън по пладне в лятната жега.

Все пак, закъснението си струваше, помисли си той, шмугна се под бариерата и скочи в клетката на асансьора. Прав беше Кърт — само глупак може да допусне предразсъдъците му да попречат да се свърже с жена като Емили...

Под фланелка му се стичаше пот, но в скрибуцащия нагоре асансьор навлече и ризата си. Имаше момчета, които проявяваха небрежност, но той беше се нагледал на достатъчно разкъсани ръце и рак на кожата. За някои това бяха бели кахъри в сравнение с пикирането от високите етажи към асфалта, но Нед не искаше да му се случи и това.

Погледна към очертаното от околните здания късче сияйно синьо небе и си спомни очите ѝ, така озадачаващо подчертани от тъмните клепки и черните като нощта коси. Тези коси направо го омайваха. Както и да ги носеше — пуснати, като в петък вечерта, или пък прихванати с фиби и откриващи нежното ѝ лице, както днес. Разбира се, тия великолепни коси бяха за него дар божи, без който, ако се наложи, можеше да преживее.

Асансьорът спря. Нед излезе на площадката и се отправи по стълбата към последния етаж, където Мандо и останалите момчета вече разтоварваха новия пакет греди.

— Я! Нашият любовник наминал да ни види! — захили се Мандо, когато Нед откачи от пирона работния си колан и започна да го затяга. — Нали няма да ви натези много, сър, ако си направите труда да подхванете тая греда оттам?

Нед надяна работните ръкавици, нарами гредата и попита:

— Търси ли ме майсторът?

— Още никой не те е търсил. Май няма да имаш проблеми.

— Ей, момчета! Я стига сте мелили, ами побързайте с работата!

— провикна се Майк.

— А ти, гринго, внимавай да не ти паднат гащите! — веднага му отвърна Мандо.

— Че защо не? При толкова прекрасни жени на света... — Майк безсрамно разклати таз напред-назад и всички се разсмяха.

— Докато ти се забавляваше с прекрасната си келнерка, ние почти разтоварихме желязото — посочи Мандо купчината на дъсчения под. — Майк непрекъснато ни юрка да бързаме, та по-скоро да се махнем от този обект, щото хич не му харесвало тука.

— И на мен не ми харесва. — Нед пристъпи и повдигна поредната греда.

— А един от сапаните на този товар изглеждаше направо трагично — продължи Мандо. — Майк си мислеше, че всеки момент ще се скъса и желязото ще се пръсне навсякъде, но той взе, че удържа.

Доброто настроение на Нед се изпари и той гневно стисна зъби.

— Някой да го е казал на Дани Синчето?

— Ами да, Петела отиде специално до фургона. Решихме щом майсторът никога нищо не прави, Петела да иде да се оплаче направо на Дани Синчето. Още не се е върнал...

Над рамото на Мандо Нед видя Петела да изниква откъм стълбището и каза:

— Ето го, връща се. Ей, Петел, какво стана?

— К'во, по дяволите, може да стане? — направи гримаса Петела. — Попита ме дали сапанът е издържал. Казах му, че всичко се размина на косъм, а той рече, че това е важното, и да съм се връщал да работя.

— Да го вземат дяволите! — спогледаха се Нед и Мандо. — Ще трябва да се позанимаем с този кучи син!

— Дано му падне на главата оня товар, дето няма да издържи! — допълни Петела и отмина към мястото си.

— На неговата или на гадната му мамичка — изръмжа Мандо.

Нед се загледа подир Петела и поклати глава.

— Боже мой, защо на този обект няма профсъюз! На Дани Синчето не си струва и да му се изплюе човек, но като няма профсъюз

да го държи изкъсо, си мисли, че номерата му ще минат.

— Че е вярно, вярно е — съгласи се Мандо.

— Чудя се дали да не подам писмено оплакване до стария Джонсън.

— Не знам, Нед, не знам. Вече започва да ти излиза име, а тая работа ти трябва — смигна Мандо, — особено откак си тръгнал да ухажваш.

— Даа... Ще си помисля. А сега, приятелче, дай да започваме тая сглобка.

Следа два дни Моника закъсня за работа. Забързана от сепаре на сепаре, за да покрие и своя, и нейния район, Емили дочу как Бейли й чете конско в кухнята, но не успя да влезе да я защити. След малко Моника се появи с ужасно изтормозен вид и пое района си.

Измина близо час, преди поръчките да намалеят, когато Моника отиде да си почине за малко в склада. Емили огледа набързо клиентите си и се шмугна отзад да разбере какво става.

— Права беше, Ем — започна Моника, дръпна от цигарата и продължи нервно да крачи из склада с пепелник в ръка. — Не мога повече да оставям момчетата сами.

— Какво се е случило? — разтревожи се Емили. Макар да познаваше децата на Моника само от телефонните разговори, вече бе привързана към тях.

— Фреди наговорил другите двама да му построят кула от кухненските столове и когато влязох в стаята, тъкмо се канеше да скочи от върха върху креслото. Ами ако не си бях вкъщи?

— Боже милостиви! — Емили седна и се подпря на масичката, където някога завари Моника да прибира сандвичите в чантата си. — Дали ще са послушни тази вечер, или пак ще съчинят нещо подобно?

— Тази вечер определено ще са кротки, ако не искат да им се случи случка. Предупредих ги, че до неделя направят ли още някоя пакост, няма да ни дойдеш на гости.

— Наистина ли? — разсмя се Емили.

— Разбира се. Казах им, че не обичаш да се срещаш с лоши момчета като тях. Добре го измислих, нали? — усмихна се Моника.

— Чудесно, само дето ме поставяш в ролята на човекоядец, който не понася пакостниците.

— Ами! За тях ти си по-скоро нещо като Дядо Коледа.

— Надявам се да оправдая тази представа. Слушай, Моника, от вчера ми се щеше да те попитам — нали няма нищо лошо, ако в неделя им донеса по някакъв малък подарък? — Моника я изгледа подозрително. — По нещо дребно — добави Емили.

— Стига да не е много скъпо. Не съм те канила, за да се охарчваш заради нас.

— Знам, но нали си нямам деца... А пък обожавам играчките — с огромно удоволствие ще изляза да потърся нещо.

— Само да не се оръсиш — настойчиво повтори Моника.

— Няма, няма. И какво ще правиш сега, ще потърсиш ли кой да се грижи вечер за тях?

— Ще направя точно както ми каза. Затова и закъснях — съчиних обявата и я залепих на таблото в общата пералня. Написах: „Самотна майка, която работи вечер, търси за съквартирантка самотна жена, която работи денем, срещу гледане на три момченца“. Как ти звучи?

— Съвършено — отвърна Емили, зарадвана, че Моника е решила да потърси решение на проблема си.

— А ти... Сериозно ли говореше, че можеш да приемеш жената у вас, ако Джейк ненадейно се появи?

— Да, сериозно.

— Значи — облекчено каза Моника, — ако някоя жена отговори на обявата ми, направо ще ѝ разкажа за Джейк — иначе, ако си отвори вратата с неговия ключ, може да ѝ изкара акъла. Та ще ѝ кажа, че ако Джейк се върне, мога да ѝ предложи временна квартира, докато си намери друга.

— Добре — съгласи се Емили. Замисли се дали все пак някой ще приеме предложението на Моника, като се има предвид кой дърпа конците в дома ѝ. Но напоследък в Тъксън явно имаше много хора, които тънеха в безпаричие — все някоя жена можеше да се възползва от предлагания безплатен покрив, като в замяна на това наглежда децата. Е, ако пък Джейк се върнеше, Емили просто щеше известно време да си има съквартирантка. Но не можеше да не си помисли, че с

новия план на Моника за всички щеше да е много по-добре той никога да не се завърне.

— Предлагам вече да излизаме — угаси цигарата Моника и остави пепелника на масата. — Аборигените отгатък май вече стават неспокойни.

— Тази вечер са някак по-шумни — съгласи се Емили и двете минаха през кухнята към салона. Мъжете се бяха стълпили около сепарето на Зевзека и шумно разговаряха, а наред всички стоеше Нед, облегнат на билиардната си щека, и ги слушаше.

— ... и някой от нас вече всеки момент може да се пребие — тъкмо казваше Майк. — Аз викам да докладваме в Управлението за професионална охрана на труда.

— Може, но нали знаеш какво ги чака ония, дето първи бият камбаната? — прекъсна го Зевзека. — Ти самият ще го направиш ли?

— Щях да го направя, ако няхах жена и дете, а те обичат Тъксън и искат да живеят тук — отвърна Майк. — Не мога да си позволя да вляза в черния списък.

— Почти всички имаме семейства и ни трябва редовна заплата — възрази Ал. — Без Мандо и Петела, и, разбира се, Книжния плъх.

— Мен не ме навирайте! — подскочи на стола си Петела. — Оня ден вече достатъчно се проявих! И аз като всички ви имам сметки за плащане, пък обичам и да си похапвам.

Емили слушаше разговора с нарастваща тревога. Тези мъже говореха за фирмата на баща ѝ като за някакво зло чудовище и търсеха рицар, който да отиде и да го убие. В един ужасен момент билиардната щека на Нед ѝ се видя като копие и тя започна да се моли: Господи боже, дано това да не прерасне в битка между Нед и баща ми!

Нед автоматично насочи поглед към нея. Откакто обядваха заедно, малко по малко си измислиха собствена система от почти незабележими знаци — повдигане на веждите, леко намигване, свеждане на главата... Този път обаче той задържа погледа ѝ, сякаш черпеше сили от нея, а изопнатите бръчки около устата му подсказваха колко е разтревожен.

— Момчета, и от Нед не можете да искате това — намеси се Мандо и всички го зяпнаха, включително и Емили — досега не беше чувала някой да се обръща към Нед с малкото му име, най-малко пък Мандо.

— Но той най-добре ги разбира всичките тия неща — вметна Петела. — Нали непрекъснато чете, и то не само класиката си.

— Не ме интересува — изръмжа Мандо. — Той има майка, която зависи от него, и по-малък брат студент. Оставете го на мира.

— Благодаря, братле — усмихна се Нед и се обърна към останалите: — Вижте какво, знам, че много ви е накипяло. И преди сме виждали сапани, а и защитните очила трябва сами да си ги купуваме. Пък и перилата невинаги се поставят навреме... Но всичко това само си го приказваме, а черно на бяло нищо не сме написали.

— Че кога да го напишем? — попита Зевзека. — Когато стоим под някой пакет желязо и го чакаме всеки момент да ни се изсипе на главите ли? Не знам ти как си, но лично аз съм прекалено зает да спасявам собствения си задник и нямам време да си водя бележки по въпроса.

Всички, включително и Нед, се разсмяха.

— Добре, добре, прав си. В обедните почивки или след работа ще ми разкажете всичко, което можете, пък и аз ще нахвърля нещата, които мога да се сетя.

— Ей че секретарка си намерихме! — провикна се Ал. — Я ми кажи, душичке, няма ли да ми седнеш на коляното, докато пишеш... Как му се викаше... Диктовката?

— Може, Ал, може. Как не съм знаел, че го искаш? — отвърна Нед с широка усмивка и цялата група юнашки се изсмя.

Напрежението изчезна, с облекчение отбеляза Емили, но въпросът за охраната на труда на обекта не беше забравен. Лека-полека мъжете от съседните маси се пръснаха по местата си, но всеки на тръгване обеща на Нед да го уведомява за нарушенията, които забележи.

А Нед приемаше оплакванията им и вече си набелязваше как да ги подреди. След двуседмичното наблюдение върху йерархията в бара тя вече знаеше, че хората имат нужда точно от такъв лидер. За тях той беше нещо като герой, докато за Дани и за баща ѝ си беше просто подстрекател...

За пикника в събота Емили приготви пържено пиле и картофена салата. Реши, че още е рано да смайва Нед с разни специалитети.

Стигаше му и това, че преодоля шока от лъскавия ѝ корвет.

Нед живееше в източния край на града. Комплексът бе сравнително нов с прясно боядисани в жълто и кафяво сгради, но беше семпъл в сравнение с нейния — нямаше нито тенис кортове, нито фитнес зала, нито вани с тангентор. Е, все пак имаше малък басейн, отбеляза тя, като вдигна слънчевите очила над челото си и изкачи откритата стълба към втория етаж. Значи, от време на време можеше да ѝ предлага да поплуват, без да прави излишни разходи. Кога ли ще може и тя да го покани на гости, без да рискува да наруши крехкото равновесие във взаимоотношенията им?

Тръгна по коридора покрай вратите и затърси с очи номера на апартамента, като се опитваше да спре лудото биене на сърцето си. В края на краищата, много пъти бе излизала на пикник с други мъже, дори бе гостувала и в ергенски квартири; беше на двадесет и пет години и работеше в бар, който всяка вечер бе претъпкан със строители. Глупаво беше да нервничи.

И все пак... С бърза крачка подминаваше двойните прозорци, някои със завеси, други — отворени, и дори не поглеждаше встрани, за да не се озове неочаквано лице в лице с Нед. Някъде в постоянен ритъм тътнеше стереоуредба... Най-после стигна до вратата, пое дълбоко дъх и почука.

Той отвори почти в същия миг с усмивка, в която се четеше радостта да я види.

— Точна си.

— По навик — сви рамене тя.

— А аз обикновено закъснявам.

— Както виждам, вече си готов — каза тя, някак неподготвена да го види по бермуди и фланелка без ръкави, колкото и идеални да бяха за пикник в горещ летен ден.

— Почти — хвърли той поглед към босите си крака. — Влез за малко, докато открия някакви чорапи и обувки.

— Аз си сложих сандали — последва го тя в малката дневна. — Надявам се да не смяташ да правим преходи горе.

— Нищо подобно! — Той я обходи с поглед от голите крака до синята фланелка без ръкави, после се вмъкна в спалнята и през отворената врата тя зърна неоправеното му легло. — Ей сега идвам.

Емили не можа да си обясни защо от краткото му „нищо подобно“ по гърба ѝ плъзнаха такива сладостни тръпки. Заради тона, с който го каза? Или пък заради изражението в очите му? Но само този кратък отговор, само този поглед вече ѝ подсказа, че той има определена идея какво точно ще правят в планината и тази идея няма нищо общо с планинските преходи.

Чу го как отваря и затваря вратите и чекмеджетата на гардероба и се усмихна — типичен ергенски безпорядък! С многото книги, списания и вестници, разхвърляни наоколо, дневната изглеждаше по-скоро като стая на абсолвент, а не на строителен работник. Библиотеката приличаше на стотици други по стаите в общежитията и студентските квартири. На масичката лежеше разтворена книга с меки корици. Емили се доближи и хвърли поглед на заглавието. Очакваше някой приключенски роман, но се оказа томче на Робърт Браунинг. — Много чувствен поет — чу тя гласа на Нед откъм спалнята. — Открих го миналата година.

Емили огледа книгата — по корицата ѝ нямаше нито една прашинка. Искаше ѝ се да погледне на кое стихотворение е отворена, но просто каза:

— И аз обичам Браунинг.

— Можем да го вземем — изпитателно я изгледа той. — Мисля, че ще е в тон с пикника.

— Разбира се, защо не? — Емили взе книгата и погледна стихотворението — беше за двама влюбени, седнали в тревата, точно както те с Нед седяха във вторник. — Да ти отбележа ли страницата?

— Да, да — просто прегъни ъгълчето.

Съвсем против навика си, тя го послуша. Трудно се решаваше да подчертава нещо дори и в собствените си изследователски текстове, макар с времето да свикна. А Нед явно се отнасяше и към книгите, и към тяхното съдържание без този трепет. Емили внимателното докосна страницата, сякаш се боеше да не придобие неговото чувство за прекалена близост с книгата. Спомни си как, като обядваха, той ѝ пожела „да се забавлява“ в библиотеката. На нейно място той щеше именно да се забавлява там. А може би тя, жената с две дипломи, имаше какво да научи от този „необразован“ монтажник?

— Носиш ли одеяло?

— Имам едно в багажника — глупаво се изчерви тя. Одеялото е неразривна част от инвентара на всеки пикник, но това съвсем не означаваше, че хората ще го завършат в прегръдките си. И все пак, не се ли надяваше тя, че днес ще се случи тъкмо това?

— Е, значи сме готови.

— И аз така мисля.

Нед леко я прихвана през кръста и я поведе към вратата. Дъхът ѝ спря и той бързо я погледна.

— Да не би ръцете ми да са студени?

— Не, просто... — Не можа да довърши. Не знаеше какво точно е това „просто“, от което се чувстваше като лампа, която светва веднага щом някой я докосне? По-добре да не казва нищо, отколкото да изтърве нещо необмислено.

— Не е ли смешно? — подхвърли той, докато слизаха. — В началото аз се боях от теб, а сега се питам дали не сме си сменили ролите.

— Може би — продума тя. — Просто не познавам друг човек като теб, който да си изкарва хляба в една толкова груба професия, а вкъщи да чете Браунинг. Това малко ме изкарва от равновесие.

— Странно — усмихна се той. — А за мен това е начинът да поддържам равновесие. Професията ми е свързана с тежък физически труд, но в нея няма достатъчно умствено напрежение. Нали знаеш какво разправят за монтажниците — че трябва да носят четиридесет и пети номер ризи и шапки номер три.

— Да, вярно — разсмя се Емили, и едва не се изтърва, че е чувала този виц от баща си. — А не ти ли е дошло до гуша от тъпи вицове за монтажници?

— Просто ги пускам покрай ушите си. Но няма значение, те не са по-различни от вицовете за склерозирали професори. Хей, това ли е страшната ти кола?

— Аха — смънка Емили и намести скъпите си слънчеви очила.

— И колко глоби са ти тръснали вече с това „зверче“?

— Нито една.

— Аз пък щях да си заслужа поне няколко — рече той и заоглежда колата като познавач.

— Започвам да ти вярвам — отключи вратата Емили. — Нали все се хвърляш в живота с главата напред...

— Винаги, когато мога.

— Тогава искаш ли да караш ти?

— Да.

Хареса ѝ безразличието, с което отговори, и направо я сърбеше езикът да му зададе още няколко въпроса. „А не искаш ли да ме целунеш?“ „Защо не ме прегърнеш със силните си ръце?“ Но просто му подаде ключовете.

— За глобите се пошегувах — каза той, като ѝ отвори дясната врата. — Не бих поел такива рискове с твоята кола.

— Така си и мислех. Но не забравяй, че е просто една кола.

Той я изгледа, после затвори вратата, заобиколи до шофьорското място, седна зад волана и отбеляза:

— Хората, които говорят така, обикновено са в състояние да подменят предмета на разговора. Не искам да правя голям въпрос за разликата в благосъстоянието ни, но май си имам работа с нещо повече от заплатата на начинаещ преподавател.

— Ами да... Родителите ми са доста щедри към мен — отвърна тя.

— Аха! — изгледа я той. — Пък ти как им се отплащаш? Ходиш по срещи с монтажник, вместо с някой мастит учен, а? Убедена ли си, че идеята ти е добра?

— Да не мислиш, че щедростта им дава право да ми определят какво да правя с живота си? — възвърна смелостта си тя.

— А може би все пак трябва да им кажеш какво правиш — косо я погледна той. — Така ще разбереш докъде се простира щедростта им.

— Може би. — Пред неговото предизвикателство смелостта отново я напусна. — Но все още не виждам смисъл да ги дразня.

— Да, да, разбирам — игриво заблестяха очите му.

— Не съм казала, че няма да им кажа — продължи тя, уплашена да не я помисли за безхарактерна.

— Не си, но е така.

— Когато имам основания, ще им кажа. В крайна сметка, ние дори не сме... искам да кажа, не сме...

— Се любили, нали? — меко допълни той.

Емили потъна в дълбочината на сиво-зелените му очи и изведнъж се разтопи от безсилие.

— Не е... задължително.

— Да тръгваме — с усмивка промърмори Нед и запали колата.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Нед караше нагоре по лъкатушещия път към връх Кит така внимателно и уверено, че бе истинско удоволствие да го наблюдаваш. Независимо че бе нарекла корвета си „просто една кола“, никога досега не бе давала ключовете на друг. Харесваше ѝ как различно реагираше колата в неговите ръце — по наклоните той изтръгваше от нея много повече, отколкото Емили би успяла. Дани често я задяваше, че кара прекалено предпазливо, и я съветваше да си вземе по-малко мощна кола. Да, той определено щеше да одобри начина, по който Нед кара корвет. За съжаление обаче нямаше да одобри факта, че кара нейния корвет.

В скута ѝ лежеше томчето на Браунинг. Емили прокара пръст по ръба на книгата и погледна към него, за да се наслади за миг на този мъж-загадка, на това очарователно съчетание от мускулатура и интелект, което все повече се превръщаше за нея в идея фикс — всеки пъти, когато го погледнеше, сърцето ѝ се разтуптяваше. За да отвлече вниманието си, Емили изви глава и се загледа през прозореца. Под тях се простираше долината и след всеки нов завой нагоре гледката ставаше все по-просторна. На хоризонта неравно се очертаваше веригата на планината, зеленикавокафявите багри, смекчени от разстоянието, напомниха на Емили за очите на Нед и отново върнаха мислите ѝ към него.

— Денят е чудесен за пикник, нали? — наруши мълчанието той.

— Да. Май не правя това достатъчно често — отвърна младата жена, все още загледана в пейзажа, макар мислите ѝ да бяха при него.

— Какво не правиш?

Тя долови леката му усмивка. Дали не бе усетил еротичните ѝ помисли?

— Ами просто всичко това — заувърта тя. — Да прекарам един ден с човек, който не работи като преподавател, да изляза на пикник, да оставя някой друг да кара тази ужасна кола...

— Колата е едно удоволствие — възрази той. — Радвам се, че мога да я покарам.

— А аз се радвам, че мога да се наслаждавам на вълнуващата гледка — отбеляза тя, като имаше предвид не само пейзажа, а и мъжа до себе си. — Когато се изкачвам в планината, някак се отърсвам от дребните проблеми и те остават там долу, в долината.

— Е, значи можеш да разбереш защо обичам да съм там горе на стоманата, независимо от опасността. Погледът отгоре разкрива нещата такива, каквито са в действителност.

— Не бях се замисляла за това. — Спомни си ужаса, който я скова тогава, преди да обядват, когато зърна Нед на последния етаж на строежа. — И все пак предпочитам сегашното изкачване пред катеренето по откритите греди на последния етаж. Не мога да разбера как се качваш там всеки ден.

— Въпрос на практика. — Нед намали скоростта, защото настигнаха някакъв седан с регистрация от друг щат. — То е както при шофирането или при всяка друга непозната дейност. Вземи например тоя беден човечец пред нас — явно никога не е пътувал по такова шосе и кара така, както аз ходех, когато за пръв път се качих на стоманата. — Яви се права отсечка без насрещно движение, Нед форсира и изпревари възрастната двойка в седана. Агресивното му шофиране неочаквано смути Емили — обикновено не се впечатляваше особено от подобни прояви на мъжкарство, може би просто защото не бе изпитвала такива чувства към друг мъж до себе си.

— А беше ли те страх в началото, като стана монтажник? — попита тя, когато вече бяха на безопасно разстояние от другата кола.

— Естествено, дявол да го вземе.

— На колко години беше, когато започна?

— На седемнайсет. Татко ме уреди на работа през ваканцията между първи и втори курс. А после, когато загина, вече знаех, че големите заплати са в строителството. Пък си имах и приятелства там и още от първия ден, щом завърших, ме взеха в монтажната бригада. — Той сви рамене. — Е, това е историята на моя живот...

— Значи баща ти е бил монтажник?

— Цял живот.

— Нед... — Тя се поколеба има ли право да зададе въпроса, но най-накрая попита: — А какво му се случи?

— Падна от десетия етаж.

— Боже мой!

— От глупава гордост, поне аз така си мисля. Зрението му отслабна, но отказваше да сложи очила. Мисля, че просто неправилно е преценил къде е ръбът на гредата.

Емили се сети, че и нейният ѝ баща е същият горделивец и не иска да признае никаква своя слабост.

— Толкова е нелепо — тихо каза тя.

— Така е. Пък и мама го преживя много тежко — не може да се помири, че го е изгубила заради едни глупави очила и си въобразява, че всичко е станало поради нечия немарливост. Кърт също. Както и да е, разбирам, че едно такова обяснение им е нужно. Но след девет години горе на стоманата ми е пределно ясно колко решаващо е зрението и съм се зарекъл, ако ми се наложи, непременно да сложа очила.

— Да не смяташ да оставаш в този занаят чак до пенсия?! — Емили не можеше и да си го представи. Веднъж баща ѝ каза, че тази игра е за младежи и че само глупците остават в нея след първа младост.

— Не съм много сигурен какво ще правя.

— Можеш да се насочиш към мениджмънт, а някой ден да откриеш и собствена фирма.

— И това може. — Той вдигна ръка от волана и се почеса по тила. — Но знаеш ли какво всъщност ми се ще да направя? — Помълча малко и добави: — Колкото и смахнато да звучи.

— Казвай де.

— Ще ми се да напиша преживяванията си в книга. Или пък в няколко книги. Вече съм натрупал купища записки. — Той я погледна. — Никога и с никого не съм споделял това, а ето че го обявявам пред човек, който може да ме сметне за побъркан — ти все пак имаш представа какво значи да публикуваш нещо, докато аз нямам.

— Вярно е, че имам някаква представа — рече Емили, трогната от доверието му, — но пък едва ли бих нарекла писането лудост.

— Засега обаче е така. — Той се облегна и ръцете му на волана се обтегнаха. — При това колкото по-дълго работя, толкова повече материал ще събера.

— Но и толкова повече ще рискуваш живота си.

— В живота има прекалено много потенциални опасности — поклати глава той. — Човек може да загине и на някой планински път, ако не кара внимателно или не е достатъчно опитен шофьор.

— Така си е — съгласи се Емили, възхитена от това как чудесно шофира по планинския път. — Но все пак тази метална черупка ми дава някакво чувство за безопасност, докато там, на скелето, ти си напълно незащитен.

— Мога да те науча да ходиш по греда. Започва се от първия етаж, после се качваш на втория, на третия... И постепенно преставаш да се страхуваш.

— Съмнявам се — потръпна Емили.

— Може би не биваше да ти казвам за баща си.

— Напротив, радвам се, че ми разказа.

— Едно трябва да разбереш — онова, което се случи с него, ме кара да съм още по-внимателен. Пък и момчетата, с които работя, приличат повече на добродушни бабички, отколкото на зли дяволи, вярвай ми. Но само да споменеш пред някой от тях, че съм казал това, да знаеш, ще го отрека.

В паметта ѝ изплува онази сцена в бара, когато Нед се съгласи да запише оплакванията на всички, и тя малко колебливо отбеляза:

— Напоследък ми се струват нещо неспокойни. Имам предвид, за фирмата, за която работите.

Той откъсна очи от пътя и проникателно я изгледа.

— Все си мислех, че ще заговориш за това.

— Просто нямаше как. А има ли нещо опасно, Нед?

— Донякъде — въздъхна той. — И тъкмо това ме безпокои. Макар че хич не ми се ще да ти го казвам, след като толкова време те убеждавах, че там, горе, е напълно безопасно.

Емили направо изтръпна. „Не, не ми го казвай! Мислех си, че искам да го чуя, но всъщност не искам!“

— Жалко — продължи Нед. — Някога фирмата на Джонсън беше една от най-престижните фирми за метални конструкции, а сега взеха да се разчуват някои неща. Не бях работил за него две-три години, но вече не е същото. Не знам в сина му ли е проблемът, но са станали страшно немарливи към хората си.

За късмет на Емили, завоите на пътя отвлякоха вниманието на Нед — никак не ѝ се щеше да забележи поразения ѝ поглед. Все пак

събра сили да продължи разговора.

— Говорил ли си с някого за това?

— Ами да, опитах се да поговоря с Дани, но той не ме обича много-много. Последните две-три седмици направо се чудя какво да правя. Не мога непрекъснато да се дърпам с него, имам нужда от тази работа. Ако се задържа на нея, ще взема достатъчно пари, за да платя на Кърт да завърши образованието си. Едва след това ще мога да си позволя да бъда по-независим.

— Но нали се съгласи да записваш всичките оплаквания!

— Така е, и ако Дани Синчето разбере, ще изхвърча за нула време. Но момчетата се тревожат и ако ще докладваме случая, трябва точно да опишем всичко.

— Значи все пак може и да рискуваш работата си, така ли?

— Ако ми се наложи... — отвърна Нед след кратко мълчание.

Емили преглътна и отново се загледа през прозореца. Първата мисъл бе да поговори с Дани, за да разбере какво точно става. Но пък Дани вече знаеше за връзката ѝ с Нед. Сигурно щеше да реши, че е повлияна от новото си романтично увлечение, и ако вземеше да го уволни, Нед изобщо нямаше да ѝ благодари за намесата.

— Стига сме си разваляли чудесния ден с подобни разговори — малко по-ведро се обади Нед. — Почти стигнахме. Какво ще кажеш — да обядваме ли, или първо да се разходим до обсерваторията?

Емили обожаваше обсерваторията на връх Кит, но днес никак не ѝ се разхождаше дотам и се надяваше и Нед не иска.

— Ходила съм в обсерваторията, но ми се ще пак да отида.

— Да ти се ще и да искаш са две различни неща, така че кажи какво искаш.

Не биваше да ме пита, помисли си тя и по тялото ѝ се разля топлина.

— Първо да обядваме.

— Както кажеш. — Той почти веднага откри закътано местенце за пикник, спря в отбивката и паркира под такъв ъгъл, че ниско полегналата кола да ги закрива откъм шосето и да им гарантира усамотение.

Той измъкна хладилната чанта от багажника, а Емили взе томчето на Браунинг и одеялото — стара щампована кувертюра на сини цветя, която много обичаше като дете и си я присвои, когато се

изнасяше от дома на майка си. Вече поизносена, за да краси някое легло, тя ѝ се стори идеална за пикници.

— Колко свеж е въздухът! — подхвърли тя.

— Даа... — Нед постави хладилната чанта на каменната маса и вдъхна дълбоко. — Обичам планината.

— Ами! Просто обичаш всичко, което е високо — подразни го тя, спомнила си забележката на Бейли за монтажниците.

Нед се разсмя, обърна се и я измери с поглед от глава до пети.

— Можеш да си сигурна. Особено ако то има сини очи и... Как беше... Гарвановочерни коси, които се спускат по раменете ти като абаносова коприна.

— Боже мой, как само го каза! — Страните ѝ пламнаха.

— Прекалено сантиментално, нали? И аз съм тръгнал да ставам писател!

— Не, изобщо не е сантиментално — възпротиви се тя, сведе глава, за да прикрие изчервеното си лице и остави одеялото и книгата на каменната пейка. — Просто екстравагантно. Караш ме да се чувствам неловко.

— Сигурно знаеш колко си красива — промълви той.

Тя се взря в лицето му, което изведнъж стана сериозно.

— В преподавателската практика това, че съм хубава, само ми пречи, и май свикнах да не мисля за него. — Но днес си го помисли, призна си тя. Остави косата си пусната, защото ти се щеше Нед да те гледа точно така, нали?

— Емили, не смятам, че „хубава“ е точната дума. Сутринта, като те видях на вратата с тия пуснати коси и секси фланелката, не ми дойде наум думата „хубава“. — И неуверено въздъхна. — Прекалено силно ми влияеш, госпожице прекрасна. Но може би знаеш и това, нали?

— Е — преглътна тя, — и аз не съм неуязвима пред теб.

Той бавно се усмихна и дъхът ѝ секна.

— Мисля си, че нас с теб ни очакват прекрасни мигове, Емили Джонсън.

— И аз си мисля така — каза тя, напълно завладяна от изпиващия му поглед.

Той остави мълчанието да се проточи и живото въображение да ѝ обрисова миговете, които ги очакват, и най-сетне тихо предложи:

— Да видим сега какво си ни сготвила.

— Добре — прочисти гърло тя и с изострено усещане за присъствието му извади от хладилника кутиите с пърженото пиле и картофената салата. — На масата ли ще ядем или на одеялото?

— На масата. Одеялото е за по-късно, и не желая да го оплескаме с храна. Това разваля настроението.

— О... — При този намек пулсът на Емили се учести. Този мъж знаеше как да организира пикници! — Е, значи сме готови. — И му подаде картонена чиния, салфетка, вилица и кутия газирана вода.

Той предпочете да седне насреща ѝ и това ѝ се стори много по-вълнуващо, отколкото ако бе седнал до нея. Ласката в погледа му бе по-силна от телесната и направо я караше да тръпне.

— Много е вкусно — похвали я той, довършвайки парче пилешко. — Посрами моите сандвичи с „Болоня“.

— Не ми се случва често да готвя. Забавно ми беше да си намеря повод за това. — Тя дъвчеше механично, без да усеща вкуса на храната, и се учудваше на апетита му.

И сякаш почувствал изпитателния ѝ поглед, той попита с усмивка:

— Какво има?

— Нищо. Просто... Просто се радвам на апетита ти.

— Щом като си се старала да приготвиш всичко това, за нищо на света няма да го оставя да отиде на вятъра. — И отново ѝ се усмихна: — Независимо какви други мисли ми минават.

— О... — отново промълви Емили и пак се изчерви. Объркана от чувствителната си реакция към него, тя затърси тема, с която да прикрие чувствата си. Вдигна вилицата, зачовърка из картофената салата и накрая каза: — Снощи в бара научих нещо много хубаво.

— Какво?

— Моника май си е намерила съквартирантка, която да наглежда вечер децата. Днес сутринта трябваше да преговарят.

— Наистина ли?! Страхотно! И кой измисли това решение?

— Ами... аз.

В очите му се появи чувство, което ѝ се прииска да затвори в шишенце, като парфюм, с който да се пръска по малко, за да се чувства като в приказка.

— Страхотна си, знаеш ли?

— Изглеждаше напълно логично — сви рамене тя, но в себе си бе ужасно доволна, че той одобрява помощта ѝ.

— На теб може да ти е изглеждало логично, но се обзалагам, че е трябвало да убеждаваш Моника. Тя държеше да запази мястото на Джейк, чувал съм я да го казва. А какво ще стане, ако той вземе да се върне?

— Предложих ѝ жената да се премести при мен, докато си намери нова квартира.

— Емили, ти направо ме изумяваш — кимна той.

— Благодаря. Твоята похвала е нещо много за мен.

— Не ми е ясно защо, но наистина я имаш.

— Не ти е ясно ли?! — отмести чинията си тя. — Аз ти се възхищавам, Нед, възхищавам се на всичко, което правиш — на това, че издържаш Кърт в колежа и че помагаш на майка си, на смелостта ти в работата и на това, че се самообразоваш, на мечтата ти да напишеш книга... Ти си просто удивителен!

В сиво-зелените му очи проблесна изненада, която бързо отстъпи на притеснение.

— Не ме поставяй на пиедестал — аз съм най-обикновен човек.

— Но не и за мен! Честно казано, изпитвам истинско страхопочитание пред теб.

— Боже мой, я стига! — Той стана, изхвърли картонените чинии в близкото кошче и каза: — Май е време за малко Браунинг. Има нещо, което искам да ти прочета.

Тя с любопитство се изправи и взе одеялото от пейката. От устата на Нед предложението да четат Браунинг прозвуча поучително, а не прелъстително. Двамата изтърсиха одеялото и го постлаха на килима от борови игли.

Нед взе книгата и събу обувките си.

— Мама ми е казвала да не стъпвам с обувки по одеялото. — После се изтегна сред сините му цветя.

— И на мен мама ми го е казвала така — поде шегата Емили, свали сандалите си и пристъпи боса на завивката с объркващото усещане, че се мушва до него в леглото. Той прелистваше стихосбирката, легнал по корем. Намести се до него, също се обърна по корем и се подпря на дланите си.

— Ето го — рече той, като намери страницата, която търсеше. — Посветено е на Елизабет Барет.

Нед започна да чете. Емили се претърколи по гръб и се заслуша в стиховете, които друг мъж бе написал за жената, която обича. Словата на Браунинг ѝ зазвучаха така, сякаш Нед ги пресъздаваше за нея. Над нея боровете тихо шумоляха, клоните им хвърляха шарена сянка и под жаркото слънце килимът от борови иглички лъхаше на смола. Изви глава и започна да изучава високото интелигентно чело на Нед, волевия му нос, устните, които с такава лекота и познаване изричаха думите...

Каква ирония, помисли си тя — нито един от многоуките мъже, които познаваше, не бе ѝ чел стихове. Заслушана, тя бавно вникваше в посланието, което Нед ѝ отправяше. Стихотворението описваше двамата влюбени от една страна през погледа на света, а от друга — така, както всеки изглежда в очите на другия. И макар и недействителна, собствената им представа един за друг бе още по-ценна, защото я споделяха.

Слънцето и нежно изричаните думи я стоплиха и тя се отпусна в нея. Ако това беше урок, искаше ѝ се Нед да я научи на всичко, което знае. Затвори очи и се остави да я унесе приятният му глас.

Когато спря, тя отвори очи. Отместил книгата, Нед се взираше в нея, сякаш очакваше да види дали го е разбрала. Усетила това, тя бавно вдигна ръка, погали го по бузата и потръпна от докосването.

Той улови ръката ѝ и притисна устни върху учестения пулс на китката ѝ. Докосването на устните му ѝ припомни отдавна неизпитвано удоволствие и този спомен премина по тялото ѝ, като бавно пробуди познатия страстен копнеж дълбоко в нея.

Той вдигна глава.

— Всички около мен очакват да съм силен, да поемам всички отговорности... Няма човек, пред когото да мога да се отпусна. И се надявах, че може би, само може би, този човек би могла да си ти. — Високите борове над главата му сякаш нашепваха току-що прочетените стихове.

Тя прокара пръсти през разрошената му коса и видя как ласката ѝ смекчава израза на лицето му.

— Нека бъда за теб един обикновен човек. Не някакъв герой, пред който да се прекланяш, а просто мъж, какъвто е бил Браунинг за

своята Елизабет.

В отговор тя обхвана лицето му с ръце и го привлече към полуотворените си устни. Той пъкна ръка под главата ѝ и вкуси дара, който тя му поднесе. Ризата му приятно възбуждащо се опираше в голия ѝ корем. Докосна с целувка ъгълчетата на устата ѝ, леко захапа долната устна и дишането ѝ се учести. Най-сетне тя склочи пръсти зад тила му, изви гръбнак и се притисна към тялото му с порив, на който той не можеше да устои.

С дълбока въздишка плъзна език в устата ѝ, притисна я към одеялото и тя ликуващо прие тежестта на гърдите му и властната му целувка. Той премести ръка на кръста ѝ и се извъртя по гръб, като я привлече върху себе си сред шумоленето на боровите иглички. Двата лежах с преплетени тела, поглъщаха топлината на телата си и ароматът на сладостното желание се примеси с уханието на горския килим.

Ръката му се плъзна към закопчалката на сутиена, после замря и той леко се отдръпна от нея. Дишайки тежко, тя го изгледа в упор и прошепна:

— Да.

— Не се бой — отвърна той, сподадено, докато се справяше със закопчалката. — Макар и да сме закрити откъм пътя, няма да... Ако ще се любим, няма да е тук.

— Знам. — Сърцето ѝ биеше лудо. Той пъкна ръка под разкопчания сутиен, обхвана едната ѝ гърд, докосна зърното със загрубелите си пръсти и тя простена.

— Трябваше да те докосна — промълви той. — Понякога изпитвам усещането... че не си истинска.

— Истинска съм. — От гърдта надолу към бедрата ѝ премина вълна от удоволствие и тя се задъха.

— Толкова си женствена... — Сведе глава, леко повдигна сутиена, за да целуне подалата се гърд и прошепна с устни, допрени до кожата ѝ: — Можеш да подлудиш мъжа от желание.

— Жените... също могат да се подлудяват — прокара пръсти през косата му тя. — Моля те, поцелувай ме малко.

Той вдигна глава с очи, в които тлееше огън, смъкна едната презрамка и сутиенът се смъкна встрани. Задиша развълнувано, нежно я положи по гръб и мълчаливо я заоглежда.

— Докато съм жив, няма да забравя как изглеждаш, излегната така под слънцето, с коси, разпилени край раменете. Горкото слънце, дете никога досега не те е виждало така. — Прокара пръст по ластика на бикините ѝ, приведе се и я целуна по шията, като притисна език в трапчинката, а дланта му нежно галеше връхчето на едната ѝ гръд, и когато то набъбна от копнеж по устните му, и когато те го обхванаха с влажната си топлина, Емили обгърна раменете му, изопна гръбнак и се притисна към него. Той подложи ръка под кръста ѝ и нежното му всмукване я замая от страст.

— Нед... — простена тя и го сграбчи за ризата.

Той вдигна глава, погледна я с изгарящи очи, докосна устни до нейните и прошепна:

— Без думи...

Тя се вплете в него и се потопи в целувката му. Забрави всичко друго, освен устните и ласкавите му ръце. И сякаш целият живот се събра в усещането на тези ласки.

След това бавно, с кратки целувки, сякаш за да отложи неизбежната раздяла на устните им, той се отдръпна и промърмори:

— Не бива повече да оставаме тук — започвам да губя представа къде съм.

— И аз — въздъхна тя.

— Мога да ти кажа, но всичко това може да ме накара да прехвърля границите, а тук не е нито мястото, нито времето. — Събра косите ѝ назад, погледна я в очите и тихо предложи: — Да те взема ли от работа довечера?

Учестеният пулс забуча в ушите ѝ.

— В един часа посред нощ?! Няма ли вече да си заспал?

— Не и при мисълта за теб. — Намести сутиена ѝ с топлите си пръсти и се усмихна, когато тя леко се задъха. — Но ако искаш да се прибереш да се напиш, кажи си.

— Вече знаеш отговора.

— Надявам се.

— Какво пред... — Тя стеснително замълча, после продължи: — Не би ли предпочел да идем у вас? Предупреждавам те, че моят дом е доста...

— Баровски ли?

Тя кимна.

— Така си и мислех. — Помогна ѝ да седне. — Роднините ти май доста те поглеждат, а?

— Сигурно — отвърна тя, разбирайки какво иска да загатне — сутринта му беше намекнала, че още не са така близки, за да трябва да казва на родителите си за него, а сегашният им разговор предполагаше, че много скоро ще бъдат вече твърде близки. — Ще им кажа. Нед, обещавам ти.

— Чудесно. Мразя измамата.

Тя се усмихна и погледна встрани. Мрази измамата, значи? А какво ли ще помисли, ако разбере, че жената, която така сладко бе целувал допреди няколко минути, е дъщерята на Дан Джонсън? Чувстваше се виновна, задето не му е казала, но признаването на истината изискваше повече смелост, отколкото имаше в момента.

Не биваше да забравя, че макар и силна, връзката им още е прясна и може да не издържи напрежението от едно такова признание. Може би по-късно, когато Нед се влюби наистина дълбоко, ще може да рискува да му обясни защо не е била напълно откровена с него още от самото начало. И тогава той може би ще ѝ прости...

Нед със смях прекъсна размислите ѝ.

— Е, щом като ти видя моя апартамент, значи и аз мога да надзърна в чертозите ти. Бях решил да те взема след работа, но най-добре ще е като тръгнем, да карам след теб. Стига, разбира се, да не те е срам от такива стари, разбити понтиаци във вашата част на града.

— Заяждаш ли се? — изпитателно го изгледа тя.

— Не, само се пошегувах — поглади я по бузата той. — Не ми обръщай внимание. Но не забравяй това стихотворение — аз не съм съвършен и от време на време може да изтърсвам по някоя глупост, докато свикна с факта, че си толкова богата. Ще се старая, вярно, но горделивостта е упорит недостатък. — После се намръщи. — Понякога приличам на баща си повече, отколкото си мисля.

— Тази твоя горделивост май е единственият ти недостатък — рече тя и с радост забеляза как светнаха очите му.

— Пак ли започваш? Предупреждавам те, че ако продължаваш да ме издигаш на твоя пиедестал, някой ден може да се сринат и да счупят нещо.

— Какво например?

Той дълго я гледа, прокара показалец по устните ѝ и отвърна:

— Например две много изключителни, много нежни сърца.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Вечерта в бара, застанала насред коридора с тенекиения си пепелник в ръка, за да изпуши последна цигара преди работа, Моника посрещна Емили с щастлива усмивка и тържествено обяви:

— Имам си съквартирантка!

— О, Моника, това е фантастично! — облегна се на стената Емили. — Имаме още пет минутки, докато Бейли ни юрне. Хайде, разправяй!

— Казва се Кари Симънс. Почакай, утре ще я видиш. Нали все пак ще дойдеш?

— Непременно. Към два часа става ли?

— Става — кимна Моника. — Кари свършва работа в три, така че първо ще се запознаеш с момчетата, а после и с нея. Страхотна сладурана е, но няма никакъв късмет. — Моника завъртя очи. — А пък аз си мислех, че имам големи проблеми! Съдът решил децата да останат при бившия ѝ съпруг, понеже имал по-добре платена работа и я убедил, негодникът му, че с него ще бъдат по-добре. — Моника гневно тръсна цигарата си. — Тоя тип трябва да е отвратително добиче!

Емили жадно поглъщаше думите ѝ — отчайващото положение на Кари изглежда бе накарало Моника да прозре опасността, застрашаваща самата нея.

— Значи, от днес Кари е при децата, така ли?

— Добре ѝ е с тях, като не може да бъде със своите. Днес беше почивният ѝ ден, така че се погрижи да се пренесе веднага. Горкичката, нямаше кой знае колко багаж. Досега е живяла в „Игрека“. Сервитьорка е, но за щастие работи през деня, иначе нищо нямаше да стане.

— А ти предупреди ли я, че Джейк може да се върне?

Моника отбягна погледа на Емили.

— Ами... не съвсем.

— В какъв смисъл?

— Казах й, че Джейк се е запилял нанякъде и не го знам къде е, но не съм споменавала, че може и да се върне. — И отпрати умолителен поглед. — Ем, не исках да я стряскам. Тя е направо идеална, пък и наистина нямаше къде да живее.

— Да, но трябва да й кажеш. Знаеш, че Джейк си има ключ и по всяко време може да нахълта. И горката Кари направо ще полудее от страх.

— Да, права си... — замисли се Моника, после лицето й светна. — А не можем ли да й го кажем заедно утре, като ми дойдеш на гости? Тъкмо ще се запознае с човека, при когото ще се премести, ако нещо стане, а?

— Хубаво.

— Благодаря ти, Ем — прегърна я Моника. — Така ще е най-добре.

— Надявам се. Надявам се и да ме хареса.

— Шегуваш ли се? — разсмя се Моника. — Ако не те хареса, направо ще я изхвърля, колкото и да е идеална. Щом не може да различи прекрасното, толкова по-зле за нея.

— Благодаря, ако мислиш така.

— Сериозно. А ти беше ли днес на пикник с Книжния плъх? Как мина?

— Ами... чудесно. — Емили се зарадва, че осветлението в коридора е слабо. Нямаше думи да опише какъв ден бяха изкарали с Нед, как силният му характер и нежните му ласки за броени часове промениха целия й живот.

— Така ли? — с любопитство я изгледа Моника. — Ахаа...

— Моника, той е разкошен човек.

— Няма защо да ми го казваш, но се радвам, че мислиш така. И какво, ще се видите ли довечера пак?

— Ами, всъщност ще дойде да ме вземе след работа и ще отидем някъде да пийнем по кафе или по нещо друго. — И обгърна рамене, за да прикрие трепетната възбуда, която я обзе. Само преди два часа, като оставяше Нед до стълбището на блока му, той обеща, че ще я държи в прегръдките си чак до зори.

— Е, мила, щом искаш, губи си времето да пиеш кафе — смигна й Моника. — Но ако мъж като Книжния плъх се заглеждаше по мен, бих измислила нещо по-вълнуващо от това да се тъпча с кофеин.

— И аз може би ще измисля — ухили се Емили.

— Давай, малката! — Моника сви в „О“ палеца и показалеца си, после сви вежди: — Нали не ви отнемам времето с Нед, като те каня утре на гости? Бихме могли да го направим и друг ден.

— Не говори глупости — прекъсна я Емили. — Направо умирам да се запозная с тия твои момчета, а сега вече съм любопитна да видя и Кари.

— Да, но нали неделята ти е единственият почивен ден — не искам да ти преча, ако ти се очертава нещо по-романтично.

— Не, Моника, така, както е тръгнало, на нас с Нед нищо не може да ни попречи.

— Искрено се надявам да е така. Вие можете да бъдете страхотна двойка. А сега да влизаме, инак довечера никоя от нас няма да е тук, за да посрещне Книжния плъх.

— Права си — съгласи се Емили и тръгна с червенокосата си приятелка към кухнята. Така уверено бе обявила пред Моника, че нищо не може да попречи на връзката ѝ с Нед! И колкото и да е странно, въпреки всичко тя наистина чувстваше нещата така, макар досега да не бе го изричала. Вярно, че Нед ще бъде поразен, щом разбере коя е, но това ѝ се струваше някак незначително в сравнение със силата на чувствата им. Никога досега не бе вярвала в предопределението, нито в това, че на света за нея може да съществува един-единствен човек, но колкото повече опознаваше Нед Тъкър, толкова повече вярваше, че именно съдбата ги е срещнала.

Нед влезе в бара и Емили усети как помещението сякаш светна. Той ѝ се усмихна и тръгна към билиардната да погледа играчите. Емили сервира напитките, които носеше, и също отиде натам. Той стоеше, облегнат на стената, с ръце в джобовете.

— Ще желае ли господинът едно питие?

Носеше бледозелена риза с къси ръкави и бежов панталон. Трябваше му само вратовръзка, за да заприлича на бизнесмен, и тя се запита дали не се е издокарал така, защото отиват в нейния квартал.

— Не, господинът няма да иска питие — мило я погледна той. — Господинът си мисли за други неща и не желае да си замъглява съзнанието с алкохол.

— Разбирам — наслаждаваше се тя на напрегнатия му поглед. — Тежка вечер беше.

— Ще ми разкажеш — заоглежда помещението той. — Но както виждам, клиентите вече не са чак толкова много и май няма да имаш проблеми да зарежеш тая компания и да тръгваме.

— Ще се опитам. Моника знае, че ще се видим след работа, и ако я помоля, може да поеме последните ми поръчки.

— Ами помоли я.

Емили го погледна в очите и сърцето ѝ заби в очакване.

— Добре. Между другото, тя вече си има съквартирантка — казва се Кари и от тази вечер е при момчетата.

Нед повдигна вежди с учудване и одобрение.

— Наистина? Емили, това е прекрасно! Можем да се гордеем с нея. — После млъкна и погледна някъде зад нея: — Бейли май те дебне, а?

— Отивам. Щом няма да поръчваш, нямам никакво извинение да стоя тук и да си приказваме.

— Искаш ли да поръчам една бира? Няма да я пия.

— Не ставай глупав — усмихна се тя и пристъпи назад. — Приключвам най-късно до двадесетина минути, после се преобличам и...

— Не се притеснявай с това.

— Но тия дрехи направо вонят на тютюн — сниши глас тя.

— Госпожице прекрасна, дори да миришеха на формалин, пак не би ми пукало. Не губи време с такива глупости. А сега върви, за да не те уволнят заради мен.

Тя се отдалечи с едва скрита усмивка, която накара Нед да затаи дъх. Наблюдаваше я как се спира пред едно от сепаретата да попита имат ли последни поръчки, преди барът да приключи, чу как се засмя на шегата на един от мъжете и стомахът му се сви от ревност.

Знаеше как повечето мъже се държат със сервитьорките тук — Бейли точно затова ги подбираше сравнително хубави и ги караше да носят шорти и високи токчета. Но беше убеден, че Емили е поне една класа над всички останали жени, работили някога тук — нищо чудно, че я взеха, макар и без никакъв опит.

Благодарен беше на Бейли за това, че Емили влезе в живота му, но сега се налагаше да стои и да гледа отстрани как мъжете я

заглеждат неприлично или ѝ подхвърлят двусмислени реплики, без да може да каже дума. Не се и съмняваше, че Емили, каквато си е непретенциозна, ще понесе всичко това. Той бе човекът, на когото никак не му се нравеха някои от типовете в този бар.

— Ей, приятелче, една игра? — попита един от мъжете, натри върха на щеката със синия тебешир и кимна към досегашния си противник. — Джери вече си тръгва.

— Не, благодаря. Днес само ще гледам.

— Да нямаш среща с оная сервитьорка? Тя май е голяма работа — захили се мъжът.

Нед почувства как чертите му се изопват. Човекът говореше съвсем приятелски, но той се наежи от небрежното му отношение и от намека, че основното качество на Емили е физиката ѝ. Не че самият той през последните няколко часа не си мечтаеше за тялото ѝ — просто някак не можеше да понесе идеята да го прави и някой друг.

Не отговори на мъжа от страх да не стигне до бой. Излезе от билиардната, прекоси салона и се обърна към бармана, който беше на смяна.

— Хенри, дай един „Севън ъп“.

— Веднага. — Хенри пусна ледче в една чаша, напълни я от машината зад плота, подаде му я и подметна: — Ей, Книжен плъх, нещо много си се изтупал тая вечер. Да не излизаш с Емили?

— Ами да. И смятам другия път да си лепна табела, та да спестя на околните труда да ме разпитват.

— Не исках да си пъхам носа, Книжен плъх.

— Извинявай. Не ми обръщай внимание.

— Нищо де, разбирам те. Ти не си като останалите, такъв си един потаен...

— Трудничко е да излизаш с най-красивата сервитьорка, стъпвала някога в „Пиво и питиета“ — отвърна Нед и отпи една глътка.

— Тъй де, хубавица си е наш'та Емили.

— Тия тука всичките са ѝ хвърлили око — добави Нед и посочи назад към салона. — Но и хабер си нямат за истинските ѝ качества — за интелигентността, за добротата ѝ... Тя има вътрешни качества, които тия маймуни изобщо не забелязват.

Хенри го изгледа иззад бара.

— Извинявай, че ти го казвам, но ти май си хлътнал?

Нед се загледа в чашата, повъртя я върху лъскавата повърхност на бара, после вдигна очи.

— Можеш ли да ме упрекнеш? Тя е наистина изключителна жена.

— Никого не упреквам. Аз съм барман, работата ми е да изслушвам хората, а не да ги упреквам.

— И добре го правиш — засмя се Нед. — Благодаря ти.

— Слушай, ти ми харесваш. Много хора съм виждал да идват тук и не обичам много-много да приказвам, но си имам мое мнение. Ти може и да имаш късмет, дето си хванал окото на Емили, но и тя случи с тебе.

— Знам го. Надявам се само да иска да изчака, докато бъде в състояние да ѝ предложи нещо.

— Защо пък не? Закъде да бърза?

— С жена като Емили този въпрос никак не е лесен — отвърна Нед, запазвайки тайната ѝ.

— На твое място нямаше да се притеснявам за това. А ето я и нея — гледа те, като че ли ще те погълне с поглед.

Нед завъртя стола си и видя Емили да се приближава с чантата през рамо и плика с дрехите си в ръка — бе изпълнила молбата му да не губи време с преобличане. Погледна я в сините очи и сърцето му затуптя.

— Здравсти — тихо каза той. — Наред ли е всичко?

— Да. Моника ще приключи и моя район.

— Тогава да вървим.

Малко по-късно, зад волана на понтиака, той следваше нейния фургон на северозапад. Искаше му се да са заедно в една кола, но нямаше да е практично. Практично... Започваше да намразва тази дума. Тя нямаше нищо общо с бурните чувства, които изпитваше към Емили. Все пак, не биваше да си губи ума. След година Кърт завършваше и нищо не биваше да попречи на това, дори и връзката му с Емили. Проблемите в работата му създаваха достатъчно грижи и без тези в личния му живот. Но може би Емили не беше проблем? Може би тя щеше да е едно чисто удоволствие? Помисли за нощта, която ще прекара в прегръдките ѝ, и повярва в тази възможност.

Комплексът, в който тя живееше, бе точно такъв, какъвто си го представяше — червени испански керемиди, балкони с гледка към

града и към планината, сводести прозорци с дървени капаци, тенис кортове — изобщо, баровски рай. Като се зарече да не се заяжда от чист снобизъм, той паркира до фургона, през две коли от корвета, измъкна се и попита:

— Добре ли е тука?

— Да, да — подвижна тя над очукания покрив на стария фургон.
— Лятно време паркингът е почти празен.

— А, прелетни птици, значи? Мислех си, че тук живеят само баровци, но виждам, че и вие си имате от зимните „туристи“.

— Имаме си. А също и „ДДБД“-та — допълни тя и заобиколи колата, преметнала плика с дрехите си през рамо.

— ДДБД-та ли?!

— Двоен доход, без деца. Живеят тук, докато къщите им се строят.

Нед я погледна и поклати глава.

— А знаят ли тукашните ти съседи, че вечер сервираш в един бар, претъпкан с ужасни строители-кавгаджии?

— Не — тихо се засмя тя. — Не съм толкова близка с никой от съседите.

— А какво ще кажеш по въпроса със строителите? — прихвана я той през кръста. — Близка ли си с някой от тях?

Емили се сгуши в него и той се удиви как точно пасват извивките на телата им, докато вървят.

— Старая се по въпроса.

— И май ще успееш. — Желанието се надигна у него, горещо и напористо.

Апартаментът ѝ беше на партера, не от най-скъпите. Някои от наемателите сигурно здравата трябваше да развързват кесиите за балконските си изгледи.

— Ето тук — каза тя, превъртя ключа и отвори широко вратата.

Нед хареса обстановката вътре. Диванът и двойното кресло бяха покрити с мъхеста материя в слонова кост, която много отиваше на бледосивите масички, а ярките морскосини и прасковени възглавнички и китеници издаваха влиянието на Югозапада. Такъв дизайн бе виждал в скъпите мебелни магазини и имаше само смътна представа колко ѝ е струвал... на нея или на родителите ѝ.

— Много е хубаво — извърна се към нея той.

— Просто имам късмет, Нед — и сините очи притеснено се вдигнаха, за да видят каква ще е реакцията му.

— Аз също, като те срещнах по някакво безумно стечение на обстоятелствата. — Той пое торбата и плика от ръцете ѝ, остави ги на дивана и обхвана с ръце нежното ѝ лице. Гладката ѝ кожа го подлудяваше при всеки допир, искаше му се да притисне устни до всеки сантиметър от тази коприна... И много скоро щеше да го направи.

— Не беше никакво безумно стечение на обстоятелствата, Нед. — Тя обви ръце около врата му и той затвори очи, за да се наслади попълно на настойчивата ласка на пръстите ѝ под яката на ризата му. — Нали твоята щедрост изпрати Кърт в колежа? Нали твоята самоотверженост го подтикна да ми разкаже за теб? Всичко стана само защото ти си един прекрасен човек.

Той погледна сините като сапфири очи, обградени от тъмни мигли и фино очертани вежди. Може би никога нямаше да може да си позволи сапфири, но щом можеше да поглежда в очите на Емили, това изобщо не го интересуваше.

— Какво ли толкова съм сторил, за да заслужа всичко това? За да заслужа теб?

Устните ѝ, розови и влажни, тръпнеха в очакване. Той се отдръпна назад, защото знаеше, че ако сега им се отдаде, може да ѝ се нахвърли още тук, напред стилно подредената ѝ дневна.

— Нямаш ли и други стаи?

— Кухнята ли искаш да разгледаш? — В очите ѝ проблясваха искрите на същата завладяваща страст, която бушуваше и в него.

— Не.

— Тогава банята?

— Не.

Дръзката ѝ усмивка постепенно се стопи и лицето ѝ стана сериозно.

— Ти беше първият мъж, на когото позволих да кара колата ми, сега ще си и първият, когото ще поканя в спалнята си. Смятам, че трябваше да го знаеш.

Сърцето му се разтуптя:

— Емили, може би трябва да поговорим. Ако съм първият мъж, с когото ще се любиш...

— Не съм казала това — нежно възрази тя. — Имаше в живота ми един мъж, един от преподавателите ми в Станфорд, но откакто се върнах в Тъксън, не съм... Просто не срещнах никого, когото да ми се иска да поканя. Поне досега. — Вдигна поглед към него и преглътна: — Струваше ми се важно да знаеш това. Може би няма кой знае какво значение, но...

— Напротив, има — прекъсна я Нед и в погледа му прочете колко много означава то за него — той направо ликуваше, че самата тя цени себе си също толкова високо, колкото я цени и той.

— Е, искаш ли вече да видиш спалнята? — подкани го тя със свенлива усмивка.

— Да.

— Да ти я покажа тогава. — Улови го за ръка и го поведе през дневната към отсрещната врата.

Той видя твърде малко подробности — съзнанието му вече бучеше от желанието да я има. Вниманието му се прикова в леглото, което за момента бе най-съществено за него — покрито с морскосиня кувертюра и цял куп зелени и прасковени възглавнички.

— Разказах ти за моето обичайно въздържание — поведе го тя натам и отвори едно от чекмеджетата на нощното шкафче, — понеже тази спалня е съоръжена с предпазни средства, но едва от тази седмица.

Той хвърли поглед към кутийката с кондоми и се усмихна при мисълта за другите, грижливо пъхнати в джоба на панталона му. Дръпна я за носа:

— От тази седмица значи, а? И откога по-точно?

— След сандвичите с „Болоня“ — поруменя тя. — Преди да отида в библиотеката, влязох в една аптека.

— Аха. — Хареса му идеята, че още оттогава е предвиждала това, което се случваше. Емили се изчерви още повече и свенливият ѝ поглед накара кръвта му да закипи и настойчиво да запулсира в слабините му. — Моля те, пусни си косите.

— Надявам се да не помислиш, че съм била прекалено дръзка — рече тя, отдръпна се назад и посегна към фуркетите. — Че съм отишла твърде далеч в предположенията си.

— Отишла си точно толкова далеч, колкото трябва. — Наблюдаваше с копнеж как разтърсва глава и косите ѝ се разпиляват и

накрая прошепна: — Толкова са красиви...

— Чудесно е усещането, когато свалям тия фуркети. — Нед видя, че е нервна и говори, за да се отпусне. — А другото нещо, от което с най-голямо удоволствие се отървавам, са тия обувки — продължи тя, седна на леглото и посегна към каишките им.

— Чакай, нека аз. — Коленичи пред нея, взе стъпалото ѝ и започна да разкопчава фината тока. — Сигурно ги ненавиждаш тия чудесии, но Бейли е прав — с тях наистина си много секси.

— Може и да е така, но понякога ми се схващат краката от тях.

— Тук ли? — започна той да масажира прасеца ѝ през чорапогашника.

— Ммм... — Тя затвори очи, изпъна се назад и се подпря на ръце. — Да, точно там.

— Легни назад и остави на мен тези схващания. — Свали и другата обувка и си пожела тя никога вече да не ги обуе, после нежно разтри мускулите на прасците. Тези докосвания обаче му бяха достатъчни и тялото започна да му го напомня. Накрая плъзна ръце нагоре по бедрата ѝ и се наведе да целуне голото местенце под възела на блузата.

Започна да го развързва, тя рязко пое дъх, после той бавно продължи нагоре, намести се до нея на леглото, започна да разкопчава блузата и доближи устни до топлата кожа, която постепенно отгръщаше. Най-сетне блузата се разтвори и разкри пищните ѝ гърди под сутиена от сатен и дантели. Разкопча го, пое с устни едно от набъбналите зърна и тя се задъха.

Езикът му закръжи около зърното и тялото ѝ се заизвива на дъга под неговото, а пръстите се вкопчиха в косата му. Господи, усещането беше божествено! Едната ѝ гърд пълнеше устата му, другата — шепата му, и когато се наслади на едното ѝ зърно, тя се извъртя и му предложи и другото.

Емили несръчно разкопча ризата му, после той ѝ помогна да я разгърне, за да може най-после да усеща ласките ѝ. Тя прокара ръце по гърдите му и той се разтрепери — тази нощ не искаше от нея чак толкова много — тялото му направо крещеше от желание.

Откъсна устни от гърдите ѝ и се вгледа в премрежените ѝ очи. Нямахте представа колко опит има с мъжете, така че я подкани:

— Докосни ме... — И тя вече го докосваше, но му се искаше още и още...

В очите ѝ проблесна син пламък:

— Събуй си обувките и легни по гръб.

Той изхлузи обувките, изтегна крака на леглото, главата му потъна във възглавницата и тя му се усмихна. Косите ѝ се спускаха като бляскава завеса от двете страни на лицето ѝ. Коленичи на леглото до него, освободи се от блузата и сutiена, но водопадът от коси отчасти закриваше гърдите ѝ.

— Приличаш на лейди Годайва — промълви той и отметна тъмните кичури встрани, за да поглади с палци все още мокрите ѝ зърна. — Казвал ли съм ти колко си красива?

— Казвал си ми — въздъхна тя, пое ръката му и я поднесе към устните си. — А сега е мой ред да ти го кажа.

— Но мъжете не са красиви... — Тя прокара език по пръстите на ръката, и тялото му се напрегна от желание.

— Това го казваш ти. — Засмука малкия му пръст и проследи реакцията по лицето му.

Той направо не можа да повярва какво влияние му оказва това просто действие. А когато тя закръжи с език около пръста, цялото му тяло затрепери. Устните ѝ, леко вдлъбнати около очертанията на пръста му, направо го влудяваха.

Задиша хрипливо и забеляза прикритата ѝ усмивка. Тя бавно се пресегна към ципа на панталона му и той простена, а когато ръката ѝ се плъзна под ластика на слипа, за да го погали, помисли си, че направо ще полудее.

Емили отдръпна ръката си и с любов го съблече, като го обсипваше с целувки и тихо мълвеше нежности, докато той най-сетне затвори очи и отпрати молитва да успее да се сдържи. После се сети, че сам я помоли за това и стисна зъби от изпросеното мъчение. Целувките ѝ ставаха все по-уверени, докато накрая се реши и на най-интимната и той силно изстена, сграбчи косите ѝ в шепа и безсилен пред настъплението на сладките ѝ устни, задъхано каза:

— Емили... Аз... повече... не мога... — И през мъглата на желанието дочу отговора ѝ:

— Значи е време.

Като дишаше тежко, той с мъка се възпря, взе от нощното шкафче едно от целофанените пакетчета, после я обърна по гръб и жадно се впи в устните, дарили му такова удоволствие. Нетърпеливо задърпа останалите по нея дрехи, чу как се скъса някакво копче...

Най-сетне шортите и чорапогащникът бяха свалени, тя се обърна към него и му предложи топлото убежище на тялото си и освобождаване от онази напиреща страст, чието пулсиране вече не можеше да овладее. За миг му се мерна мисълта, че не бива да бърза, че тя може още да не е готова да го приеме, да не може да се наслади изцяло на първото им сливане...

Но вече не можеше да чака — не помнеше да е желал друга жена така силно. Раздвижи се между бедрата ѝ, загледан в пламналото ѝ лице. Очите ѝ трескаво блестяха, ръцете ѝ придърпваха хълбоците му. Впил поглед в очите ѝ, той се плъзна във влажната гънка и нежно навлезе в нея докрай.

Събра малкото си останала въздържаност, за да не свърши веднага — толкова подкана имаше в нежното гостоприемство, с което тя го посрещна. Обви ръце около него, той затвори очи, борейки се за още няколко мига, само още няколко, после отново я погледна и прошепна:

— Спокойно...

Устните ѝ се разтвориха, дъхът ѝ излизаше на накъсани пориви. Притисна се към него и каза:

— Само ме люби. Люби ме, Нед...

Той започна да се движи бавно и ритмично, но тя не пожела да го остави така — като по чудо бе възбудена, колкото и той, и с всяко движение потръпваше все по-силно и по-силно. Той се отдаде на споделеното безумие на ритъма, на споделения екстаз на стоновете. Първият ѝ спазъм отприщи и неговите и двамата потънаха във водовъртежа, който създадоха, като всеки задъхано мълвеше името на другия.

По-късно, когато лежаха един до друг с пълното съзнание, че тази нощ ще се любят отново и отново, той улови ръката ѝ и я погледна в очите с усмивката на човек, с години търсил и най-после намерил съкровище, което не е вярвал, че съществува. Помилва извивката на рамото ѝ и каза:

— Мисля, че трябва колкото се може по-скоро да кажеш на родителите си за мен.

— Вече не бих могла да не им кажа — отвърна тя.

— Искаш ли да дойда с теб?

По лицето ѝ премина мрачна сянка:

— Не, не още. — После пак се усмихна, отпъждайки сянката: — Но и това ще стане скоро, обещавам ти.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато закусваха, Емили и Нед решиха на тръгване към Моника тя да спре при родителите си и просто да спомене, че излиза с него.

— А ти си права — отбеляза Нед. — Не бива да се появявам веднага. Така всичко ще изглежда прекалено сериозно. — Взе ръката ѝ и целуна връхчетата на пръстите. — Не че нещата не са наистина много сериозни.

Емили с облекчение посрещна желанието му тя да намери начин внимателно да съобщи новината на родителите си. Опита се да не мисли какво щеше да стане, ако беше настоял да се срещне с тях, преди да е събрала смелост да му каже кои са те.

— Просто трябва да подходим към тях по-полека. Ако не насилваме нещата, всичко ще бъде наред.

— Стига само да не трябва да подхождаме по-полека и помежду си — засмя се Нед. — Имам чувството, че съм улучил шестица от тотото. И ми се иска всеки възможен миг да бъдем заедно.

— На мен също. — Емили още не можеше да повярва, че той е тук, седнал на кръглата кухненска маса, и закусват яйца с бекон. Когато се зазори, двамата просто не намериха сили да се разделят, така че утрото завари Нед да пее под душа ѝ и да сяда на закуска по панталон, гол до кръста. С пръстите на крака си тя погали босото му стъпало.

— Да можехме днес да нямаме никакви задължения...

— Да можехме изобщо да нямаме никакви задължения — погали той ръката ѝ, облежната на масата. — Като те гледам, иде ми да зарежа и работа, и къща, и ангажименти, и да избягаме на някой остров из южните морета, където по цял ден да се излежаваме голи на пясъка...

— Нед Тъкър, ти си един романтик. Знаех го от мига, в който съзрях на масичката ти отвореното томче на Браунинг.

— А ти си сбъднатата мечта на този романтик! — Нед стана и я привлече в прегръдката си. — Топла и изгаряща от желание, страстна и

изобретателна... — Разгърна късия халат и я целуна по рамото: — Господи, как само ухаеш!

— Обзалагам се, че по-добре, отколкото когато цялата съм пропита с цигарения дим от бара. — Движението на устните му по кожата ѝ отново пробуди желанието у нея.

— Аз пък не усетих никаква миризма на дим — пъхна ръка под халата той. — Само онзи особен мирис, който ми подсказа, че ме желаш... — Погали извивката на гърдата ѝ, продължи с ласки надолу и разхлаби колана, докато халатът се разтвори.

— Престани да ми се надсмиваш! — каза тя, като усети, че краката ѝ се подкосяват. — Знаеш, че не мога да ти устоя!

— Изобщо не ти се надсмивам — поглади той нежната плът на гърдите ѝ. — Просто празнувам.

— За Бога, Нед! — умолително започна тя. — Намираме се в кухнята!

— Да, да, в една много интимна кухня — промърмори той, облегна я на ръба на тежката маса.

— Но ние не можем... — запротестира тя, макар също да го желаше, и го погледна в очите: — Не и преди да вземем от спалнята...

— Можем. — Той бръкна в джоба си: — Не само ти си купуваш такива неща. — И само след миг вече беше готов за нея, прегръщаше я със силните ръце на монтажник и я любеше със сърцето на поет.

Халатът закриваше ръцете и гърба ѝ, краката ѝ леко се докосваха до панталона, който не бе свалил, и тя изпита скритата възбуда от това да се любиш полуоблечен в помещение, предвидено за съвсем други цели. Подтикът на страстта бързо разцъфтя в освобождение, което ги остави задъхани, и миг след това той облегна чело на рамото ѝ.

— Предварително го беше намислил, нали?

— Не.

— Ами! Нали те знам!

— Не бях, честна дума — с усмивка вдигна глава той. — Просто едно нещо води към друго...

— И към трето — добави тя. — Неповторимо беше, Нед.

— Само дете пак ще трябва да влизаме под душа.

— И какво от това?

— Няма да ти остане време да минеш през вашите, а и аз сигурно няма да довърша всичко из къщата на майка ми.

Емили обви ръка около врата му и близна долната му устна.

— Аз, разбира се, мога да говоря само от свое име, но все ми се струва, че има неща, по-важни от посещенията при родителите и поправките из къщи.

— А искаш ли днес да забравим всички и всичко? — Той се намести между бедрата ѝ и погали нежната кожа на гърба ѝ.

— Звучи много примамливо, но май не можем. Нашите и майка ти може и да ни го простят, но ако не отида на гости на Моника, тя ще бъде направо съкрушена.

— Ех, дявол да го вземе! — тихо изруга той. — Значи ще трябва да те любя чак довечера, като си тръгнеш от Моника.

— Искаш да се видим и довечера?

— Как изобщо можеш да ме питаш? Разбира се, че искам. И искам да те любя. Защото после няма да сме заедно чак до другия уикенд.

— Така е.

— Макар че точно в тази поза — той размърда хълбоци, — ми иде да пратя по дяволите всяка предпазливост и всяка вечер да те взимам след работа.

— Не и когато трябва да ставаш в четири и половина и по цял ден да пълзиш по ония тесни греди.

— Ето на, боях се, че точно така ще го приемеш. Значи, ще трябва да чакаме до идния петък. Така че наистина искам да се видим, щом свършиш с Моника и домочадието ѝ. Само кажи кога и къде.

— Да дойда у вас? — предложи тя. — Така ще можеш да си останеш сгушен в леглото, като си отида.

— Или като не си отидеш. Защо да не останеш, докато тръгна за обекта?

— Защото няма да се напиш.

— Ще се наспя, разбира се.

— Не ти вярвам — нежно се засмя тя. — Във всеки случай, още не. Може би след още няколко нощи заедно усещането за новост ще изчезне и ще можеш да спиш, но засега не е така.

— А може и никога да не стане така — каза той, наведе се и целуна връхчето на гърдата ѝ. — Така че май си права. Готова ли си да влизаме под душа?

— Смяташ ли, че ще можем да се справим с тази задача заедно?

— Не знам — засмя се той, — но ще бъде забавно да опитаме.

С върховно въздържание някъде към пладне все пак успяха да излязат от дома ѝ. Тя реши, че все още ѝ остава време за кратък разговор с родителите — това, че бърза, щеше да ѝ помогне да не я въвлекат в някой продължителен спор.

Завари ги да обядват пред големия телевизор и да гледат някакъв бейзболен мач. След жегата във фургона Емили с мъка се пренастрои към хладината в стаята, където дори щорите бяха спуснати, за да не пропускат обедното слънце. Посрещнаха я с учудване и затрогваща радост, и тя съжали, че онова, което има да им казва, ще развали доброто им настроение. Отклони поканата им за обяд и реши да подхване разговора за Нед, като тръгне от Моника. Седна в коженото кресло до телевизора.

— Не мога да остана дълго.

— Жалко — разсеяно каза баща ѝ. С влизането ѝ намали звука, но част от вниманието му все още бе приковано към екрана, което може би беше по-добре. Вече се бе нахранил и тъпчеше лулата си и Емили се надяваше наистина да е в такова добро настроение, в каквото изглежда.

— Следобед съм на гости у моята приятелка Моника, другата сервитьорка в „Пиво и питиета“.

— Ти общуваш с нея? — намръщи се майка ѝ. — За какво ти е това?

— Дълго е за разказване, мамо. Тя има три момченца, а мъжът ѝ я е напуснал. Намесих се, щом разбрах, че те всяка вечер остават сами без бавачка. Предложих ѝ да даде обява, че търси жена, която да живее у тях, за да наглежда момчетата вечер, и сега тя иска да ме запознае с особата, която е намерила. Е, разбира се, и с децата си.

Майка ѝ неодобрително зацъка с език.

— Тия хора не ми се струват подходящи за теб, скъпа. Като се има предвид положението ти, по-добре се сприятели с твоите колежки преподавателки например. Или пък с някои стари съученички.

Емили реши да не подхваща тази тема, макар че се подразни от снобското отношение на майка си. Сега преследваше много по-важна

цел, а и баща ѝ явно не се заслушваше много-много в разговора. Може би новината за Нед щеше да мине покрай ушите му.

— Виж, мамо, Джини, момичето, с което се сприятелихме през последния семестър, това лято не е в града — мило заобяснява тя. — Колкото до съученичките ми — не знам... Повечето от тях са омъжени, заети с мъжете и децата си и вече нямаме почти нищо общо. А Моника точно в момента има нужда от някого, и аз съм насреща. Тя е добър човек, но е имала лош късмет.

Майка ѝ изтри ръце в салфетката и попи устните си.

— Знае ли тя, че си университетски преподавател, а не просто безработно момиче, взето от улицата?

— Тя си мисли, че съм студентка, а не преподавателка, но днес може да ѝ кажа истината. Ако ще бъдем приятелки, трябва да го знае.

— Всичко това ми звучи доста странно, Емили. Но си мисля, че щом ще се сприятеляваш с някого в този твой експеримент, по-добре да е с жена, отколкото с мъж.

— Ами... — преглътна Емили, — всъщност, станахме приятели и с един от мъжете.

За пръв път, откакто влезе в стаята, баща ѝ прикова поглед в нея, сякаш слухът му бе настроен избирателно към подобни изявления и нищо друго не го интересуваше.

— Какво искаш да кажеш с това приятели?!

— Срецахме се два-три пъти — отговори тя с безумната надежда, че няма да се изчерви.

— Скъпа — прокашля се майка ѝ, — нали не искаш да кажеш, че се срещаш с някой от монтажниците на баща си?

— Точно това иска да каже, Мария! — Баща ѝ шумно ухапа мундщука на лулата си. — И аз го предвиждах още когато ѝ хрумна тази дяволски тъпа идея да проучва всичките тия негодници, дето висят в бара след работа!

Емили ги изгледа. Майка ѝ изглеждаше уплашена, баща ѝ — разгневен. Усети се, че започна този разговор, навярно не по-малко уплашена от майка си, но постепенно уплахата отстъпваше място на гняв — цял живот бе приличала повече на баща си.

— Та вие дори не го познавате, а вече го отхвърляте! — рязко каза тя и измери баща си с поглед.

— Не ми и трябва да го познавам. Стига ми да знам, че е монтажник, значи не е достатъчно добър за дъщеря ми. Не и след всичко, което направих, за да съм сигурен, че ще си намериш мъж от друга среда, някой, дето няма да ти се прибира вечер с мръсотия под ноктите!

Емили се вкопчи в облегалките на креслото.

— Татко, как можеш да си така настроен против монтажниците?! Ти най-добре трябва да знаеш, че сред тях има чудесни хора — честни, работливи, свестни...

— Не съм казал, че няма! — Баща ѝ дръпна лулата от устата си и се приведе напред. — Но това не ги прави подходящи за момиче с твоя ум и твоите възможности. Ти просто си с цяла глава над тях, и точка! — После стана от креслото си и ѝ се закани с мундщука на лулата. — И да не съм чул и дума повече за тоя тип! Ясно ли е?

— Да не би да ми забраняваш да излизам с него? — разсмя се Емили, развеселена, че се осмелява да ѝ говори така.

В очите на баща ѝ се мерна колебание.

— Ами да, точно така — смънка той.

— Дан — намеси се майка ѝ. — Може би следва да поговорим още, преди да...

— Всичко е наред, мамо — погледна я Емили и се изправи. — Достатъчно съм голяма, за да мога и сама да се защитавам. — После застана срещу баща си. — Съжалявам, татко, ако не ти харесва, че излизам с някакъв си монтажник. Но възнамерявам да продължа да се срещам с Нед, независимо от това дали го одобряваш, или не.

— Нед ли?! — още по-мрачно се свъси баща ѝ. — Надявам се да нямаш предвид Нед Тъкър!

— Точно него имам предвид — скръсти ръце Емили.

— Ах, кучият му... — вдигна очи баща ѝ към тавана. — Точно тоя ли трябваше да избереш?

— Какво ви става на вас с Дани?! — повиши тон Емили, неспособна повече да сдържа раздражението си. — Нед е един добър, добросъвестен работник, а вие все това си повтаряте — че бил размирник! Не мога да ви разбера, татко!

— Така е, госпожичке! Така е, защото нищо не разбираш от нашата работа! — изгледа я баща ѝ и брадичката му се издаде напред.

— Дан... — прекъсна го майка ѝ, но той пренебрегна опитите ѝ да го успокои.

— И е така, защото не искахме да си цапаш с нея хубавите ръчички! Това е работа на нас с Дани, но разни синковци като тоя твой Нед Тъкър я правят дяволски трудна! — И присви очи. — Знае ли Тъкър коя си всъщност?

— Не, не знае.

— Сигурна ли си?

— Да, татко, сигурна съм. — И отчаяно си помисли: „Защото, ако знаеше, щеше да избяга като от чума“! А това можеше да стане решаващото оръжие на баща ѝ срещу тази връзка. Достатъчно бе само да разкрие пред Нед коя е тя, за да види как увлечението изчезва.

— Понеже така, както си го представям, той може да си мисли, че щом излиза с теб, няма да бъде уволнен, каквито и кавги да има с Дани. Стига, разбира се, да знае коя си.

— Не знае — стисна зъби тя. — А и да знаеше, нямаше да се възползва от това, за да запази работата си. Не е такъв човек.

— О, да, със сигурност! Принцът! От това, което Дани ми е казвал за него, той не е нищо повече от досаден бърборко!

Емили гневно протегна длани напред.

— Виж какво, дойдох да ви кажа за Нед, защото смятах това за свое задължение. Винаги сте били чудесни родители и не искам да правя нищо зад гърба ви. Но вие явно не искате да дадете възможност на Нед.

— Емили, скъпа — започна майка ѝ, като хвърли тревожен поглед към баща ѝ. — Та ти в началото спомена само за две-три срещи, а сега всичко звучи много по-сериозно. Бог ми е свидетел, че невинаги си идвала тук, за да ни казваш за всяко момче, с което излизаш по два-три пъти, нали?

Смутена от това как майка ѝ схваща нещата, Емили се вкопчи в най-разумното обяснение.

— Вярно е, но всички те са били хора, които според мен ще ви харесат. А сега, понеже знам как се отнасяте към идеята да общувам с монтажници, просто исках да съм откровена с вас.

— Откровена ли казваш? — пронизващо я изгледа баща ѝ. — Ами с него откровена ли си? Защо не му го обявиш? Защо не му кажеш направо коя си всъщност?

Емили се опита да устои на предизвикателния поглед на баща си, но обвинението му удряше право в целта.

— Прав си — отмести очи тя. — Трябваше да му кажа, но се боях.

— Защо, скъпа? — попита майка ѝ. — Защо така? Той би трябвало да се зарадва, ако разбере, че си дъщеря на Дан Джонсън.

Емили отново се обърна към баща си и настойчиво го изгледа.

— Какъв е проблемът с този обект, татко? Защо хората са толкова недоволни?

— Нали ти казах защо — защото напоследък всичките са просто сбирщина негодници и предпочитат да ръмжат, вместо да работят. А Тъкър е от най-лошите.

— Трудно ми е да ти повярвам! — потръпна тя. За пръв път в живота си почти открито критикуваше баща си и съзря болката, проблеснала в сините му очи.

— Да не заставаш против мен на страната на тоя никаквец-монтажник?

— Не желая да заставам на ничия страна. Просто не разбирам защо хората изглежда не ви обичат вас с Дани.

— Просто защото сме им шефове! — сопна се той.

— Но едно време не беше така, татко. Помня го.

— А какво изобщо знаеш ти за всичко това, госпожичке?! Ти, дете вечно беше заета с училището, с колежа и прочее, сега ми се навираш тука и искаш да разбереш защо ние с Дани не печелим конкурса за популярност! — Но въпреки цялата му войнственост, ръката, в която държеше лулата си, потрепери.

Сякаш почувствала уязвимостта на съпруга си, майката на Емили взе негова страна.

— Хайде да оставим тази тема засега, а? — започна да го придумва тя, като положи ръка на рамото му.

— Да, може би трябва — въздъхна Емили. — Явно доникъде няма да стигнем.

Но баща ѝ сякаш не чу нито едната, нито другата.

— Нали знаеш, че мога да кажа на тоя никаквец, че или ще престане да се среща с теб, или ще го уволня?!

— Знам, че можеш, татко, но се надявам да не го направиш. Не знам какво ще предпочете Нед, но ако наистина го направиш, ще си

имаме сериозни неприятности.

— Хрумна ми една идея — обади се майката на Емили. — Другата седмица заминаваме на нашето морско пътешествие. Защо не забравим всичко това, докато с баща ти не се върнем? Дотогава ти може дори да не се срещаш вече с този човек и целият шум ще бъде за нищо.

— Или пък вече да се е сгодила за тоя никаквец. Как ще ти хареса това, Мария?

— За три седмици Емили не би направила това — отвърна майка ѝ и с поглед потърси от Емили потвърждение.

— Разбира се, че няма — толкова отскоро го познавам — успокой я Емили, но помисли: „А го чувствам по-близък от много други хора, които познавам от години“.

Баща ѝ въздъхна и сведе поглед към жена си.

— Да знаеш, че тая работа хич не ми харесва.

— Знаем, Дан, но Емили е на двадесет и пет години и има право да постъпи, както иска.

— Добре. — Дан отново погледна дъщеря си. — Няма да го заплашвам, негодника, дори няма да му кажа, че си ми дъщеря, понеже виждам, че не искаш. Но те предупреждавам — умната! И продължавам да твърдя, че ако имаш някакъв мозък в главата, би следвало да го забравиш. Може би, както каза майка ти, докато се върнем, вече ще си го забравила. Моля се на бога да стане така.

Емили реши, че това негово изявление е най-доброто, на което можеше да се надява на този етап. Прегърна ги и двамата, благодари им и се усмихна.

— Надявам се да прекарате чудесно.

— Ами да, нали знаеш, майка ти толкова обича да се спасява от жегата. — И баща ѝ прегърна жена си през раменете.

Емили се радваше на явната любов между родителите си. Стабилните им отношения бяха една от опорите ѝ в живота и имаше огромното желание някой ден и тя да има мъж, с когото да са така предани един на друг. Но по ирония на съдбата любещите ѝ родители се отнасяха със смъртна неприязън още към първия мъж, способен на това. И като се сбогува и потегли, тя се замисли дали някога ще може да ги убеди в обратното. Изпратиха я до вратата. При вида на очукания фургон по лицата им се мерна удивление и тя почти прочете

мисълта им, че това е началото на нейното падение към онова, което вече смятаха за живот под стандарта. Нямаше значение, че самите те са започнали така — за нея всичко трябваше да е различно и нейното образование трябваше да бъде един вид ваксина против материалните лишения.

Но вместо това, колкото и да беше смешно, тя се чувстваше лишена от житейски опит. Почти през целия ѝ съзнателен живот не ѝ бе отказвано нищо и това, че се насочи именно към това изследване и че помагаше на Моника, навярно се коренеше стремежа ѝ да опознае трудностите в живота. Погледна към съседната седалка — във фирменото пликче от „Тойс Ар Юърс“ имаше три камиончета „Тонка“, различни модели, но горе-долу еднакво големи и привлекателни. Устоя на порива си да избере най-големите и скъпи играчки и се спря на тия здрави метални камиончета, които се побираха на дланта ѝ.

Моника, също като Нед, живееше в двуетажен блок, но приликите свършваха дотук. При Нед стените бяха свежо боядисани в жълто и кафяво, докато тук бяха покрити с гладка сива мазилка, тук-там кърпена и боядисвана в по-различни оттенъци, с бледосиня, изподраскана и напукана дограма. А в средата на П-образния двор, където при Нед беше басейнът, имаше ръждиви изпочупени люлки, отблъскващо избелели от слънцето.

Апартаментът беше на партера. Отвътре гърмеше телевизорът. Емили почука, разнесе се басов лай, последван от едно „Млък, Рамбо!“, след кратко суетене телевизорът бе изключен. Моника широко отвори вратата и на лицето ѝ грейна познатата малко крива усмивка:

— Най-последно! Влизай, влизай — момчетата направо ме подлудиха да питат кога най-сетне ще дойдеш.

С чанта в ръка, Емили пристъпи покрай Моника в бедно, но уютно обзаведената дневна, където седяха три много свенливи момченца и едно огромно кафяво куче. Момченцата се бяха подредили като някаква мълчалива шарада на протрития стъгаем диван и на единственото кресло, и за нищо на света не биха се осмелили на мръднат от местата си. А кучето седеше нащрек в очакване да му подкажат приятел ли влиза, или враг.

— Привет — каза Емили и се усмихна подред на всички, дори и на кучето.

— Този там, на облегалката на дивана, е Фреди. До него е Луис — започна Моника зад гърба ѝ. — Джей Джей е онзи на креслото. А това е Рамбо — и почеса кучето зад провисналите уши.

— Радвам се най-послед да се запознаем — каза Емили, забелязала с каква майчинска гордост Моника ѝ представи най-голямото си богатство на света. Джей Джей и Луис бяха тъмнокоси, с кафяви очи, и Емили реши, че са ги взели от баща си. Единствено Фреди беше червенокос.

— Я, ти наистина си била висока — отбеляза Фреди, зяпнал Емили с широко отворени сини очи. Забележката му накара другите двама да изхихикат. — А и хубава — добави Фреди, при което хихикането се засили и той с негодувание погледна братята си: — Кое ви е толкова смешно?!

— Не бива да говориш такива неща, глупако — отвърна му Джей Джей с унищожителен поглед.

— Защо пък не? — Фреди скочи от облегалката на дивана и застана срещу Джей Джей със свити юмручета, готов да налети на бой.

— Момчета, донесла съм ви по нещо — подхвърли Емили, погледна към кучето и седна на пода. Да, аз наистина съм висока, развеселено помисли тя. Най-добрият начин да се сближи с тях бе да седне на пода. И като по даден знак, кучето легна и опря глава на лапите си, а три чифта очи учудено се приковаха в нея и децата попитаха в хор:

— Подаръци ли?!

— Да, ето ги — измъкна пликчето тя.

— Ама това е от „Тойс Ар Юърс“! — разпозна марката Джей Джей.

Те в миг се скупчиха около нея като кутрета, с грейнали в очакване личица. Рамбо потупа с опашка по пода и тръгна да се присъедини към тях, но Моника го смъмри и той пак се просна на черджето.

Емили много се надяваше камиончетата да им харесат.

— Не знаех какви играчки обичате, така че просто съм гадала — започна тя. — А сега протегнете ръце и затворете очи и ще ги отворите, чак когато ви кажа, става ли?

— Става! — викнаха те, изпънаха напред ръчички с отворени длани и стиснаха клепачи.

Само да имаше видеокамера, за да покаже тази сцена на снаха си! Последната Коледа беше истинско бедствие — Джеръми и Линет изобщо не се впечатлиха от играчките, които разопаковаха, и в края на краищата всеки задебна другия да не би да получи нещо повече. Емили предварително бе разпитала Моника за любимия цвят на всяко дете и внимателно подаде на Фреди червено камионче, на Луис — синьо, а на Джей Джей — жълто.

— А сега отворете очички — рече тя и видя как засияха личицата им, щом съзряха камиончетата в ръцете си. Стаята се взриви от радостни викове и те вкупом хукнаха към майка си да покажат съкровищата, които бяха получили. Този път никакво мъмрене не можа да удържи Рамбо, той заподскача наоколо и от силния му лай мебелите едва не се разпаднаха.

— Какво се казва? — надвика Моника целия този хаос и подкара момчетата обратно към Емили. — Какво се казва на човек, който ти е донесъл такъв чудесен подарък?

Думите ѝ последва едно хорово „благодаря“, а Фреди дори прегърна Емили. Тя го гушна и едва сдържа порива си да удължи прегръдката. Не беше очаквала, че момченцата толкова ще ѝ харесат, нито че ще я жегне такава ревност, че не тя, а Кари Симънс е съквартирантка на Моника.

— Мамо, може ли да изнесем камиончетата отвън? — попита Луис.

— Ще се изцапате, и себе си, и новите камиончета — каза Моника.

— Камиончетата ще се измият — подхвърли Емили.

— А сигурно и децата. Хубаво, давайте, но внимавайте за камиончетата.

— Ще внимаваме — увери я Джей Джей със сериозните си тъмни очи. — Ще си пазим камиончетата, нали, момчета?

— Точно така — додаде Луис. — Нали, Фреди?

— Така — кимна Фреди и разтърси късата си червеникава коса.

— Тогава вървете. — И посочи към Рамбо: — Взимайте и тоя дългоушко. А ние с Емили ще прием чай с лед и ще си поприказваме.

Децата и кучето хукнаха навън, очевидно, без да се боят от нестихващата следобедна жегга.

— Има ли някаква сенчица отвън? — угрижено попита Емили.

— Обикновено си намират отгатык, на другия край на блока. Но горещините не ги притесняват много-много — отвърна Моника. — Пустинни плъхове са те, дори и Рамбо. Благодаря ти за камиончетата, Ем. Както виждаш, те не получават много подаръци.

— Много ми се искаше да им подаря по нещо. Момчетата са страхотни, Моника. Великолепно се справяш с тях.

— Опитвам се — усмихна се приятелката й. — А сега да прием чай с лед. В тая жега стана за по-малко от пет минути — разсмя се тя.

— Сигурно. — Емили тръгна след Моника към тясната кухничка.

— Тук е доста горещичко — каза Моника, изтри чело с опакото на ръката си и започна да кърти лед от старата метална ваничка. — Това водно охлаждане! И ти ли си с такава?

— Не, аз имам климатична инсталация.

— Наистина?! Сигурно даваш луди пари, за да я поддържаш! Как си плащаш сметките за тока?

— Ами... — Емили замълча, но реши, че е най-добре да разкрие тайната си, преди Кари да се върне. — Слушай, има нещо, което трябва да ти кажа.

— Хубаво. — Моника й връчи пластмасова чаша с чай и лед. — Захар?

— Не, благодаря. Това, което трябва да ти кажа, е...

— Я почакай малко — авторитетно каза Моника, също както първия ден в бара. — Преди да подхванеш някоя дълга история, дай да се върнем в дневната. Тук, в кухнята, слънцето направо блъска от прозореца.

— Хубаво — усмихна се Емили. Колко властна можеше да бъде Моника понякога! Ако беше се родила с друг късмет, навярно щеше да оглавява някоя голяма компания...

Двете отидоха в дневната, Моника посочи на Емили креслото и се отпусна на дивана.

— Е, казвай сега.

— Ами аз всъщност — започна Емили и поглади с пръсти влажната чаша, — всъщност не съм тази, за която ме мислиш.

— Звучи вълнуващо — ококори се Моника.

— Не чак толкова. Истината е, че съм преподавател по социология в Аризонския университет, и дойдох да работя в бара,

понеже пиша изследване върху социалните взаимодействия между монтажниците.

Моника зяпна от учудване и най-сетне се осмели да каже:

— Искаш да кажеш, че си дори по-умна, отколкото си мислех?!

— Съмнявам се. Като гледам какви проблеми си създавам сама, май съм доста по-глупава, отколкото си мислиш.

— Какви проблеми?

— Ами най-вече, свързани с Нед.

— Ооо — рязко въздъхна Моника. — А той знае ли всичко това?

— Да. Наложил се да му кажа. Но не това е истинският проблем. Въпросът е... — Емили се поколеба, някак притеснена да разкаже за предразсъдъците на родителите си.

— Знам аз къде е проблемът — в горделивостта на Книжния плъх! Ти си по-богата от него, нали така? — Емили кимна. — А на Книжния плъх това няма да му хареса! — Моника се позамисли, после лицето ѝ се разведри. — Все пак имам чувството, че ще се справите с това. Той не е вироглавец като някои други, които мога да назова. Като Джейк, например.

— Още ли не си казала на Кари за него?

— Не. Но днес ще ѝ кажа.

— Тогава се радвам, че първо ти разказах за себе си.

— Искаш да кажеш, че не можеш да я вземеш, ако Джейк се появи ли?! — тревожно я изгледа Моника, но побърза да смекчи думите си: — Е, ако не можеш, разбирам те. Щом си преподавател и прочее...

— Не, не — със смях я прекъсна Емили. — Предложението ми остава, но си мислех, че ако Джейк отново се появи на сцената, двете с Кари трябва да знаете каква съм всъщност, иначе тя ще остане слисана, ако види апартамента ми и другата ми кола.

— Другата кола ли? Каква друга кола?

— Ами... корвета ми.

— Боже мой! — Моника огледа извехтялата си дневна. — Направо ми е неудобно, че те поканих тук.

— Глупости! — Емили се премести на дивана и улови Моника за ръката. — Не говори така! Радвам се, че съм тук. Пък и толкова исках да се запозная с децата ти! Умолявам те, не се настройвай против мен,

само защото по една случайност имам повече от това глупаво нещо, наречено пари.

Моника я погледна и поклати глава.

— Ако ги нямаше, нямаше да ги наречеш „глупаво нещо“, вярвай ми.

— Сигурно си права. Извинявай. — Емили мълчаливо издържа погледа на Моника, като се бореше с безсилието си, че не може да направи нищо, ама нищичко за нея. Най-последно каза: — Единственият начин да се измъкнеш е да си намериш добре платена работа.

— Кой, аз ли? Та аз не съм завършила дори една гимназия!

Емили се позамисли още малко и каза:

— Значи точно оттам трябва да започнеш — от гимназиалната диплома.

— Дипломата за общо средно образование?! — Моника поклати глава. — За това трябва учебници, пари за уроци... Не мога просто така — хоп, и да си взема изпита.

— Слушай, Моника, аз съм преподавател — рече Емили, развълнувана от новата идея, която ѝ хрумна. — А някога, по незнайни причини, си запазих и учебниците от гимназията — може би защото обичах училището. Мога да ти ги заема и в неделя следобед да ти давам уроци. — И се облегна на креслото с доволна усмивка.

В погледа на Моника проблесна лъч надежда, но тя го потуши.

— За такова нещо трябва да ти се плаща, а аз няма да мога.

— Дявол да го вземе, изобщо не трябва да ми плащаш! — отново се приведе напред Емили. — Твоята горделивост е по-лоша и от тая на монтажниците! Ти ми харесваш, приятелки сме, а приятелите са за това, да си помагат! Това не ти ли стига?

Моника се облеци от изненада при избухването на Емили, после широко се усмихна:

— Е, не се сърди, така де. Щом чак толкова искаш, как мога да ти откажа?

— Сигурно няма да можеш — усмихна се и Емили.

— Но ще намеря начин да ти се отплатя. Ето, сега, като излизаш с Книжния плъх, може би ще искаш от време на време да си свободна в събота вечер. Значи, мога да говоря с Бейли понякога да поемам целия салон.

Емили се замисли и възможността да прекарват с Нед по цял уикенд я накара да се изчерви от удоволствие.

— Ами може.

— Никакво „може“ — отсече Моника. — Казах ти, и пак ще повторя: вие двамата сте идеална двойка и се надявам някой ден да танцувам на сватбата ви.

— Не насилваш ли малко нещата? — попита Емили и отпи дълга успокоителна глътка чай.

— Не бих казала — важно се усмихна Моника. — Не и като гледам лицето ти, когато заговориш за него.

Емили неволно сравни гласното неодобрение на родителите си с радостта на Моника от новата ѝ връзка. Ако някога наистина се омъжеше за Нед, от всичките ѝ близки май само на Моника щеше да ѝ се танцува.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кари Симънс дойде малко подир спора. Беше бледа стеснителна жена, с поведение на човек, който няма голям избор в живота. Емили и Моника ѝ обясниха, че Джейк може да се върне, но ако това стане, Емили ѝ предлага да се премести при нея, и тя прие новината с привично смирение. Оживяваше се само покрай момчетата, а и те, макар да я познаваха съвсем отскоро, ѝ отвърщаха със същата привързаност. И като ги гледаше, Емили се поздравя за разрешението — определено им беше добре да са заедно. Сега вече тези две жени имаха някакъв шанс, стига Джейк да изчезнеше от живота им.

Но на телевизора упорито стоеше стара семейна снимка и сякаш се подиграваше с пожеланията на Емили. Колкото пъти погледнеше свадливата физиономия на мъжа, седнал до засмяната Моника и обграден от трите ухилени хлапета, тя изтръпваше — дори и в тази скована фотографска поза Джейк Спангълър внушаваше заплаха.

Вечеряха рано — кренвирши с фасул и бисквити с ябълково пюре за десерт. Емили се чувстваше чудесно в тази компания. Но към шест, когато вечерята бе към своя край, мислите ѝ се върнаха към Нед. Помогна на Моника да раздигнат масата, прошепна ѝ за срещата и Моника само след десет минути я отпрати.

Горещият вятър бе разстлал на хоризонта пелена от прах, на фона на която залязващото слънце изглеждаше яркооранжево. Докато тя караше на изток към апартамента на Нед, то потрепваше като мандарина в огледалото ѝ за обратно виждане. Край него се носеха няколко облачета — ранни предвестници на мусонните дъждове, които до две-три седмици щяха да залейт града. Залезът се спускаше, горещината постепенно намаляваше и се задаваше вълшебната пустинна лятна нощ.

Емили не си спомняше някога да е била по-щастлива, въпреки проблемите, които се задаваха. Един ден щеше да каже на Нед, че е дъщеря на Дан Джонсън и да си понесе последствията, но още беше

рано да го прави. А тази нощ щеше да лежи в прегръдките му и всеки миг от неговата любов да ѝ е скъп...

Паркира, премина забързано край малкия басейн и погледна към вратата му — седнал на един кухненски стол, с боси крака върху парапета на втория етаж, Нед я чакаше. При вида му по тялото ѝ премина тръпка, сякаш току-що я бе оставил топла и тръпнеща за още ласки.

— Хей, здрасти!

— Здравей и ти. — Той стана и се опря на парапета. — Искаш ли да погледаме залеза?

— Разбира се.

— Сега ще ти изнеса стол.

Колко е просто, помисли си тя, докато изкачваше стъпалата. Никакви сложни спорове кой филм да гледат, къде да вечерят, как да запълнят времето си... Най-съществените удоволствия идват съвсем естествено — нощни разходки с кола, пикници, залези, любене... о, да, любене.

Стигна до вратата и той се появи с още един кухненски стол, остави го и усмихнато я привлече към себе си.

— Липсваше ми.

— И ти на мен — сгуши се тя и вдигна лице към неговото. — Имаш ли любопитни съседи?

— Вероятно. — Той я погали по кръста. — Пука ли ти?

— Никак даже.

Устните му леко се докоснаха до нейните, но Емили почувства топлината на тялото му и усети как мислите му отразяват нейните. Очерта с език устните му и промълви:

— Но ти изобщо не гледаш залеза!

— Ти също.

— А би трябвало — леко го ухапа по долната устна тя. — Никога не сме правили това заедно.

— Ако е само за това — засмя се той, — дай да влизаме. Мога да се сетя за още няколко неща, които не сме правили заедно, и то далеч по-забавни от това да гледаме залеза.

Емили впи поглед в сиво-зелените му очи и тихо се засмя.

— А пък аз, докато се качвах насам, си мислех, че си един романтик, който иска да изживее с мен простите красоти на природата.

— Наистина искам — притисна я още по-здраво той.

— Това не е никаква романтика — подразни го тя, почувствала как еротичната му топлина пробужда страстта ѝ. — Това е страст.

— А може би и двете — отвърна той и погледът му сякаш подпали в нея пожар.

— Може би — съгласи се тя, убедена, че тази вечер май ще пропусне залеза.

— Бих желал да ти покажа как се съчетават романтиката и страстта, стига да ти е интересно.

— Интересно ми е — измърка тя и кожата ѝ пламна в очакване.

В жилището цареше полумрак, само откъм спалнята се процеждаше блещукаща светлина. Той мълчаливо я поведе натам и тя се удиви от промените — едва до вчера тук си беше най-обикновена ергенска квартира с неоправено легло!

Светлината на свещите играеше по грижливо опънатите чаршафи, таблата на леглото бе отрупана с възглавници. Откъм дневната се носеше тиха музика — тя смътно разпозна някой от класиците. Стаята бе изпълнена с нежно благоухание и той се отдели настрана, за да запали благовонна пръчица.

— Изумена съм — заоглежда тя светилището на любовта, което бе създал.

— Точно това, което заслужаваш — нежно каза той и се приближи до нея. — Мога да те разбера, ако мислиш, че към теб ме тласка страстта. Поне снощи беше така, пък и сутринта. Особено сутринта... — усмихна се той. — Но ми се щеше да ти покажа, че за мен, за нас има нещо много по-важно.

Тя го погледна с чувство, което отдавна не я беше завладявало, но се поколеба дали да го изрече — последният човек, пред когото го призна, разби сърцето ѝ... Нед посегна към горното копче на блузата ѝ и тя затвори очи, за да не издаде усещането, което изпита от докосването му.

Съблече я бавно, почти с благоговение. Нямаше я нетърпеливостта от предната нощ. Когато най-последе остана пред него без нищо на себе си, той пое неравно дъх и дълго я гледа.

— Зарекъл съм се този път да не избързвам. Дължа го и на теб, и на себе си. — Погледът му бавно изучаваше тялото ѝ, после я погледна

в очите и сякаш проникна право в сърцето ѝ. — Вярно, че правихме секс, но още се питам дали сме се любили.

— Май... Май не те разбирам — разтрепери се тя.

— Нищо, тази нощ ще разбереш. — Вдигна я на ръце и я отнесе в леглото. Парещата ѝ кожа почувства мекотата и прохладата на чаршафите, главата ѝ потъна в удобното пухкаво гнездо на възглавниците и докато го гледаше как се съблича, гърлото ѝ се сви от мисълта, че може би и тя не бе успяла да го оцени досега. Той съблече фланелката си и мускулите му се издуха, после я метна на пода и сви ръце, за да развърже шортите — ръце, достатъчно силни, за да я занесат до леглото и достатъчно нежни, за да я обвият в уютния пашкул на сигурността.

— Този път няма да бързаме. — Той легна до нея, вплете силните си работнически пръсти в нейните и отпусна глава на възглавницата. — Този път... — Целуна я по челото, клепачите, по бузите. — ... ще се любим. — После сля устни с нейните в продължителна целувка, която доразпали чувствата, преливащи в сърцето ѝ.

Емили усети мълчаливата му молба за повече страст, за нещо повече от срещата на две тела в нощта и отговори с целувка, по-красноречива от всякакви думи. Приглушеният стон дълбоко в гърлото му ѝ подсказа, че я е разбрал. Вдигна глава и се взря в очите ѝ. Залозите бяха качени.

Той целуна рамото ѝ, изпъкналата ѝ ключица, устните му я изпиваха, подклаждаха чувството, което и двамата изпитваха, но никой от тях не можеше да изрази — толкова непознати и неизречени бяха думите помежду им. Продължи надолу, като я докосваше само с устните и езика си. Гърдите ѝ се надигнаха, жадни за целувки, и той им отдаде заслуженото внимание с нежност, която я просълзи.

Светлината на свещите подчерта блясъка на косата му, когато наведе глава да целуне очертанятия на ребрата и плоския ѝ корем под тях, после пусна ръката ѝ, слезе надолу към крака на спалнята и целуна извивката на стъпалото ѝ, глезена, извивката на прасеца, чувствителната гънка зад коляното...

Притисна устни към вътрешната страна на бедрото ѝ, продължи нагоре и Емили се замая от очакване. Той бавно очерта контурите на цялото ѝ тяло, с изключение на тъмния триъгълник, който си остави за края, а когато я целуна там, тя се задъха. И друг път я беше

докосвал, но никога с такава бавна отмереност, никога с такава чувствено внимание. Да се любим, помисли си тя, цялата облята в топлина от обредните му действия. Ето какво означавало да се любим.

Под ласките му започна ясно да усеща цялото си тяло, постепенно светът наоколо изгуби очертанията си, а съзнанието ѝ се замъгли. В този миг, сякаш почувствал, че тя е на края на разума си, той вдигна глава, върна се към устните ѝ и промълви:

— Още не, още не...

Видя го да поставя презерватива, да се надвесва над нея и нежно разтваря бедрата ѝ, без да откъсва поглед от нейния.

— Ето сега. Сега. Не затваряй очи. Искам да те виждам, Емили. Покажи ми, покажи ми какво усещаш.

Нямаше нужда от подкана. Тя и без това не можеше да скрие нищо. Устните ѝ се разтвориха, изви тялото си в дъга, впи пръсти в мощните му мускули и простена:

— Искам те!

— Не е достатъчно — прошепна той и продължи да се движи между бедрата ѝ, а погледът му направо я изгаряше. — Кажу, Емили — задъхано каза той. — Кажу...

— Аз... Нед! О, Нед!

— Кажу!

— Обичам те!

— Да! — увеличи той темпото и над веждите му изби пот. — Да, Емили! Обичаш! Обичам те! Не чувстваш ли? Не го ли чувстваш всеки път, когато... сега... Емили... Емили!

И те се издигнаха за последен път върху пулсиращата вълна на кулминацията, която ги грабна и вихрено ги отнесе там, където любовта бе властелин на живота им и го променяше изцяло. Държаха се един за друг сред вихъра, докато най-сетне дишането им възвърна нормалния си ритъм, после се погледнаха в очите с усещането за някакво чудо.

— Не се отричам от думите си, Нед — тихо каза Емили. — Наистина те обичам!

— А това се пише: л-ю-б-о-в, а не с-т-р-а-с-т, нали така? — нежно се усмихна той. — Обичам те!

— Прекрасно доказа тезата си — въздъхна Емили.

— Нямах избор. Като се разделихме сутринта, осъзнах чувствата си. А дотогава съвсем не се държах като влюбен мъж — нахвърлих ти се като изгладнял! И твърдо реших тази нощ да променя това. Обичам те, Емили! — Той прокара пръсти през косите ѝ. — И за мен е важно да го знаеш. Но освен това... — Загледа се в догарящата свещ върху нощното шкафче и довърши: — ... нищо друго не мога да ти обещаю. Ще ми се...

— Шшт! Разбирам те — погали го по бузата тя. — Много е рано за обещания. И за двама ни.

Той неспокойно се намръщи.

— Да върви по дяволите всичко! Ще ми се да ти обещаю всичко на този свят, а не мога! Обичам те, а не съм в състояние да имам връзка с нито едно момиче!

— Според мен си в чудесно състояние — усмихна се Емили и той се разсмя.

— Добре, умнице, добре. И като говорим за моето състояние, по-добре да угася свещите, преди да са ни подпалили.

— Тази атмосфера ми хареса. Не че щях да имам нещо против, но очаквах неоправено легло и неподредени гардероби.

— О, гардеробите още са неподредени — засмя се Нед, откъсна се от нея и тръгна към банята. — Просто ги затворих.

— Винаги ли спиш на толкова много възглавници? — сгуши се тя в пухкавото им гнездо и придърпа чаршафа.

— Не — отговори той от банята. — В „Кей Март“ имаше разпродажба и реших, че с всичките тия възглавници нещата стават някак по-изискани.

— Наистина беше така.

— И ще бъде. — Той се появи от банята и се пъкна в леглото при нея. — С повече възглавници могат да се правят толкова много интересни неща.

— О, така ли? И къде се научи да правиш разни интересни неща с възглавници?

— От книгите — разсмя се той.

— Да, да, точно пък оттам!

— Не ми ли вярваш? — потърка той нос в шията ѝ и продължи леко да притиска нежната плът на гърдта ѝ. — Нали знаеш, че си падам по книгите?

— Тогава ми покажи книгата, от която си го научил!

— Ами...

— Така си и мислех, Нед Тъкър! — Тя обхвана лицето му с ръце и го обърна към себе си: — Научил си го от някоя жена, нали?!

— Това да не е часът на признанията, когато ще разказваме миналото си — твоето и моето? — закачливо светнаха лешниковите му очи. — Ако е така, за всяко нещо, което ще измъкнеш от мен, ще искам точно толкова интересни неща и за теб.

— Ооо... — Откровенията за минали връзки не я притесняваха, но имаше други тайни, от които страшно се боеше.

— Хайде да си спестим това, а? — предложи той, вече сериозно. — В миналото си имам само една особа, за която трябва да знаеш, и скоро ще ти разкажа за нея, но нека не е сега. А после и ти ще ми разкажеш за твоя един или двама, или половин дузина, или...

— Ей! — грабна тя една възглавница. — Как така половин дузина?!

Той усмихнат вдигна рамене и тя го замери с възглавницата.

— Това не се прави така — разсмя се той и хвана възглавницата. — Ако имаш малко търпение, ще те науча, само да не се разбеснееш.

— Дай си ми я! — сборичка се тя и задърпа възглавницата. — Половин дузина, а?! Честна дума, ако си мислиш, че съм спала с...

— Не, не мисля — прекъсна я той, преобърна я по гръб, прикова ръцете ѝ на матрака, взря се нежно в лицето ѝ и прошепна: — Не мисля. — И зацелува нацупените ѝ устни, докато се отпуснаха, после лукаво-страстно се усмихна: — А сега дай да измислим някое по-добро приложение на тази възглавница.

Доста по-късно, когато Емили се обличаше, за да си върви, Нед навлече набързо слипа и шортите си и излезе да прибере кухненските столове от терасата.

— Май пропуснахме залеза — отбеляза Емили, като влезе в кухничката, закопчавайки колана на панталона си.

— Нищо, другия уикенд ще има друг залез, нали?

— Сигурно.

— Тогава можем да се опитаме да го хванем, стига, разбира се, да не се наложи да правим нещо по-съществено. — Пъхна втория стол

под масата и се приближи към нея. — Ако другата неделя се любим цял следобед, може и да ни се прииска да погледаме залеза, за да сменим ритъма.

— О, Нед, няма да мога — каза Емили, спомнила си с известно съжаление, че за следните няколко седмици неделните следобеди са обещани на Моника.

— Извинявай — наежи се той. — Не биваше да съм толкова самонадеян. Просто...

— Нед, много искам всеки миг да съм с теб... — Тя обгърна с ръце голите му рамене и вдигна очи: — И щях да съм свободна всяка неделя, но днес следобед обещах на Моника веднъж седмично да ѝ давам уроци, за да се яви на изпит за гимназиална диплома.

— Ей, страхотно! — притисна я той към себе си. — Аз съм просто един себичен негодник, който иска по-дълго да е с теб.

— И аз искам да съм по-дълго с теб и обещах на Моника неделните следобеди, без дори да се замисля. Но, честно казано, въпреки голямото си желание да ѝ помогна, вече съжалявам, че съм ѝ го предложила.

— Напротив, направила си точно каквото трябва. Може би така е по-добре — малко кисело се усмихна той. — Колкото по-дълго съм с теб, толкова повече се боя да не се отрека от всички ограничения, които съм си поставил. А и за двама ни ще е по-добре да не избързваме.

Емили си спомни за непосилната задача да преодолее враждебното отношение на баща си и за още по-застрашителната перспектива да разкрие самоличността си пред Нед.

— Предполагам, че си прав — съгласи се тя и изпита желанието да може да му каже всичко и да сложи край на мъчителната болка от лъжата си, но добре знаеше, че няма да е разумно да го направи.

— Днес каза ли нещо на родителите си? — попита той след кратко колебание.

— Да, казах им — отбягна погледа му тя.

— Не са очаровани, нали?

— Не са.

Нед въздъхна.

— Това ще ти създава ли проблеми?

— Няма да го позволя — срещна погледа му тя. — Аз те обичам и те ще трябва да свикнат да се съобразяват с това.

— Казала си им, че ме обичаш? — учудено вдигна вежди той.

— Не — усмихна се тя и поклати глава. — До тази вечер дори и пред себе си не бях признала чувствата си към теб. Ти си първият, който го чува.

— И слава богу — засмя се той. — Не че няма да се зарадвам, ако го изкрешиш горе от покрива, но си мисля, че е по-добре информацията да се поднася на родителите постепенно. Особено на твоите, след като не ме одобряват, още преди да са ме видели.

— Нед, извинявам се за техните предразсъдъци! Направо не мога да си представя как така те...

— Стига, стига. Ти не можеш да им нареждаш какво да мислят, така че няма защо да се извиняваш.

— Но аз се чувствам ужасно, като че ли са ти ударили плесница.

— Ще се оправят ли нещата, ако се запозная с тях? — Той я погали по брадичката. — Обещавам, че ще се облека като човешко същество и ще се държа прилично.

— Ами... — Емили изпадна в паника и отмести очи. — Нека изчакаме още малко — след два дни заминават на морско пътешествие и три седмици няма да са тук.

— На морско пътешествие, а? — Той облегна главата ѝ на рамото си и я целуна по косите. — О, Емили, дали някога ще мога да ти осигурявам такива неща? Родителите ти май имат право да възразяват срещу човек като мен!

Тя вдигна глава и го изгледа.

— Това са глупости, Нед Тъкър, и ти добре го знаеш. Ако продължаваш така, аз просто ще трябва да... да...

— Да, какво? — развеселено я погледна той.

— Да ти налея малко ум в главата с една целувка! — Сграбчи главата му с ръце и притисна устни към неговите.

Той моментално се присъедини и устните му се отпуснаха, за да се слоят с нейните. Двамата страстно пресрещнаха езици през смесения си дъх. Скоро нежността отстъпи и в отговор на непристойната намеса на ръцете телата им запулсираха. Пръстите на Нед започнаха да освобождават току-що закопчаните копчета на блузата ѝ, но Емили задържа ръката му, откъсна устни от неговите.

— Това е лудост! Трябва да вървя и да те оставя да спиш.

— Кой го казва? — отново посегна към копчетата той.

— Аз го казвам. — Отблъсна ръката му, изтръгна се от прегръдката му и дишайки тежко, загърна блузата си. — Онова, което се опитвах да ти кажа, е, че парите не са от първостепенно значение. Съгласен ли си с мен?

— Не знам. — Той се усмихна и пристъпи към нея: — Когато те събличам, мисля по-ясно.

— Какво, по дяволите, правиш?! — отстъпи тя назад.

— Досадна заядливка!

— Нед, бъди разумен! Няма да ти позволя да се мотаеш по ония греди, без да си се наспал!

— Но аз няма да мога да те прегръщам така чак до другия петък! А това е след цели сто години!

— Известно ми е — изгледа го тя. — И на мен ще ми е също така самотно. Да отменя ли уговорката с Моника, за да сме заедно повече време?

— В никакъв случай. — Той пхна ръце в джобовете на шортите си, сякаш за да ги усмири. — А всеки път ли ще оставаш да вечеряш у тях?

— Не. Не сме се уговаряли така, а и не бих се съгласила.

За миг той я изгледа мълчаливо:

— Какво ще кажеш тогава другата неделя да вечеряме у майка ми?

— В дома на майка ти?! — Емили замълча, малко изненадана от предложението му.

— Разбира се. — Тонът му прозвуча небрежно, но погледът му съвсем не беше такъв. — Днес не само ти изплю камъчето за нашата връзка. Само дето реакцията на майка ми беше малко по-различна от тази на твоите родители. Тя се зарадва, че най-сетне съм се заинтересувал от някого и умира от любопитство да се запознае с теб.

— Ами... Мисля, че би било добре — отвърна Емили, вече посвикнала с идеята. — Да, добре — усмихна се тя.

— Предполагам, че ще бъде и Кърт, щом разбере, че ще идваш. Добре, че ми е брат и мога да му имам доверие, защото страхотно си пада по тебе.

— Това ме ласкае.

— А, така ли? Я не бъди толкова поласкана, че да не отменя поканата!

— Да не би наистина да ревнуваш от брат си?!

— Не — усмихна се той. — Радвам се, че вече се познавате.

Емили изпитателно го изгледа, като продължи да обмисля поканата, и най-после попита:

— Водиш ме у дома, за да ме представиш на семейството си, нали?

— Да — отвърна той със сериозен поглед. — И ако мислиш, че това е важно, си напълно права.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В понеделник Емили занесе в бара учебниците си от гимназията и ги даде на Моника.

— Божичко, та те са напълно запазени! — възкликна Моника, прелиствайки един учебник по алгебра, докато седяха двете в склада през една от почивките. — Защо не си ги продала?

— Не ми се искаше.

— На повечето деца, които познавах, им се налагаше да ги препродават — парите не им достигаха за нови.

— Е, аз имах късмет — отвърна Емили, която все повече съзнаваше колко вярно е това. — Родителите ми знаеха колко обичам училището и какво означават за мен учебниците, така че ми позволиха да ги задържа.

— Виждам какво са означавали за теб — рече Моника. — Дори не си драснала по тях. — Вдигна поглед от учебника и обеща: — И аз няма да ги похабя. Няма да пуша, докато ги чета, и няма да позволя на момчетата да припарят до тях.

— Моника, това изобщо не ме притеснява. Щом съм ти ги дала, значи ти вярвам. При това така поне ще влязат в употреба — иначе само събираха прах на полицата.

— Няма значение, ще ги пазя. — Моника ги взе с изключителна предпазливост. — Ако поемеш за малко поръчките ми, веднага ще отскоча до колата да ги заключа, за да не стане нещо — да не попадне я храна, я нещо друго...

— Добре — усмихна се Емили и тръгна през кухнята към салона. Все едно, трябваше да събира повече информация за изследването си, макар че ентусиазмът ѝ някак се поизпари. Напоследък в живота ѝ нямаше по-важно нещо от това да бъде заедно с Нед. Извън броените мигове, които успяваше да открадне, за да си поприказват в бара, трябваше да изтрае чак до петък вечер, за да се сгуши в прегръдките му... Беше си тръгнал преди половин час. За Емили присъствието му изпълваше задименото помещение с

изтощително вълнение. Дали нямаше да им е по-леко, ако двамата изобщо нямаша възможност да се виждат до петък? Чувстваха се като шпиони, които откъсват по няколко мига, за да споделят любовта си с поглед или с едва забележимо, уж случайно докосване. Разбира се, тя нямаше избор да го вижда, или не. Той беше част от тази бригада и престоят му в „Пиво и питиета“ бе важен и за него, и за останалите. А и тя всъщност искаше да го вижда всяка вечер, да има дори и такъв нищожен допир до него... Вече не се съмняваше — беше влюбена в Нед Тъкър до ушите, безумно и страстно!

И все пак не можеше да изостави всичко останало в живота си. Проучването на монтажниците беше една добра идея и все още беше. С публикуването на заключенията от него щеше да постигне още по-добро служебно положение в университета, а сега вече още повече искаше да се подsigури, за да не стане допълнителна материална тежест за Нед. Вече много по-лесно водеше записките, тъй като можеше да записва наблюденията си и пред Моника, която често любопитно надничаше през рамото ѝ. На Емили това не ѝ пречеше, Моника дори допълваше много неща за социалната структура в бара. По-късно вечерта двете се засякоха с поръчки на бара.

— Още не мога да повярвам, че ми даде тия учебници — каза Моника, поне за четвърти път.

— Стига де — усмихна се Емили. — Всъщност нищо съществено не съм направила.

— Да, но за мен е съществено и сериозно си мисля да взема да убедя Бейли от време на време да те пуска в събота вечер. Какво ще кажеш за тази събота?

— Благодаря — засмя се Емили и поклати глава. — Но смятам, че ще трябва да започнем с плана за твоето обучение, и то още в неделя следобед. Освен това, в неделя Нед ме е поканил на вечеря при майка си, така че все едно никъде не можем да заминем.

— При мамчето, а? — ухили се Моника. — Радвам се за теб. А ти кога ще го заведеш при вашите?

Усмивката на Емили се стопи заедно с веселото ѝ настроение.

— Не знам.

— О — сви вежди Моника, — какво толкова казах, че помръкна така?

— Нищо, нищо. — Емили пое подноса с питиетата, благодари на Хенри и пак погледна към Моника. — Просто имам малко проблеми с родителите си.

— О... — изглежда я Моника. — Съжалявам, Емили. Сигурно е много кофти.

— Ти ли ми го казваш?

— Добре де, а по-другата събота? — ведро попита Моника, за да смени темата.

— Може — усмихна се Емили на приятелката си. — Трябва да си помисля.

— Помисли си.

Вечерта отиваше към своя край и Емили обмисли предложението на Моника. Един уикенд с Нед ѝ се струваше като сбъдната мечта. Толкова хубаво щеше да е да го заведе на вилата в Маунт Лемън — вече знаеше колко обича планината. Можеха да избягат от жегата, която тегнеше над Тъксън в знойните летни дни. Нямахше нужда да обяснява чия е вилата, щеше да каже просто, че са ѝ дали да я ползва за уикенда. Родителите ѝ щяха да отсъстват три седмици и само брат ѝ можеше да реши да се качи там.

На другия ден отново обмисли идеята си и колкото повече си мислеше, тя все повече ѝ харесваше. Мечтаеше с Нед да са по-дълго сами, да се любят на огромната спалня под облицования с ламперия таван, да се разхождат за ръка сред боровете, да споделят интимността на цяла една къща, без да се притесняват от съседите зад стената... Вечерта се обади на Дани и му обяви, че по-следващия уикенд иска да се качи на вилата. За щастие, той не я попита защо.

Запази плана си в тайна, за да изненада Нед. Реши да му каже в неделя вечерта, преди да си тръгне от дома му. През целия уикенд перспективата за бъдещата мини ваканция я държеше в приповдигнато настроение. В събота поплуваха в големия басейн в нейния комплекс и се любиха, докато стана време тя да тръгва за работа. Сутринта закусуваха понички и четеха неделния вестник, после се любиха сред омачканите му страници... След това Емили отиде при Моника, а оттам — при Нед, качиха се на стария му понтиак и се отправиха към дома на майка му.

— Емили, нещо става — не издържа най-после Нед. Пътувах през маранята, която отказваше да се разсее дори и в пет и половина следобед. — Има нещо, което криеш от мен. Усещам го.

Тя не отговори, само леко се усмихна.

— Кога ще ми кажеш?

— По-късно.

— Стига, Емили! Мразя изненадите!

— Така ли? — изгледа го тя, замислена над думите му. — Смятах, че всички обичат изненадите.

— Не и аз. Независимо дали са добри, или лоши. Обичам всичко да е открито, да мога да го видя.

— Боже мой! — възкликна тя и се опита да преодолее смущението си. — Дори и за рождения ти ден? Или пък за Коледа?

— Ами да — разсмя се Нед. — Голяма веселба наставаше, когато бях малък. Аз правех списък с нещата, които исках, а нашите ми казваха какво извън тоя списък могат да си позволят, и получавах точно това, и нищо повече.

— Звучи доста сурово. А какво ти носеше Дядо Коледа?

— Май точно оттам се започна. Аз направо побеснях, когато открих, че подаръците, които вярвах, че изработват джуджетата на Северния полюс, ги купува майка ми.

— Ами Снежанка?

— Вече си я имам. — Той нежно стисна ръката ѝ. — Когато се любим, създаваме приказка, много по-сладка и нежна от целия живот. И това е всичкото бягство от действителността, което ми е нужно.

— А като толкова много четеш, какво ще кажеш за романите например — те също не са истински — продължи тя, решена да открие поне някакви пролуки в логиката му, повече заради себе си, отколкото заради него.

— Хубавите романи са си истински. Героите не, но чувствата и житейските ситуации са истински. Точно затова обичам Браунинг — защото стиховете му са посветени на истината.

Боже мой!, помисли си Емили. През отворените прозорци на колата горещият вятър свиреше в тон с безутешната ѝ мисъл какво ще стане, когато Нед научи истината. Единствената ѝ надежда бе отсега да съгради тяхната любов върху такива стабилни и здрави основи, че да може по-късно да устои на бурята.

— Значи, с две думи, искаш да чуеш моята изненада, така ли?

— Да, ако обичаш.

— Добре. Първо, Моника се чувства ужасно задължена към мен за учебниците и уроците и ми предложи другата събота да поеме и моя район и да можем да прекараме уикенда заедно.

— Вече започва да ми харесва — ухили се Нед.

— Нататък. Едни мои... приятели имат вилчка в Маунт Лемън и ми оставиха ключа. Мястото е много спокойно и прохладно.

— Звучи направо страхотно — влюбено я погледна той. — Ще можеш да развяваш гривата си и в буквалния, и в преносния смисъл.

— Точно така — попипа Емили плитката на гърба си. — Знам колко обичаш косите ми да са пуснати, но днес просто беше прекалено горещо.

— Разбирам те. Моля те, не мисли, че си длъжна да се съобразяваш с предпочитанията ми. Вярно е, че обожавам косите ти, но не искам да се измъчваш заради това.

— Така ли? Значи нямаш нищо против другата седмица да се подстрижа, а?

— Знам, че ме провокираш. Не, Емили, с коси или без коси — винаги ще те обичам.

— За твой късмет — засмя се Емили, — за това и дума не може да става, поне в близко време. Обичам косата си такава, каквата е, освен, разбира се, в дни като днешния.

— Даа, следващият уикенд в планината ще бъде истинско удоволствие, съгласен съм. Колкото и да не ми се ще да го призная, да ходиш с богато момиче си има своите предимства.

— Нед, много хора имат вили в планината — запротестира тя, почувствала се, както винаги, неловко от изявленията му на беден човек против богатите.

— Но аз нямам такива познати.

— Е, вилчката не е кой знае каква, но си мислех, че ще ти... ще ни хареса там.

— Убеден съм — нежно каза той. — Благодаря ти, Емили.

Тя преглътна с пресъхнало гърло. Нетърпеливото очакване на следващия уикенд бе малко помрачено. А може би и много помрачено, помисли си тя. Колкото повече опознаваше Нед, толкова повече се ужасяваше от неизбежния сблъсък в края на лятото, когато му каже коя

е всъщност. И удоволствието от това, че сега са заедно, не можеше да я накара да забрави проблемите, които тогава ще възникнат.

— Какво така изведнъж се смълча? — поглади я по бузата той. — Затова, че развалих изненадата ти ли?

— Не, не затова — отвърна тя и добави нова лъжа към нарастващата купчина. — И без това довчера щях да ти кажа, така че няколко часа не са от значение.

— Направо ме запали с това, което си намислила. Представи си само — цели два дни ще можем да сме заедно и да не правим нищо друго, освен да ядем, да спим и да се любим... — Той вплете пръсти в нейните. — Най-вече да се любим. — После въздъхна: — Но дори и това време няма да стигне, за да ти покажа какво изпитвам към теб.

Думите му пробудиха тлеещата чувствена възбуда помежду им и тръпките от лошите ѝ предчувствия започнаха да отзвучават.

— Знам, че няма да стигне — стисна ръката му тя, — но все пак ще е повече, отколкото сме имали досега.

— Някой ден — зарече се Нед и погали ръката ѝ с палец, — ще имаме време, колкото си искаме. Това трябва да стане, Емили — ние просто сме родени един за друг!

— Така е — съгласи се тя.

Мълчаливо пропътуваха краткото разстояние до дома на майка му, завиха в алеята и пред Емили се откри малката къщичка в стил ранчо, точно такава, каквато си я бе представяла — с навеса за коли, изградена от бетонни тухли, имитиращи кирпич, и с правоъгълна форма. В единия край дневната и кухнята, по средата — входът, а в другия край — спалните. Предният двор, както повечето в околността, бе покрит с чакъл и кактуси и Кърт, гол до кръста, плевеше малкото избуяли бурени.

— Предупреждавам ви, че вътре е като в пещ — усмихна им се той. — Мама си е наумила, че единственото блюдо, достойно за гости, е задушеното печено и фурната горя цял ден. Опитах се да я убедя, че ако е за бавен огън, може да го опече и в оная браква на покрива, че можем да ядем и студени закуски със салата, но тя изобщо не пожела да ме чуе.

— Добре де, добре — прекъсна го Нед. — Свикнали сме. Не забравяй, че понтиакът няма климатична инсталация.

— За мъжко момче като тебе не се и замислям, но се притесних, че госпожица Джонсън няма да се чувства много добре — свенливо я погледна Кърт.

— Ще трябва да ме наричаш Емили — каза тя. — Освен това, аз също съм свикнала с жегата — и аз цял живот съм живяла в Тъксън.

— Емили, а? — със съмнение я изгледа Кърт. — Някак не ми звучи.

— То е само защото не си свикнал — отвърна тя. — Като ми кажеш така няколко пъти, непознатото звучене ще изчезне.

— Както кажете, госпожице Джонсън.

Тя погледна Нед, който развеселено ги наблюдаваше с лешниковите си очи, и настойчиво го поправи:

— Емили.

— Добре де, Емили — ухили се Кърт. — Но все си мисля, че този разговор ще ни е много по-приятен там, на задната веранда, с по едно студено питие в ръка. Какво ще кажете?

— Звучи добре — отвърна Нед. — Само да вкарам Емили вътре, да я запозная с мама и да се опитаме да измъкнем и нея навън — нямам намерение да получи топлинен удар, задето съм поканил Емили на вечеря.

— Е, нали си я знаеш? — каза Кърт и ги поведе към страничната врата.

Емили си помисли, че майка им би предпочела да въведат гостенката през входната врата, и се оказа права — като минаха край кухненския прозорец, отвътре надникна шокирано женско лице. Пред вратата двамата мъже се поколебаха: като жена, Емили трябваше да мине пред тях, но пък не биваше да я напъхат вътре, преди да са я представили.

Най-после нахлуха тримата вкупом — точно като орляк дечурлига, помисли си Емили, и вътрешно се засмя. Майката на Нед тъкмо бършеше мокрите си ръце и ги посрещна с храбра усмивка. Под косите ѝ бе избила пот и Емили прецени, че температурата в кухнята е доста над трийсет градуса.

Нед и Кърт представиха Емили в хор, тя пристъпи напред и стисна подадената ѝ ръка.

— Радвам се да се запозная с вас, госпожо Тъкър.

— О, наричайте ме просто Ли. Всички ми казват така, с изключение на момчетата, естествено.

Ръкостискането ѝ бе силно и сърдечно, но Емили забеляза, че когато се раздвижи, очите ѝ се присвиха и около тях се образуваха бръчици.

— Ли? Звучи чудесно — усмихна се Емили.

— Съкратено от Розали — обясни майката. — Еди, покойният ми съпруг, много обичаше галените имена и за него станах Ли още от мига, в който се запознахме. Така си и остана.

— На мен ми харесва — рече Емили и откри, че Нед е наследил очите на майка си. Въпреки няколкото излишни килограми и угрижените бръчки, тя съумя да види каква очарователна жена е била Розали Тъкър. За разлика от собствената ѝ майка обаче, чиито проблеми с годините бяха намалели, за тази жена след смъртта на съпруга ѝ те бяха нараствали.

— Тук има нещо, което определено мирише много вкусно — отбеляза Емили. Все пак и двете майки имаха нещо общо — обичаха да готвят.

— Да, да — съгласи се Кърт, после додаде: — Но, мамо, тук е ужасна жегата! Дори навън, докато плевях двора, ми беше по-хладно.

— Там, в дневната, е по-добре, Кърт — леко го смъмри майка му. — Мислех, че ще въведеш Нед и Емили през входната врата.

— Нямахме защо — оправда се Кърт. — Бяхме тръгнали към задния двор и това беше най-краткият път.

— При това искахме да те вземем и теб — добави Нед. — Не можеш ли да оставиш готвенето за малко? Кърт е прав — тази кухня направо пламти, а ти навярно отдавна си на крак.

— Направо се чувствам виновна, че съм ви създала толкова грижи — намеси се и Емили.

— Боже мой, това не са никакви грижи! — каза майката, повее пред лицето си с кърпата за чинии и добродушно се усмихна. — Че нали аз помолих Нед да ви покани? Но е вярно, че вътре е доста горещичко. Дали да не вечеряме отвън? Стига, разбира се, мухите да не са прекалено нахални.

— Предпочитам мухите. Хайде, мамо — прихвана я за лакътя Кърт. — Приготвил съм ти креслото, дори името ти съм написал на гърба му. А Нед ще ни приготви по нещо студено за пиене.

— Ами... — Възрастната жена огледа кухнята: — Май всичко е вече е готово. Салатата е приготвена, зелената салата също, а и на печеното му трябва още съвсем малко...

— Тогава вървете и тримата да си отдъхнете — изтика ги Нед към вратата. — А аз ще ви сервирам.

— Да ти помогна? — предложи Емили.

— Не, не давам — усмихна се той и леко я побутна към вратата. — Стигат ти шест вечери в седмицата. Тази вечер, за разнообразие, ще ти сервирам аз. Кой какво ще иска?

— Чай с лед, ако обичаш — каза майка му.

— За мен лимонада — провикна се Кърт иззад вратата.

— И за мен лимонада — каза Емили.

— Ей сега пристигат — обеща Нед и затвори плъзгащата врата. Емили седна на ленения стол до креслото, в което Кърт настани майка си с възглавничка зад гърба.

— Уф... — тихо изпъшка тя и се отпусна. — Този мой гръб е толкова досаден... Досадно е човек да остарява, Емили.

Емили не знаеше какво да отговори. Родителите ѝ, навярно на същата възраст, не намираха старостта за досадна, поне не така отявлено. Какво огромно значение имат условията на живот, помисли си Емили.

— Хубава къща имате — подхвана тя в стремежа си да смени темата.

— О, благодаря — със задоволство отвърна майката на Нед. — Кърт ви вмъкна през задната врата и така и не можахте да я разгледате, но аз наистина съм щастлива с нея. С Еди я купихме точно преди Нед да постъпи в гимназията, за да може през тези четири години да се прибира на едно и също място. Момчетата ни молеха тук, отзад, да направим басейн, но сега, когато Еди го няма, за да го поддържа, направо се радвам, че не го направихме.

— Басейните сигурно създават много грижи — позволи си да отбележи Емили, без изобщо да знае какво говори — басейнът на родителите ѝ се поддържаше срещу заплащане, а и този в комплекса не беше нейна грижа.

— Да, така е — отвърна майката на Нед. — Стигат ни и грижите да поддържахме окосена тази нищо и никаква трева и да поливаме храстите и дърветата. А онази черница там, която с Еди посадихме,

дава истинска прохлада. Ако бяхме направили басейн насред двора, нея нямаше да я има.

— Хубава е — съгласи се Емили и отново се улови, че отговаря съвсем механично.

— Е, как ви харесва работата в „Пиво и питиета“? — заразитва майката на Нед. — Някога и аз работех в едно кафене, но после гръбнакът ми изневери.

— Работата никак не е лека. Не мога да разбера как жените издържат на това години наред.

— Понякога просто нямат друг избор — отбеляза майката на Нед.

— Съгласна съм, но определено се радвам, че няма да ми се наложи да върша това до края на живота си.

— Надявам се, че до края на живота си ще преподаваш — намеси се Кърт с нотка на преклонение в гласа си. — Ти си направо страхотна.

— Благодаря ти, Кърт. Но ще ви призная нещо и на двамата — ако съм била добър преподавател, то сега, през следващия семестър, с целия този опит, който натрупах, ще бъда много по-добра. Преди просто си говорех за различните социални слоеве и за това как средата влияе на хората, без да съм го видяла непосредствено. А сега, след работата в бара, вече започвам да го виждам.

— Това е хубаво — кимна майката на Нед. — Винаги съм смятала, че хората, които живеят по един начин, трябва да видят как живеят останалите. Аз, разбира се — засмя се тя, — първа ще се наредя да видя как живеят в кънтри клубовете.

Емили се замисли какво да каже, че да не прозвучи покровителствено. В края на краищата, тя бе представител тъкмо на тоя живот в кънтри клубовете, на който завиждаше Ли. За щастие в този миг Нед дръпна плъзгащата врата, изнесе ледените напитки и й спести необходимостта да отговори.

— Питието ви, мадам — с жест ѝ връчи той чаша лимонада.

— Предполагам, че ще очаквате бакшиш? — изкикоти се тя.

— Определено — смигна той.

Емили се изчерви — дано Кърт и майка му да не са схванали двусмисления отговор на Нед! Самата тя откриваше двусмислици почти във всичко, което се отнасяше до него.

— Късметлийка си ти — каза майката на Нед, когато всички вече държаха чашите си и Нед седеше на стола до Емили. — Успяла си да се изучиш така, че да не ти се налага да бъдеш сервитьорка или да стоиш пред конвейера.

— Да, имам късмет — съгласи се Емили, за втори път този ден.

— Аз вярвам във висшето образование — продължи Ли. — Щеше ми се и Нед да завърши, дори и след като баща му почина и трябваше да затягаме коланите. Казвах му, че все някак ще се справим — тогава още не бях така зле с гръбнака и бях готова да се хвана на работа на две места, но той не ми даде...

— Мамо, нали знаеш, че не исках да уча повече — прекъсна я Нед. — Ние с Кърт сме от различни породи.

— Да, Нед, но какво ще правиш занапред? Ти си обвързан със строителството, а там работата е на такива приливи и отливи! Пък и като остарееш, вече няма да ти се ще да се катериш... — Тя замълча за миг, после се прокашля и продължи пак да опява опасностите в работата на Нед.

Той се опита да смени темата и да омаловажи рисковете в професията на монтажника, но майка му продължи угрижено да говори за това. Емили я слушаше, и някак не можеше да приеме погледите му и смиреното поклащане на глава — в този спор тя бе на страната на майката, въпреки че като нов, страничен човек в семейството нямаше желание да изрази гласно мнението си.

Изведнъж осъзна, че майката на Нед говори същото, което и родителите ѝ — че в сегашното си положение Нед няма никакво обещаващо бъдеще; че досега е бил прекалено зает с това да помага на семейството си, за да си постави някакви лични цели — тъжен пропуск за човек с неговата интелигентност и способности. Емили си спомни, че в единствения им разговор по този въпрос Нед отрече възможността да стане мениджър и да създаде собствена строителна фирма, както бе сторил баща ѝ. Вместо това почти свенливо ѝ бе признал желанието си да пише за преживелиците си като монтажник.

Емили си представяше как нейните родители, а дори и майка му — щяха да я сметнат за някаква глупава далечна цел, която не е сигурно дали ще постигне. А може би такава си и беше. Но Емили бе съзряла у Нед някакъв устрем, който я караше да вярва, че той ще успее.

Знаеше, че двама-трима души бяха успели при подобни обстоятелства — спомни си за някакъв докер, за един пожарникар — все преуспяващи автори, които съчетаваха тежкия физически труд със способността да пишат за него. Може би трябваше да помоли Нед и през уикенда на вилата да прегледа записките? Това би ѝ подсказало какви са възможностите му.

— Мамо — намеси се Нед в последен опит да прекъсне тирадата ѝ за работата на монтажниците, — струва ми се, че печеното изгаря.

— Не усещам — отвърна майка му, но се изправи в креслото и притеснено взе да души. — Но все пак трябва да го погледна.

Нед стана и ѝ помогна да се изправи:

— Кажете ни с какво да ти помогнем, и всички ще се включим.

— Разбира се — с готовност каза Емили и също стана.

— Не, не, стойте си тук и се забавлявайте — възрази тя. — Няма кой знае какво да се прави.

— Хайде, мамо, стига — прекъсна я Кърт и ги подкара всичките към кухнята. — Не си ни отгледала, за да ни слугуваш.

Всички заедно изнесоха вечерята на верандата и със смях отпъждаха мухите, докато се хранеха. Кърт ги забавляваше със случки от заведението за бързи закуски, в което работеше, и темата за бъдещето на Нед така и не се повдигна отново.

На Емили ѝ беше приятно в тази компания, но така и не можа да прогони мисълта как тези двама души, които Нед обичаше, му бяха отнели възможностите. Нед, естествено, сам бе ограничил своя хоризонт в името на майка си и на брат си, но Емили се питаше дали сега, когато братският му дълг бе изпълнен почти докрай, той не беше забравил как да мечтаеш...

И тя се зарече тази нощ да започне да го учи отначало.

По-късно, вече в апартамента му, докато лежаха сред възглавниците, преситени и задоволени, тя реши да подхване въпроса:

— Помниш ли нашия пикник? Когато ми спомена, че искаш да напишеш книга, а? — извъртя се тя с лице към него.

— Тъхъ — загледа се в тавана той и се изсмя.

— Защо се смееш?

— Защото идеята е абсурдна.

— Така ли смяташ?

— Сама трябваше да го разбереш — обърна се и той към нея. — Не знам защо изобщо споменах за това онзи път. Може би просто се опитвах да те впечатля.

Емили пое дълбоко дъх — никак нямаше да е лесно.

— Не вярвам да си ми го казал само затова. Според мен ти наистина имаш желанието да напишеш книга.

— Дори и да исках, това съвсем не означава, че мога да го направя, нито пък, че някой ще поиска да я издаде.

— Това твое отношение не е много убедително.

— Но пък е реалистично.

— Може, Нед, може и да е така. Но тръпката в живота идва от това човек да бъде реалистичен. Знаем, че точно в момента не можеш да си позволиш да си такъв, но само след няколко месеца Кърт ще завърши и тогава вече ще можеш да опиташ.

— А аз се надявах — смекчи се погледът му, — че до няколко месеца ти ще се съ согласиш да се омъжиш за мен, а?

Емили се развълнува. Толкова пъти си беше представяла как ще ѝ каже това и все пак изречените думи ѝ подействаха като електрически шок.

— Аз пък се надявам да ми го предложиш — промълви тя.

— Не се безпокой, ще ти го предложи — усмихна се той. — Но не и в момента, когато кривваме към темата за писането на книга.

— Не, почакай! — Емили обхвана лицето му в ръце. — Няма да ти позволя да смесваш едно задължение с друго и пак да се измъкнеш!

Той изви глава и целуна дланта ѝ:

— Не бих казал, че да се ожения за теб е задължение. — Потърка буза в ръката ѝ и продължи: — Желанието да бъдеш до мен е породено от твърде егоистични причини.

— Но, Нед — настоя тя, — ти дори не се опитваш да разбереш какво всъщност можеш да искаш от живота си!

— Това, което искам, си ти.

— То не е достатъчно.

— Не мисля, че ти си човекът, който ще прецени това. — Той зацелува ръката ѝ пръст по пръст. — Ако трябва да избирам между писането на тая смахната книга и това да се ожения за теб, просто нямам избор.

— Няма да ти се налага да избираш! — издърпа ръката си тя, впи пръсти в раменете му и едва не го разтърси: — Можеш да направиш и двете!

— Как? — с насмешка сви вежди той. — Ти ли ще ме издържаш?

— Какво лошо има в това?

— Страшно много лошо.

— Ами ако аз напусна работа и заживея на твой гръб?

— Това е друго.

— Не, не е! — Тя се вгледа в намръщаното му лице и усети, че са на крачка да се скарат лошо. — Добре де, отидох малко по-далеч, отколкото е редно. Но преди да започнем тоя спор кой кого да издържа, смятах да те помоля за нещо.

— Казвай.

— Нали спомена, че с годините си натрупал купища записки? Какво ще кажеш другия уикенд да ги донесеш и да ми дадеш да ги погледна? Тогава вече ще имаме по-добра основа за разговор. Ако сметна, че материалът не е достатъчно добър, ще ти го кажа. Но ако ми хареса това, което прочета...

— Нищо не биваше да ти казвам аз... — въздъхна Нед.

— Но го направи и вече не мога да го забравя. Нед, аз съм съгласна с майка ти — наистина не можеш до края на живота си да останеш монтажник, трябва да се стремиш и към нещо друго.

— Не смятам, че мама ще приеме този твой план с ентузиазъм — разсмя се той. — Нейният син — независим писател, така ли? Ако ще си говорим за несигурното бъдеще, то това е по-лошо и от монтажа.

— На нея може и да не ѝ хареса, но на мен ми харесва — отвърна Емили, твърдо решена да не се отказва от идеята. — Дай си записките да ги прегледам този уикенд. Умолявам те!

— А ако се окажат ужасни, обещавах ли да се откажеш от тази тема завинаги?

— Обещавам.

— Но те са порядъчно голяма купчина — не ми се ще четенето ти да ни попречи на... — Той се пресегна и я привлече на леглото до себе си. — ... на други неща.

— Аз умея да чета бързо. Освен това, не можем непрестанно да се любим!

— Искаш ли да се обзаложим? — ухили се той.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следващата събота рано сутринта те изкачваха с корвета Маунт Лемън. Караше Нед, така че тя се зае с претърпаната папка със записки, които той неохотно бе взел със себе си, като изтръгна още веднъж обещанието да бъде безпощадно честна в оценката си.

През целия път Нед неспокойно я прекъсваше.

— Може да се затрудниш с разчитането на тия драсканици — госпожа Пемброук вечно се оплакваше от почерка ми.

— Нямам такъв проблем — усмихнато вдигна очи тя.

— Съмнявам се дали страниците са подредени — отново подхвърли той след малко.

— Нед, страниците са педантично подредени. Стига си нервничил! За мен е голямо удоволствие да ги чета. Имам усещането, че съм попаднала на твоя дневник и действително започвам да те опознавам.

— Страхотно — дневник значи, а? Каквито си водят малките девойчета?

— Не, не е така. И след като си чел толкова, чудесно го знаеш. Ако го нямаше дневникът на Самюел Пийпс например, нали нямаше да знаем какъв е бил Лондон по негово време? Така че млъквай и ме остави да чета.

— Не знаех, че било толкова трудно да оставиш друг да чете това, което си написал — шумно въздъхна той.

— Мисля, че е по-добре да свикваш с това — отвърна Емили, взе следващата страница и продължи да чете. Непосредственото описание на живота на монтажниците беше невероятно, но нямаше да изкаже окончателното си мнение, преди да прочете всичко докрай. Записките бяха почти готови за печат, трябваше само малко да се поогладят — да се направи повествованието по-стегнато, като се запази живата образност.

Вече се замисляше да работят над ръкописа двамата заедно — той като автор, а тя като предварителен редактор. Щеше да му го

предложи, дори да бяха само приятели. А това, че бяха нещо повече от приятели, правеше перспективата дори още по-вълнуваща.

Смътно съзнаваше, че корветът е излязъл от пустинята и постепенно се изкачва през растителните зони край шосето, водещо към близо три хиляди метровото било. За нея маршрутът беше познат, много пъти го бе минавала със семейството си, така че остана погълната в четенето.

В някои части от повествованието си Нед описваше случаи, в които животът на приятелите му виси на косъм, и стомахът ѝ се присвиваше от ужас. А описанието на случая, когато Мандо спасява живота му, изцяло прикова вниманието ѝ.

Щом приближиха планинското селце Съмърхейвън, той я прекъсна, тя набързо му даде указания и моментално се върна към дневника. Разказът бе стигнал до друг повратен момент и устата ѝ пресъхна от мрачни предчувствия — описваше последния си обект, обекта на „Джонсън Кънстръкшън“.

— Тук ли? — попита той и намали скоростта пред криволичето разклонение. Иззад жълтите борове се мерна двуетажна дървена вила в швейцарски стил и Емили кимна.

— Да, тук. Просто продължи по алеята и паркирай отпред.

— Хм, виличка било — измърмори Нед и подкара нагоре по тесния пращен път. Паркира, както му каза Емили, и се обърна към нея: — Пристигнахме.

Тя откъсна поглед от записките в скута си и хрипливо попита:

— Вярно ли е всичко това?

— Кое?

— Звучи ми, сякаш... — Тя замълча, после се прокашля и най-после съумя да изрече: — Сякаш тази фирма не се притеснява особено за безопасността на работниците си.

— Ами, да — сви рамене Нед. — Обектът няма профсъюз и им е по-лесно да вземат връх над нас.

— А ти? И по-рано си работил си за тях. Записките започват отпреди две години, но си монтажник от девет, нали така беше?

— Точно така. И за Джонсън съм работил, преди малко повече от две години.

— И нещата пак ли бяха така?

— Никак даже. Или поне аз не съм забелязвал. Но сега са се променили, и според мен за това е отговорен синът.

— Нед, нещо трябва да се направи по този въпрос — изтърси Емили, неспособна да сдържи възмущението си.

— Отначало искаш да пиша някаква си книга, която кой знае дали ще се продаде, сега пък ме караш да топя Джонсън, което ще означава край на работата ми!

— Ако обвиненията са верни, те не могат да те уволнят.

Нед я погледна и търпеливо попита:

— А в какво положение ще изпадна аз — да работя за някого, когото съм натопил пред Управлението по безопасност на труда, а?

Емили продължително го изгледа и се опита да подреди мислите си. Постепенно си изясни какво да направи — трябваше да поеме нещата в свои ръце. Искаше ѝ се баща ѝ да е тук, но щом като го нямаше, щеше да се обърне направо към Дани — в неделя вечерта все ще намери повод да си тръгне по-рано от Нед и на път за вкъщи да се отбие у тях. Или брат ѝ ще се съгласи веднага да подобри условията на работа, или Емили бе готова да се обади на баща си по радиотелефона. Обаждането щеше да провали морското пътешествие на родителите ѝ, но то определено не беше по-важно от безопасността на работниците на „Джонсън Кънстръкшън“, особено пък на човека, който седеше до нея в колата ѝ. Доколкото разбираше, повечето нарушения бяха минимални и обектът навярно можеше да бъде довършен без нещастен или смъртен случай. Засега момчетата, в това число и Нед, все още бяха готови да поемат този пресметнат риск. Но Емили, дъщерята на човека, отговорен за тези рискове, не беше готова на това.

— Сигурно си прав — каза тя и бавно затвори папката. — Не мога да очаквам от теб веднага да се хвърлиш с главата надолу.

— Ако и когато съм убеден, че това е необходимо, ще го направя. Досега бяхме на границата на заплахата.

Емили стисна зъби, за да не се изпусне, че дори и заплахата е едно унижение, едно обвинение към тези, които обича. Накрая каза:

— Радвам се, че си толкова предпазлив.

— Такъв съм си. — Той помълча. — А ти... нищо не ми каза за записките. Сигурно са ужасни, нали?

— Напротив, Нед, съвсем не са ужасни! — Тя горчиво съжали, че си е позволила да забрави с какво нетърпение очаква той нейната

оценка. — Материалът е чудесен дори и така, както е. А като се редактира, мисля, че ще стане нещо, което действително си струва.

— Наистина ли?

— Наистина. — В очите му пламна искрица на надежда и гордост. — И ако не говорим за почерка ти, твоята госпожа Пемброук направо може да се гордее с теб.

Най-после устните му се отпуснаха в усмивка и той я привлече към себе си.

— Благодаря, че ми го казваш — за мен това означава много.

— Не говоря празни приказки, Нед. Имаш хубав стил. Предполагам, че си го създал с многото четене. От това може да излезе една чудесна книга, пък и не само една. Художествена или не — каквото те влече повече.

— Звучи малко налудничаво да говорим така, като че ли действително мога да я напиша.

— Естествено, че ще я напишеш! — с преднамерена увереност каза тя — искаше да напрегне цялата си воля, за да успее да го убеди. — Залогът е прекалено висок, за да не го направиш.

— Какво искаш да кажеш? — повдигна вежди той.

— Това, че си роден писател. Чрез това, което пишеш, хората, които никога не са ходили по тесните открити греди на двадесетия етаж, ще разберат какво е това усещане и ще могат да оценят вашия труд — твоя и на другите момчета.

— В твоите уста всичко звучи така благородно... А аз пишех просто за забавление.

— Не разбираш ли?! Всичко това може да е поврат в живота ти. Какво повече можеш да искаш от това да правиш нещо за забавление, да ти плащат за него и освен всичко останало да си полезен на обществото?

Нед се засмя, и смехът му вече звучеше ведро и малко развълнувано, сякаш обмисля идеята. Най-после усмихнато каза:

— Ще ти кажа какво повече мога да искам — искам да се измъкнем от тази тясна кола и да започнем уикенда си така, както го бяхме замислили.

— Добре, тук май наистина не е особено удобно. Да влизаме — съгласи се тя и се освободи от прегръдката му. — Аз отключвам вратата, а ти внасяш продуктите.

— Веднага.

За броени мигове те разтовариха двата сака и продуктите, които купиха на излизане от града. Нед се съгласи засега да остави кухнята на Емили и тръгна да разгледа долния етаж, докато тя прибираше нетрайните продукти в хладилника.

— Малко е мъничка „планинската виличка“ на тези твои приятели — отбеляза той, като оглеждаше телевизора, видеото и звуковата уредба, монтирани на стената край голямата камина. — На това ли му викате примитивни условия?

— Да, хубаво е тук — съгласи се Емили, макар вилата да ѝ беше толкова позната, че очевидно не можеше да я възприеме така, както Нед. За нея бяха нещо съвсем обичайно и елегантната дневна с карамелено кафявите кожени канапета, и двете спални с баните отзад, и голямата спалня на мезонетния етаж, която се отделяше с врата-хармоника. Но сега бяха само двамата, нямаше нужда да затварят вратите и можеха да се наслаждават на самотата си.

Едва сега, когато покани Нед тук, Емили осъзна колко привично, дори някак прекалено привично ѝ бе всичко тук. През седмицата дойде набързо да прибере семейните снимки, списанията с абонаментни етикети на името на родителите ѝ, всички дреболии, дето биха могли да издадат на Нед кои са собствениците. Знаеше, че много скоро ще ѝ се наложи да му каже цялата истина, но ѝ се щеше да отложи този момент колкото може повече. А сега, когато щеше да играе срещу Дани с открити карти, повече от всякога ѝ беше нужно да скрие от Нед своята самоличност, поне докато условията на обекта не бъдат подобрени. А ако нейните задкулисни усилия дадат резултат, може би Нед и роднините ѝ най-после ще могат да се разберат, особено ако Нед реши, че Дани сам е пожелал да оправи нещата.

— Тук някой май пуши лула — отбеляза Нед, разглеждайки полицата с колекцията лули от морска пяна и кутията с тютюн „Боркум Риф“.

— Вероятно — отвърна Емили с небрежен тон, макар за миг да изпадна в паника — лулите и тютюнът бяха на баща ѝ, а тя не се досети да ги прибере. Щеше ли Нед да си спомни, че собственикът на „Джонсън Кънстръкшън“ пуши лула?

После въздъхна и се укори за ненужните си страхове — толкова хора пушеха лула и то точно с такъв тютюн. Прибра и последните

продукти и подвикна от кухнята:

— Гладен ли си?

— Не. — Той се облегна, кръстосал ръце, на кухненската врата и очите му игриво зашариха по нея.

Всеки път, щом го погледнеше, дъхът ѝ секваше от неговото обаяние. Така стана и сега. Под късите ръкави на широката му щампована риза бицепсите му изпъкваха така, сякаш ще пръснат шевовете. Също толкова впечатляващи бяха и бедрата, които се подаваха изпод разбриданите ръбове на дънковите му бермуди, над които ризата падаше свободно, но не прикриваше изцяло изпъкналия му чатал. В такива моменти физическото му привличане ѝ въздействаше много по-силно, отколкото ѝ се искаше да признае.

— Сигурен ли си, че не искаш да обядваме? — И учестеният ритъм на сърцето вече ѝ подсказваше, че много скоро ще се люби с Нед Тъкър.

Той поклати глава и вдигна поглед към горната спалня.

— Спала ли си някога там?

— Да.

— А любила ли си се?

— Не.

— Ще ми се да променя това, и то веднага — тръгна той към нея с разтворени обятия, без никакво предупреждение я грабна и се запъти към тясната дървена стълба.

— Ей — разсмя се тя, — какво си мислиш, че правиш?! Какво ме разнасяш така като чувал с картофи?

Той я намести в ръцете си и заизкачва стъпалата.

— Чувал с картофи ли? — Погледът му влюбено пробяга по тялото ѝ. — Като гледам, всичките ти издутини са си на място.

— Извънредно поетично — с ирония отбеляза тя. Силните му ръце ѝ предаваха отпускаща топлина, която я разтапяше от желание.

— Браунинг би ми завидял — рече той, влезе в стаята и с две крачки стигна до огромното легло, покрито с имитация на кожа от зебра.

— На стила ли?

— Не — настани я той върху покривалото и засмъква дрехите си.
— На възможността да те любя.

Емили се наслади на ловката сила на тялото му, когато тръгна да се приближава към леглото.

— Обичам те — промълви тя.

— И аз те обичам. — Свали обувките ѝ и се опря с хълбок на леглото, за да разкопчае блузката ѝ без ръкави. — Представа нямаш колко те... — Но изведнъж замлъкна и я изгледа, приятно изненадан — блузката се отвори и откри голите ѝ гърди.

— Оставих сутиените вкъщи...

— Каква чудесна идея! — Той зарови лице между розовите ѝ зърна. — Като се замисля, май можеше да оставиш и всичките си дрехи.

— Доколкото си спомням... — започна тя, но той обхвана гърдите ѝ и дъхът ѝ секна. Силните му пръсти нежно започнаха да галят плътта ѝ, устните поеха тъмните зърна, които сякаш се надигаха да търсят ласките им. — Доколкото си спомням — най-последно колебливо успя да довърши тя, — бяхме решили да се разхождаме в гората.

— Може и да не ни остане време — продължи да целува гърдите ѝ той, докато ръцете му я разсъбличаха. После се изправи и рязко издиша, твърдо решен да овладее възбудата си. — Искам само за минута да се наслажда на тази гледка...

Тя неразбиращо вдигна поглед към него.

— Не можеш да си представиш колко е красиво — продължи той — така, както лежиш върху черно-бялата кожа с разпилените си абаносови коси. А в тия сини очи... има нещо необуздано, нещо... — Той поклати глава и дрезгаво довърши: — Просто нямам думи.

— Самата аз се чувствам необуздано — призна си тя и го погали по бедрото. — За първи път сме наистина съвсем сами и можем да правим всичко, което си поискаме.

Накрая той я привлече и я целуна:

— Любов моя... — После въздъхна и се отдръпна, за да я погледне в очите: — Моя скъпа любов...

И сгушена в нежната му прегръдка, тя се усмихна.

— В цялото това фантастично изживяване имаше само един пропуск — притисна я към кожената завивка той. — Че ти остана извън играта.

— Аз мога и да почакам — нежно го погали по бузата тя, но чувственото докосване на кожената завивка до тялото ѝ я караше да се пита докога.

— Може и да можеш, но няма да стане — измърмори той, целуна я жадно и плъзна ръка между бедрата ѝ.

Почти цял следобед се отдаваха на еротичната атмосфера на огромното легло. Накрая, след дълги уговорки, се разходиха, преди да похапнат, но рано вечерта отново се намериха в прегръдките си. Любиха се на карамеления диван в дневната, а доста по-късно се върнаха в голямата спалня, този път, за да заспят с преплетени тела, като античния ориенталски символ на Ин и Ян, на женското и мъжкото начало.

Нед се събуди точно призори — навик, който може би никога нямаше да преодолее, загледа се в гардероба на тавана и постепенно си припомни къде е. Бяха оставили един от прозорците отворен и напоеният с боров аромат въздух го призова навън — едно от предимствата на професията му бе посрещането на утрото.

Изви глава към Емили. Вълшебните ѝ сини очи спяха, затворени. Тя не се будеше рано като него, вече бе го разбрал, но това нямаше значение. Нищо нямаше значение, освен това, че срещна тази страстна и интелигентна жена, чиято физическа красота бе равна на любещата ѝ същност. Заради Емили неговият свят заприлича на книжка, в която на всяка страница срещаше разгъващи се картинки и пъстроцветни изненади. Дори беше започнал сериозно да се замисля за писателска кариера, но нямаше да остави Емили да го издържа — щеше да пожертва вечерното си време за четене и още сега да се захване с книгата. Докъм Коледа навярно щеше да има готов текст, който да предложи, а до юни, когато Кърт завърши, ще има и някаква идея какви ще са възможностите за издаване...

Не го съдържаше на едно място, а не искаше и да тревожи съня на Емили. Измъкна се от леглото и навлече дрехите си. Слезе долу, остави ѝ бележка, че излиза на кратка разходка в гората и излезе през предната врата, като внимателно я затвори след себе си. Влажните от росата борове ухаеха на Коледа. Може би, като поживееш в планината, тази асоциация се преодолява, помисли си Нед, но в пустинята можеш

да усетиш този силен аромат само веднъж в годината — край обсипаните със светлинки клони на коледното дърво.

Заля го вълна от празнично веселие и той реши, че настроението е напълно подходящо — любовта на Емили беше най-хубавият подарък, който някога бе получавал. Една катеричка се стрелна през пътеката пред него и бързо се изкатери по огромната жълта елха. Нед замря на място, после се обърна към нея:

— Чудесна утрин, нали? — А тя се вкопчи в ствола и го погледна през рамо с такава чисто човешка изненада, че той се разсмя. Озадачена, катеричката хукна нагоре, намести се на един клон и възмутено започна да му се кара оттам.

Зад гърба му заджафка куче. Нед се обърна и се озова пред някакъв жилав, беловлас старец, който едва удържаше каишката на един бигъл.

— Снупи направо умира да гони катерици — надвика джафкането той. — Налага ми се да го вода на каишка, инак ще хукне из цялата планина и ще вземе да се изгуби. — Човекът придърпа кучето и му нареди да седне, но то не послуша и продължи да подскача в краката му. — Прекрасна утрин, нали?

— Наистина прекрасна — съгласи се Нед и малко съжали, задето прекъснаха идиличния му унес.

— У Джонсънови ли сте отседнали?

— Не зная — каза Нед, но отговорът му прозвуча глупаво и обясни: — Вилата е на някакви приятели на... — поколеба се, после смело довърши: — на приятелката ми, но така и не разбрах чия е.

— Ако е онази там — посочи мъжът към подножието на хълма, — значи е на Джонсънови. Засичаме се понякога, много приятни хора.

— Сигурно — щом така щедро са ни я отстъпили за уикенда... — Нед се запита случайно ли е това, че фамилията на Емили съвпада с тази на собствениците и със смътно подозрение попита: — А те всъщност на каква възраст са?

— Ами към края на петдесетте, а може би и над шестдесет. Май имаха две деца, вече големи. Не знам, не се познаваме достатъчно добре. Много хора идват тук, за да се откъснат от света, така че уважаваме уединението си, докато не възникне някакъв проблем.

— Разбирам. — Подозрението на Нед нарастваше. Емили трябваше да му каже, ако вилата е на родителите ѝ, вместо да му

разправя, че била на някакви си приятели. Като се замисли колко познато ѝ е всичко тук, все повече се убеждаваше, че вилата е на майка ѝ и баща ѝ, които толкова не го одобряват...

Бигълът рязко дръпна хванатата изкъсо каишка и мъжът залитна, после възстанови равновесие и рече:

— А сега, ако нямате нищо против, ние по-добре да тръгваме.

— Определено — отстъпи от пътеката Нед, за да могат с кучето да минат.

— И приятно изкарване — още веднъж се обърна човекът, преди кучето да го повлече напред.

— Благодаря. — Нед остана загледан подир тях с желанието изобщо да не беше ги срещал. Емили май отново бе скрила истината от него, а може би и от родителите си — много се съмняваше, че им е казала кого ще води на вилата през уикенда. И макар само допреди малко да се чувстваше неделима част от свежия планински пейзаж, вече изпитваше усещането, че е някакъв браконьер.

С въздишка пое обратно надолу към къщата, където Емили спеше. За последните двадесет и четири часа бяха изживели заедно толкова много радост, че сега го заболя два пъти повече, като осъзна, че всичко това нямаше да се случи, ако не беше лъжата на Емили. Ако му беше казала истината, нямаше да си позволи да дойде тук, преди да се запознае с родителите ѝ, за да обявят връзката си пред тях. Отвори вратата и отпаднало се заизкачва към втория етаж.

Емили се размърда под омачканата зеброва завивка, отвори очи и се усмихна, но забеляза изражението му и усмивката ѝ веднага се стопи:

— Какво има?

— Тази вила е на вашите, нали? — попита той и моментално отгатна отговора по страха, проблеснал в сините очи. — Защо не ми каза? — Тя не отговори, само преглътна с мъка. — Наложил ли се да ги лъжеш и тях кого ще водиш тук? Така, както се отнасят към мен, явно не си им казала истината.

— Ами... — За миг тя отбягна погледа му. — Нищо не съм им казвала. Те са на пътешествие.

— А, вярно, бях забравил. Значи така и няма да разберат, че дъщеря им е влачила оня проклет монтажник в семейната им вила, така ли?! — Стомахът му се сви от гняв.

— Нед, моля те! — Емили се надигна на лакът, завивката се свлече и откри мраморната ѝ гръд.

Той затвори очи. Колкото и нечестно да бе постъпила, все още я желяеше.

— Искам само да си откровена с мен. — Опита се да разчете израза на лицето ѝ, но не успя.

— Но ако бях ти казала, нямаше да дойдеш, нали?

— Най-вероятно.

— Виждаш ли? Знаех си. — Тя го улови за ръката. — А знаех също, че тук можем да прекараме чудесно.

— Чувствам се като крадец, вмъкнал се тук, в къщата, докато нищо неподозиращите ти родители си пътешестват по света! — опита се да продължи той, но умолителният поглед на сините очи, топлата ласка и съблазнителното тяло, което го очакваше под завивката, сякаш бяха в заговор против основателния му гняв. — По дяволите, Емили! Не обичам да върша нищо крадешком!

— Знам. — В погледа ѝ се четеше безмълвна молба. — Прости ми, моля те!

— Искам да ме запознаеш с родителите си, веднага щом се върнат. Не ме интересува нито колко са богати, нито колко са учени, нито колко мразят монтажниците. Няма повече да си играем на криеница.

В очите ѝ се мерна страх, но за своя чест съумя да не се изтърве и с малко разтреперан глас каза:

— Добре де, добре, ще ви запозная.

— Хубаво.

— По-добре ли ще се чувстваш, ако си тръгнем още сега? — изгледа го тя, все още стиснала ръката му.

Той стоеше пред нея, разкъсван между желанието, което започна да намира, като си я представи изопната под тялото му, и принципа си да се откаже от нещо, на което няма право — в случая тази вила, където не беше редно да бъдат. Но Емили бавно отметна завивката и той безмълвно пусна ръката ѝ и посегна към копчетата на ризата си.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Късно следобед двамата се спускаха от Маунт Лемън по криволичещия път. В главата на Емили заплетените мисли се блъскаха като в центрофуга. Когато сутринта се сдърпаха с Нед, тя беше убедена, че е разбрал всичко, а излезе, че просто е предположил най-очевидното — че вилата е на родителите ѝ. Все още и през ум не му минаваше, че е дъщеря на шефа му.

Знаеше, че му дължи истината — заради любовта му към нея. И нещата трябваше да излязат наяве, преди да я заподозре в голямата измама. Времето, в което още можеше да пази тази своя последна тайна, несъмнено вече изтичаше. Възнамеряваше да удържи обещанието и да го запознае с родителите си, веднага щом се върнат, но преди това трябваше да му открие чия дъщеря е. Междувременно щеше да поговори с Дани за условията на обекта и може би всичко щеше да се оправи, преди да предизвика бурята, като срещне Нед с родителите си. Само се молеше Нед наистина да я обича така, както ѝ се струваше, и да запази любовта си в тежките дни, които им предстояха.

Обнадеждена беше от това, че той смята да започне книгата си още сега. Докато обядваха, той сподели идеята си да пише всяка вечер, и тя възторжено го подкрепи, като му предложи помощта си в редактирането. Повтори, че вярва в способностите му и с радост видя как порасна самочувствието му след тази похвала. Всичко трябва да се оправи, и за двама ни, мислеше си тя, докато Нед караше по обратния път. Както бе казал той, двамата просто бяха родени един за друг.

Към осем и половина Емили позвъни на вратата на брат си и отвътре се разнесе мелодичният звън на Уестминстърските камбани. Къщата на Дани и Гуен бе не по-малко изискана от тази на родителите ѝ, при това изглеждаше още по-импозантна, защото беше двуетажна. Тук, в хълмистото подножие на планината, къщите над един етаж се брояха на пръсти, но Емили никак не се изненада от стремежа на снаха

си и брат си да се „възвисяват“ — и двамата сякаш горяха от желание да впечатляват хората.

Джеръми надникна през детската шпионка в средата на тежката врата, отвори и се провикна през рамо:

— Идва леля Емили!

— Здравсти, Джеръми, как си? — каза тя, макар че той не я поздрави.

— Добре съм.

— За Бога, Джеръми, покани леля си Емили да влезе! — кресна Гуен от горния етаж.

Момченцето отвори вратата и ѝ направи път.

— Не трябваше ли вече да си в леглото? — отбеляза Емили и влезе в слабо осветеното преддверие. От горния етаж се чуваше капризният плач на Линет.

— Ами! — отговори Джеръми. — Тъкмо си играехме с Линет, но тя счупи едно нещо и си поряза пръста.

— О, сериозно ли е? — Малката сигурно бе счупила някоя от многото играчки, които тя ѝ беше подарила. Край тия две хлапета нищо не можеше да остане здраво.

— Не, само се поодраска. Тя е едно голямо бебе.

— Дойдох да поговоря с баща ти — каза Емили и погледна към дневната, а когато се обърна към Джеръми, той вече бързаше нагоре по стълбите към врявата, която сестра му вдигаше. Емили реши сама да открие Дани, тръгна към дневната и го повика.

Стаята изглеждаше сякаш през нея е минал ураган, както впрочем си изглеждаше винаги, когато прислужницата току-що не е почистила. Навсякъде бяха разпръснати парчета от играчки и страници от неделния вестник; на сивото плюшено килимче бяха захвърлени два мокри бански костюма, върху дивана в сиво и пурпурно имаше скупчени мокри хавлии и Емили си спомни, че нещастният диван има поне три-четири петна, които не могат да се почистят, а една от възглавниците му е прокъсана.

След като никой не се обади, тя мина през кухнята, където цареше същият безпорядък, и надникна през плъзгащата се врата. Падащият мрак бе включил автоматичното осветление в двора и в басейна, и на фона на тюркоазените отблясъци Дани, коленичил до

басейна, правеше опити да измъкне нещо, заседнало във филтъра. Емили излезе на двора и той вдигна поглед към нея.

— Неприятности ли имаш?

— Джеръми взе, че напъха тук спасителния пояс на Линет — обясни Дани и се върна към задачата си. — А този ѝ е любимият, и се опитвам да го измъкна, без да го спускам на сто места.

— Дано да успееш.

— Аха... Е, как мина уикендът в планината? — попита той, без да я погледне, и тя разбра, че му е ясно кого е водила там.

— Дани, трябва да поговорим за нещо важно.

— Виж какво, ако става въпрос за теб и за Тъкър, аз съм пас, разбра ли? Знаеш, че мама и татко ще вдигат пара, и нямам никакво желание да ми се зъбят и на мене, задето съм знаел и съм си затварял устата.

— Не е това, Дани. Нещо по-сериозно е. Можеш ли да спреш с това за момент?

— Почти го измъкнах... Дявол да го вземе! Тоя кратер никога няма да може да се залепи! — Дани се изправи. От едната страна на спадналата надувна играчка, изрисувана със златистосини еднорози, зееше неравно разкъсана дупка.

— За бога, Дани, чуй ме най-сетне!

— Какво има? — Той вдигна глава и по лицето му заиграха сините отражения на плискащата се в басейна вода. — За какво толкова се горещиш, сестриче?

— Остави това нещо и ела да седнем — каза тя и сама се удиви колко лесно успя да го изкомандва. Приблужи се до подредените на терасата столове и отмести още една мокра хавлия, за да седне.

Дани, не по-малко изненадан, я последва и седна на стола до нея.

— Добре де, какво става?

— Трябва да се направи нещо с мерките за охрана на труда на тоя обект — погледна го тя право в очите.

Той се дръпна като ударен, после се наведе към нея с издадена напред брадичка, точно както баща ѝ при последния им разговор.

— И какво разбираш ти от тия работи, даскаличке?

— Достатъчно много. Разбирам колко е опасно сапаните да са толкова слаби, че да могат всеки миг да се скъсат и някой да остане премазан под купчината желязо. Разбирам и това, че на работниците

задължително трябва да им се раздадат защитни очила, и че на всеки три етажа трябва да се поставят подови настилки, и че трябва да има перила — все неща, за които не си се загрижил особено.

— Тъкър ли ти напълни главата с тия гадни лъжи?

— Не вярвам да са лъжи, Дани.

— Не вярваш значи, а? Защо тогава не си рискуваш задничето да се качиш и да видиш?

— Нямам нужда. През последните две години Нед си е водил дневник за всеки обект, на който е работил. Вчера прочетох записките му и когато стигнах до последната част, направо ми идеше да ги захвърля.

— Ами да, и мога да се обзаложа, че точно Тъкър те е помолил да прочетеш тая помия — ехидно каза Дани. — Особено пък щом по цели ноци не е спал, за да си я изсмуква от пръстите. Бас хващам, че знае коя си.

— Не, не знае! И записките му са верни! — още повече се разгневи Емили, задето Дани отрича истината. — При това аз го помолих да ги прочета, а не той мен! Нямах никаква представа какво ще открия в тях.

— Като нямаш никаква представа какви ги приказваш?

— Напротив, имам — хладнокръвно отговори Емили, но всяка изречена дума трептеше от сдържан гняв. — И искам да промениш нещата, за които споменах.

— Я гледай, искала била! Ами ако аз нямам намерение да изпълнявам нарежданията на някаква си надута даскалица? Тогава какво, ще насъскаш приятелчето си срещу мене ли?

— Не — каза Емили и се вкопчи в облегалките на стола. — Ще се обадя на татко.

— Май забравяш, че той е доста далеч.

— На туристическите кораби също има телефони, Дани. Хич не си мисли, че няма да му се обадя.

— Той ще бъде на моя страна — войнствено заяви Дани, — защото и той познава тая сбирщина от тъпаци, дето не могат...

— Стига, Дани! Или премахваш тия нарушения още до края на седмицата, или се обаждам на татко и му казвам да се прибира и да ги оправя сам!

Дани я зяпа цяла минута, но лицето му беше в сянка и Емили не можеше да види добре изражението му. Най-после той се размърда на стола и погледна встрани:

— Щом ще се изнудваме, какво ще кажеш, ако реша да пошушна на приятелчето ти коя си?

Емили се сви като ударена. Не че не беше ѝ хрумвало това.

Щом тя играеше грубо с Дани, той беше в пълното си право да ѝ отвърне със същото.

— Ще трябва да поема този риск — преглътна тя, — но в никакъв случай няма да поставя безопасността на тия момчета над личните си интереси. — Изгледа брат си и се запита що за човек бе станал той през последните няколко години. — За бога, Дани, как можеш така да рискуваш живота на хората?

Той се обърна, погледна я в очите и каза с горчивина:

— А ти имаш ли представа какво ми струва да управлявам тая фирма в днешно време? Ти, дете винаги си получавала всичко наготово на сребърен поднос и си имаш топлото местенце в оня твой университет? А сега си решила, че разбираш и от монтаж? В тая проклета работа всичко е риск!

— Знам го, Дани, но ти си човекът, който отговаря този риск да бъде минимален. — Тя се изправи. — И искам да ми дадеш дума, че нарушенията ще бъдат премахнати. Ако щещ, казвай на Нед, ако щещ — не казвай, но ми обещавай, че ще се погрижиш за останалото. — Той отново отмести поглед и замълча. — Дани, говоря сериозно — ако до петък не оправиш всичко, се обаждам на татко.

— Добре де, добре.

— Ще го направиш ли?

— Да.

Откъм къщата отново се разнесе вой, този път ревеше Джеръми, после се чу разяреният глас на Гуен. Емили погледна скъсания пояс до басейна, помисли си за тая скъпа, но занемарена къща, за тия деца-вандалчета, за материалистката съпруга, и осъзна, че Дани не е щастлив в живота си. За момент я заля съжаление към него, доближи се и докосна голата му ръка:

— Ако има нещо...

Той вдигна очи и тя прочете в тях цялата му болка по разбитите мечти. Той понечи да каже нещо, после отново отмести поглед.

— Ти пак ще се затвориш там в златните си палати. А такива като мен ще се грижат всичко да ти е прекрасно и да нямаш грижа за нищо.

Тя направо подскочи от неговата враждебност. Винаги ѝ беше завиждал, но никога чак така... Застина права в полумрака на терасата, като се питаше ще могат ли никога пак да станат близки, и потърси думи, които да не прозвучат нелепо на фона на задълбочаващата се пропаст помежду им.

— Дани! — показа се Гуен от горния етаж. — Качвай се, че ми трябваш!

Дани погледна нагоре, но не помръдна. Емили с въздишка се обърна, прекоси терасата и тръгна към входната врата.

Докато караше към къщи, размишляваше дали да не се обади на Нед и да му разкаже всичко. Ужасно я тревожеше перспективата той да научи истината от Дани, но пък не можеше да е сигурна, че брат ѝ ще направи тази стъпка, за да си отмъсти. Каквито и недостатъци да имаше, той никога досега не беше се опитвал преднамерено да я нарани — не вярваше да го направи и сега.

Не можеше да възприеме небрежното му отношение към безопасността на работниците си, но трябваше да признае, че и той самият поема същите рискове. Значи, трябва да беше от алчност. Можеше да си я обясни с влиянието на Гуен, но нямаше да е честно — той сам си беше виновен, че ѝ угажда на всички прищевки и се оставя и него да го обсеби стремежът към собственост. А може би стремежът към съревнование с ученото сестриче? Емили потрепери.

Потънала в тия мисли, тя стигна до комплекса и зави към обичайното си място за паркиране. Излезе, заключи колата и в този момент някой я повика. Огледа се и видя Моника да слиза от раздрънканата си кола, паркирана от другата страна на нейния фургон. На седалката отпред се мерна и Кари.

Емили се постъписа, но се зарадва, че ги вижда. Мислеше наскоро да ги покани на гости всичките, но от Нед все не ѝ оставаше време за това. Децата навярно бяха на задната седалка, мирни и тихи — защо ли ги е извела Моника толкова късно? И как е разбрала кога Емили ще се прибере.

— Каква изненада — усмихна се тя на двете жени. — Децата в колата ли са?

— Децата са си вкъщи — мрачно отвърна Моника. — С Джейк.

На другия ден следобед, когато „Пиво и питиета“ започна да се пълни с монтажници, Емили си повтори наум обичайните им поръчки, които вече знаеше наизуст, и започна да им ги носи, още щом седнеха. Тази вечер щеше да работи по-усилено, отколкото през целия си досегашен живот — по настояване на Джейк Моника бе напуснала. Емили се молеше Джейк да не е сред клиентите, защото не беше сигурна какво ще направи, само ако го види. Разбра, че пак е започнал работа на обекта — явно се е обадил на Дани вкъщи и го е помолил да го приеме. Тя беше направо бясна — толкова несправедлива ѝ се струваше лекотата, с която този човек се връщаше и на работа, и в семейството си, след като седмици наред бе зарязал задълженията си.

Гневът ѝ придаде нови сили и значително подобри сервитьорската ѝ сръчност, така че се справяше с поръчките по-леко, отколкото очакваше. И когато Нед влезе, тя направо се беше развихрила.

Смело го погледна в очите, решена да не покаже, че се бои какво ще прочете в тях. Но усмивката му беше приветлива, както винаги, и тя си отдъхна — поне засега Дани не беше издал тайната ѝ. Отнесе бирите им с Мандо направо в билиардната.

— Май си имаш съквартирантка, а? — тихо попита Нед, когато му подаваше бирата.

— Да. — Емили си позволи лука да поспре за минутка, за да си поговорят. — Никой така и не попита къде е Моника, значи всички знаете, че е напуснала.

— Да, знаем — сурово сви устни Нед.

— А той дали няма да реши да влезе тук? Дано не ми се наложи да му сервирам — току-виж взема да му лисна бирата в лицето.

— Няма да посмее. Дани Синчето може и да го е взел обратно, но на повечето от момчетата това не им харесва и няма и да седнат да пият с него. Предпочитат присъствието на Моника пред неговото.

— На всичкото отгоре и това — намръщи се Емили. — Не биваше да напуска тя. Не се знае кога Джейк пак ще си вдигне шапката.

— Убеден съм, че той не ѝ е оставил никакъв избор.

— Никакъв избор ли?! — наежи се Емили. — Какво искаш да кажеш?

— Ами много момчета са такива — сви рамене Нед. — Не искат жените им да работят, още по-малко пък да са сервитьорки в бар.

— Но това си е чисто лицемерие! — избухна Емили. Играчите наоколо се заобръщаха към тях и тя продължи тихо, но с едва сдържан гняв: — Когато я беше напуснал, тя трябваше да работи, за да не умрат от глад — и тя, и децата. Ами ако пак изчезне, какво — пак ли ще трябва да се моли за работа?!

— Сигурно не смята повече да я напуска.

— Да не се опитваш да го защитаваш?

— Не. — Нед отпи от бирата и я погледна над ръба на чашата си: — Джейк е най-лошият пример за мъжко отношение сред тукашните момчета, но в нашия занаят много приятелчета мислят като него. Не че зарязват жените си в критични моменти, но държат да са господари вкъщи.

— Не бих могла да живея така — изпитателно го изгледа Емили.

— Знам това.

— А ти? — попита тя след кратко колебание.

— Вече не. Не и след като те познавам теб.

Емили въздъхна с облекчение.

— Е, аз да вървя. Моника наистина ми липсва, и то в много отношения.

— Аха — кимна той, приведе се към нея и тихо каза: — Значи, този уикенд сме у нас.

— Ами, да — погледна го в очите тя. — Освен ако не ти се иска да се съобразяваме с Кари. — Нед поклати глава. — Прощавай, че ти създавам такова главоболие — шеговито се извини тя.

— Няма нищо — ухили се той. — И без това нямаш достатъчно възглавници.

— Внимавай, някой може да те чуе — смърри го тя и цялата пламна.

— Ще ми се да го изкрещя пред целия свят — почти прошепна той.

— Е, доскоро — неуверено се усмихна Емили и се запита дали Нед ще има същото желание, след като родителите ѝ се върнат и научи коя е.

Тази и следващата вечер работата беше особено изтощителна. Емили вече се чудеше как ще продължи да води записките си, щом обслужва не половината, а всичките. Притесняваше се и за условията на обекта, и за това дали Дани взима мерките, които му поиска в събота, и дали няма по някое време да се ядоса и да разкаже всичко на Нед... Във вторник и в сряда Нед не промени държанието си и дори спомена, че е започнал да работи върху книгата. У Емили се появи надеждата, че все пак брат ѝ няма да я издаде.

В сряда, някъде към десет часа, дълго след като Нед си тръгна, за да отиде да пише, Емили отиде в склада да си почине, но на вратата рязко спря — на масичката там седеше Моника, разрошена, със зачервени очи, и държеше някаква пазарска торба.

— Боже мой! Какво се е случило? — извика Емили и забърза към приятелката си.

— Какво ли не — отговори Моника и извади цигарата от устата си. Долната ѝ устна потрепери, тя подсмръкна и стисна зъби: — Онова мръсно копеле... Толкова съжалявам, Емили! Той съсипа някои от учебниците ти. Донесох ти ги всичките, но някои са накъсани. Ще ти ги платя, но ти може би няма да можеш да купиш... — Очите ѝ се наляха със сълзи, тя извърна глава и ядно дръпна от цигарата: — Копелето му проклето!

Емили седна на сгъваемия стол до Моника и сложи ръка на рамото ѝ.

— Моника, учебниците нямат значение. Много повече се притеснявам за теб, отколкото за някакви си глупави учебници. Какво стана?

По лицето на Моника се изписа ожесточение, каквото Емили не беше виждала:

— Каза ми, че не искам да уча повече, а аз му казах да се разкара. — Ръката ѝ се сви в юмрук. — И тогава той започна да къса учебниците ти. Добре че бях извадила само три — другите бяха приборани. Опитах се да му ги взема, но той скъса литературата и граматиката, и...

— Това не ме интересува — настойчиво повтори Емили. — Ще ги възстановим. А ти добре ли си?

— Добре съм. — Очите на Моника светнаха с ледена ярост. — Не можех да се боря с него, така че си затряях. Най-последно изпи още две-три бири, укроти се и заспа в креслото. Тогава взех учебниците, събрах дори и накъсаните парчета, и ги донесох. Идеше ми да му строша главата, така, както си спеше — намръщи се тя.

— Добре че не си го направила — потрепери Емили.

— Все пак трябва да мисля за децата. — Гласът на Моника стана безстрастен. — Ще се разведе с него.

— О, Моника... — изстина Емили, изведнъж осъзнала съучастието си в това опасно решение. — Та той може да те пребие.

— О, не, няма — едва-едва се усмихна Моника. — Не съм такава глупачка. Ще го изчакам утре да тръгне на работа и ще сменя ключалките. А ако вземе да ми създава главоболия, ще викна полиция.

— Не мога да повярвам, че го казваш. Ти винаги...

Моника изгледа Емили, като че ли е малоумна, и търпеливо обясни:

— Той изпокъса учебниците ти! И докато го правеше, нещо в мен се преобърна — най-последно разбрах с дебелия си глава, че той не ме обича, че никога не ме е обичал!

— Не, Моника, ти в никакъв случай не си дебелоглава!

Моника угаси цигарата и замислено изгледа Емили. Най-последно продума:

— Да, права си. И ми е писнало тоя тъпанар да ме нарича така.

— Но все пак се боя за теб.

— Мога да се оправя — хвърли поглед към бара Моника. — Не забравяй, че от татък имам много приятели, които достатъчно добре говорят на езика на Джейк. Като види дебелия край, ще се държи прилично.

Емили се замисли за яките монтажници, за Мандо и Зевзека, за Ал и Петела. Дори и Нед щеше да вдигне ръка, ако някой тръгне да заплашва Моника.

— Може и да си права.

— А сега отивам в тоалетната да се среща и да се пооправя — надигна се Моника. — Ще помоля Бейли да ме върне. Стига, разбира се, да нямаш нещо против да се откажеш от някой и друг бакшиш.

— Шегуваш ли се? — прегърна я Емили. — Без теб тук едва не се побърках. Но сигурна ли си, че искаш да работиш точно това?

— Сега, засега... — Моника взе чантата си и хвърли изпълнен с копнеж поглед към учебниците на масата.

— Слушай, защо не ги вземеш пак?

— Ама нали ти бях обещала, че ще ги пазя, че няма да дам нищо да им се случи, пък то виж какво стана...

— Вината не е твоя. И знаеш ли какво, хайде да продължим с уроците, ако искаш.

— Господи, разбира се, че искам! — разпалено я погледна Моника. — Сега повече от всякога я искам тая диплома. Толкова обичах да уча... Точно затова така полудях, когато Джейк ми каза да престана.

— А той точно затова ти го е казал — не му се ще да се усъвършенстваш, защото знае какво следва.

— Даа, сега вече го проумях. А не беше и добър баща, да знаеш. Нито веднъж не е донесъл на момчетата нито камиончета, нито нещо друго, както направи ти.

— Като стана дума за момчетата, какво ще правиш, ако Бейли те вземе обратно? Сигурно пак ще вземеш Кари у вас, но ще бъдат ли те с децата в безопасност вечер?

В очите на Моника отново проблесна мълния.

— Рамбо никак не обикна Джейк. Той успя да изпокъса учебниците ти единствено, защото беше вързал кучето отвън.

— Искаш да кажеш, че Рамбо може да го ухапе? — Емили си спомни огромното трмаво куче. Колкото и да приличаше на плюшено мече, все пак не би си пожелала някой път да ѝ се нахвърли.

— Само да му дадем знак, аз или Кари, Рамбо направо ще разкъса Джейк парче по парче — каза Моника. — И Джейк си го знае. Искаше да разкара кучето още на минутата, когато влезе вкъщи, но момчетата ревнаха така жално, че дори и той, колкото и да е зъл, не се реши да го направи пред очите им. Тогава тръгна да го прави дворно куче и все си мисля, че е имал намерението да го отвърже някой близък ден и да го натири нанякъде.

— А къде е сега Рамбо?

— В колата ми. — Устните на Моника се отпуснаха в познатата топла, малко крива усмивка. — Отсега нататък ще си е домашно куче.

— Хубаво — отвърна на усмивката ѝ Емили. — Ами тази нощ? Вкъщи ли ще се върнеш?

— Разбира се. Той, Джейк, веднъж като заспи на креслото, цяла нощ е кротък като агънце. А и сутрин хич не му е до разговори. Ще тръгне, олюлявайки се, на работа и щом излезе, веднага ще викна ключаря.

— Ти май вече всичко си измислила — удиви се Емили на хладнокръвната преценка на Моника.

— Така е.

— Ако се притесняваш от нещо, тази нощ можеш да спиш у нас.

— Благодаря, но ще се оправя. За мое нещастие, прекалено добре го познавам този тъпанар. Винаги е едно и също.

— Все пак обещавай утре сутринта да ми се обадиш как е минало всичко — каза Емили. Много се надяваше, че Моника знае какво прави.

— Ще ти звънна. И кажи на Кари да си събира нещата, ако иска да се пренесе пак при нас — сигурно хич няма да ѝ се ще да напусне оня „Риц“, ама...

— Глупости — поклати глава Емили. — Направо ще се зарадва. Не сме приказвали много-много, но когато се разговорим, тя все разправя колко ѝ липсват твоите момчета.

— Ето, и това също! — спря се Моника, която вече тръгваше към тоалетната. — Момчетата никак не се зарадваха, че баща им се върна и прогони Кари. Колкото и да ми беше неприятно да се замислям за това, те май наистина не го обичат много-много.

— Явно не е направил нищо, за да го обикнат.

— Е — въздъхна Моника и отърси рамене. — Пропусна си шанса.

— Точно така. И бъди твърда.

— Налага се. — Моника излезе.

Емили погледна часовника си и едва не хукна към салона — ако не внимаваше, Бейли щеше да върне Моника и да уволни нея, задето прави прекалено дълги почивки.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бейли, естествено, върна Моника — Емили не се и съмняваше, че ще го направи. И сама се справяше някак, но не така добре като Моника. Вероятно никога нямаше да може като нея. Така че в четвъртък я посрещна с благодарност — нещата се уталожваха и вече можеше да довърши проучването си върху монтажниците.

Кари успя да вземе почивен ден и трите жени пренесоха нещата ѝ обратно в апартамента на Моника с новите му лъскави ключалки. Моника събра всички дрехи на Джейк в един очукан куфар, прибави обяснителна бележка и още същия ден на път за работа го остави в стария му пикап, който той дори не си правеше труда да заключва.

— Ами ако дойде да те търси тук с кървясал поглед? — притесни се Емили, като научи как Моника се е отървала от багажа на Джейк.

— О, само да посмее да ми дойде! Смятам да предупредя Зевзека и Ал да са нащрек. Но се съмнявам, че ще се появи — знае си, че нашите момчета не го долюбват много. Доколкото го познавам, ще иде да се наложи някъде другаде.

— А после ще тръгне към вас. — Емили и взе кочана за поръчки.

— Може би.

— Слушай, знам, че Рамбо е добър пазач и че ключалките са здрави, но ще ми е много по-спокойно, ако Нед, като си тръгне, мине през вас и поостане там час-два.

— Ами Кари? — изсмя се Моника и поклати глава. — Тя направо ще се чуди какво да прави в компанията на човек като Нед.

— И все пак ми се ще...

— Всичко ще е наред. Само да видиш какъв става Рамбо, като се разяри — дори и Джейк се бои от него. — Моника мушна кочана си в джоба и тикна молива зад ухото си. — Хайде, девойко, давай да излизаме. Може да е смешно, но тази работа ми липсваше, колкото и да се оплаквах от нея. — И бутна летящите врати към салона.

Двете се озоваха сред приятелската глъчка и бъркотия на бара и Емили се замисли над думите на Моника. Дали и на нея нямаше да ѝ

липсва грубичката, но жизнерадостна атмосфера на „Пиво и питиета“, когато приключеше проучването и се върнеше в спокойните зали на университета? Имаше чувството, че наистина ще е така.

Поуспокоена за Моника, вече можеше да мисли и за друго. Утре изтичаше крайният срок, който даде на Дани, за да подобри условията за безопасност, и тя реши между другото да подпита Нед забелязал ли е през седмицата някакви промени, като се молеше да научи от него добри вести.

Преди да успеят да поприказват, го видя, задълбочен в разговор с Моника, и по жестовите ѝ разбра, че го въвежда в снощните събития. Чудесно, помисли си Емили — дано поне той успее да я убеди, че довечера при Кари трябва да има човек, поне за времето, когато Джейк може да се появи там.

Поръчките понамаляха, Емили намери малко време и отиде в билиардната.

Нед моментално връчи щеката си на Мандо и се приближи до нея.

— Говорих с Моника.

— Видях. Надявам се да не бъде така твърдоглава. Страх ме е за тях двете с Кари.

— Да, и аз смятам да прескоча за малко до тях — облегна се Нед на стената.

— И ще рискуваш да притесниш Кари?

— В никакъв случай — усмихна се Нед.

— А какво смяташ да правиш?

— Да остана отвън в колата. Така ще мога да чуя, ако се вдигне врява.

— О, Нед, така няма да можеш да се напиш, и аз...

— Шшт! Тихо, Емили — нежно я прекъсна той. — Това е най-добрият начин. Разбрахме се с още две-три момчета, все ергени, да подежурим няколко дни, докато Джейк поохладнее. Просто ще бъдем подкрепление за Моника и Кари, заедно с кучето, естествено. Те навярно ще могат да се оправят и сами, но и някой от нас може да влезе в работа.

— Съгласна съм, но как ще спиш в колата?

— С тая нова тапицерия задната седалка си е удобна като легло. Всъщност — намигна ѝ той, — дали няма да ни е забавно, ако някой

път...

— Стига де! — Емили отбягна закачливия му поглед, преди и двамата да се почувстват неловко. Насочи вниманието си към друг въпрос, по който искаше да поговори с него, и попита възможно най-непринудено: — А какво става на обекта?

— На обекта ли? Нищо.

— Ами... този... — Позапъна се на прякора, с който Нед наричаше брат й: — Дани Синчето прави ли нещо по мерките за безопасност?

Нед се засмя с горчивина:

— Нищо. За този обект може да стане цяла една интересна глава в книгата ми. Надявам се само да не излезе прекалено интересна.

Когато смисълът на тия думи достигна до съзнанието й, Емили изпита усещането, че я пробождат горещи игли и направо онемя. Значи Дани бе пренебрегнал условията й. Очевидно е решил, че няма да го провери докъде е стигнал, и изчакваше срокът да изтече, за да я види какво ще направи.

— Ей, не искам да се притесняваш за това — докосна ръката й Нед. — Нищо ново. Засега момчетата са си живи и здрави, а ако нещата се влошат, ще отида в Управлението по охрана на труда, обещавам ти.

— И ще рискуваш да изгубиш работата си — горчиво добави тя. Изпълни я гняв към Дани, че поставя Нед в губеща позиция.

— И това не се знае. Както и да е, дай да забравим обекта и да поговорим за уикенда. Сега, като си отиде съквартирантката ти, навярно ще предпочетеш да си останеш у вас, нали?

Тя го изгледа. Вече знаеше, че този уикенд ще са заедно може би за последен път, преди той да узнае цялата истина. Още утре щеше да се обади и да помоли баща си да се върне и да се разправя с Дани. А веднага след това трябваше да прояви достатъчно разум и сама да каже на Нед чия дъщеря е, преди да го направи Дани, търсейки отмъщение. Щастливите дни бяха към своя край, но поне този последен уикенд можеха да го изживеят заедно.

— Добре, нека да е у нас — каза тя и веднага се замисли какви романтични промени ще направи вкъщи, преди да се приберат в петък вечерта. Искаше този уикенд да остане паметен за Нед с надеждата той да си спомни за него, когато часът на истината настъпи.

— Чудесно. — Нед погледна фирмения часовник над бара. — А сега тръгвам, за да си взема по пътя един хамбургер.

— Пази се, Нед. Виждала съм Джейк само на снимка, но ми се стори голям побойник. Ако се появи, накарай Кари да викне полиция, чу ли? — Но Нед само се усмихна. — Чуваш ли, Нед Тъкър?! Без мъжки щуротии!

— Кой, аз ли? Аз, с моята поетична душа? Че аз и на мравката път сторвам.

— Но май се надяваш Джейк да се появи, нали? — Емили все повече се усъмняваше доколко планът е разумен. — Защо не вземеш още някое от момчетата, та да сте двама, ако нещо стане?

— Ами! До утре вечер, любов моя — нежно каза Нед, отдръпна се от стената и си тръгна.

Разтревожената Емили мигновено се обърна към Мандо:

— Не трябваше ли някой да иде с него до Моника? Ти, например, а?

Бандитските мустаци на Мандо трепнаха в усмивка.

— Какво те чух да казваш преди малко? Че онова копеле Джейк бил побойник ли?

— Ами да, а пък Нед...

— Този е по-голям побойник, сеньорита — посочи Мандо с щеката си към вратата, която се затваряше зад гърба на Нед.

Луната тази нощ бе съвсем изтъняла и Нед бе благодарен за това. Ако нощта беше по-светла, колата му щеше по-лесно да се забелязва, а той искаше да остане скрит в сянката и да изненада Джейк, ако дойде насам. Паркира в края на сградата, през два входа от този на Моника, за да може да чуе, ако стане нещо необичайно.

Откакто пристигна някъде по здрач, нито хлапетата, нито Кари се бяха мяркали, и очакваше да си останат зад заключената врата. Дори и с Рамбо, съквартирантката на Моника сигурно нервничат, помисли си той, докато дояждаше пържените картофи. А и Моника, колкото и да се пъчеше, също изглеждаше разтревожена и ако не й беше предложил да отиде да чака в засада, май беше готова да промени решението си и да си тръгне.

Момчетата с готовност се съгласиха да дебнат на смени пред апартамента ѝ. На всички тайно ни се иска да сме герои, усмихна се Нед, дори и на мен. Не пропусна да забележи искрицата на възхищение в очите на Емили, когато ѝ обясни какво ще прави тази вечер. Колкото и да се боеше за него, все пак се зарадва, че се е наел да защити Моника и децата ѝ.

Нед се намести на задната седалка под спуснатия покрив, опря крака на вратата и се загледа в звездите. Спомни си как предложи на Емили да се любят в колата и се засмя. Идеята звучеше забавно, но щеше да им е ужасно неудобно да сместят дългите си крака. Не, не, къде по-добри места от тази кола можеха да си намерят, за да се наслаждават един на друг — отрупаното му с възглавници легло, или нейната огромна спалня, или пък някое кожено канапе, или на кухненската маса... Спомените му ставаха все по-еротични и съжали, че е насочил мисълта си към Емили — в момента беше безсмислено да я желае.

С усилие я прогони от съзнанието си и с известно съжаление си помисли, че тази вечер няма да може да поработи над книгата си. Не предполагаше, че писането толкова ще го увлече. Беше решил да е роман, и изграждането на сюжета и на героите му припомнях ситуативните игри, които толкова обичаше като дете. Отначало трябваше да се бори със скованото си въображение, но напоследък идеите му идваха все по-лесно.

Не можеше да повярва, че хората печелят пари от нещо, което на пръв поглед изобщо не прилича на работа, но Емили непрекъснато го уверяваше, че чудесно може да си изкарва хляба като писател. Щеше ли да събере смелост да опита, ако не беше тя... Емили... Съзнанието му отново се насочи към нея и тялото му изтръпна от желание. Слава богу, че утре е петък и отново ще да може да я прегърне.

Несъзнателно си спомни раздразнението в очите ѝ, когато си тръгна. Навярно често щеше да вижда този израз, поне докато тя не проумееше, че безразсъдството му е една от чертите, които не само я тревожат, но и още повече я привличат към него. Да можеше още сега да я притисне към себе си... Да можеше...

Събуди го шумна ругатня, примесена с яростен лай. Моментално сви крака и се заслуша.

— Пусни ме да вляза, дявол да те вземе! — Лаят не стихваше, някой настойчиво натискаше някаква брава и блъскаше с юмрук по вратата. Джейк се беше прибрал.

Нед изскочи от колата, без да отваря, сви зад ъгъла и каза нехайно, без заплаха:

— Здравсти, Джейк. Неприятности ли имаш?

Джейк бавно обърна глава. По ръбестата му физиономия не се мерна и следа от учудване. Явно беше прекалено пиян, за да се запита откъде се появи Нед така изведнъж.

— Можеш да си сигурен, че имам. Не щат да ме пуснат в собствената ми проклета къща! — От другата страна на вратата лаят затихна до глухо ръмжене.

— Доколкото чух, тази къща вече не е твоя — каза Нед и предпазливо премести тежестта си на петите. — Така че ако нямаш пари за мотел, с удоволствие ще ти дам назаем.

Джейк се намръщи и гърбът му се изопна.

— Никакъв мотел не ми тря'а, приятелче. Тук вътре си имам идеално креватче и тая вечер ша си нанкам в него. — И най-неочаквано връхлетя върху вратата, а Рамбо отвътре направо побесня, сякаш също изгаряше от желание да разруши преградата помежду им. — Ще го пречукам това псе! — кресна Джейк.

Вратата се оказа здрава, но Нед се запита колко ли такива тарани ще може да удържи. Джейк тежеше поне сто и десет кила и както личеше по вида му, се беше накъркал достатъчно, за да притъпи болката от още няколко подобни удара по вратата.

— На твое място нямаше да се опитвам да вляза, Джейк — пристъпи Нед. — Защо не си отспиш някъде другаде? Моника не те иска повече в тая къща, а щом го е казала, така и ще бъде.

— Кой го казва?! — Джейк се извъртя на пети, сякаш за пръв път му дойде наум да се отърве от дразнителя, наречен Нед, преди отново да се захване с вратата.

С ъгълчето на окоето си Нед видя как единият край на пердето се надига и едно синеоко червенокосо момченце надзърна, преди да го дръпнат навътре. Кучето ръмжеше непрестанно, като мощен двигател, оставен включен. Нед сви юмруци и напрегна мускули — Джейк нямаше да пристъпи прага на този апартамент.

— Аз го казвам — тихо каза той.

— Ти ли бе?! — пиански се изсмя Джейк и гласът му се извиси във фалцет. — Ти ли бе, Книжен плъх такъв?! — И заплашително размаха месестата си лапа.

— Аз. — Нед пристъпи надясно, за да заобиколи Джейк и да застане между него и вратата.

— Я се махай отгук! — смънка Джейк. — Не си завирай носа в моите работи, ври си го в книгите, където му е мястото.

— Това си е моя работа — спокойно каза Нед. — Моника ми е приятелка.

— А на мене ми е жена, дяволите да я вземат! — изрева Джейк. — И ще мина през тая врата, та каквото ще да става!

Засили се напред, но Нед вложи цялата тежест на осемдесет и петте си килограма в десния си юмрук и го заби под брадичката му. Чу звук от счупена кост и се запита от челюстта на Джейк ли е или от собствената му ръка. Джейк се строполи като отсечено дърво и в същия миг се разнесе воят на полицейска сирена.

Ръката го заболя и той я потърка. Погледна към Джейк, който лежеше и стенеше зашеметен, хванал се за брадата, и реши, че колкото и трудно да му бъде утре да работи с тази ръка, поне си струваше.

— Това ти беше за Моника, кучи сине — процеди той.

Зад гърба му вратата се откряна и се чу женски глас:

— Кой е там? Назад, Рамбо!

— Казвам се Нед Тъкър, приятел съм на Моника.

— И на Емили, нали така? — Кари отвори още малко, здраво стиснала строгия нашийник на Рамбо, и кучето, което очевидно се дърпаше навън, се подчини и остана до нея.

— Да, и на Емили — съгласи се той, но помисли, че „приятел“ не е най-точната дума. — А ти сигурно си Кари.

— Да. Обадих се в полицията и май вече идват.

— И аз така смятам.

— Ако беше изкъртил вратата, Рамбо щеше да се справи с него, убедена съм — каза Кари.

— Сигурно — усмихна ѝ се Нед. — Но, честно казано, отдавна ми се щеше да му спукам главата на това копеле.

— Вярвам ви — кимна Кари. — Искате ли кафе или нещо друго? Имам предвид, след като полицията си тръгне.

— Това, което ми трябва — засмя се Нед, — е една купа лед — май си строших ръката.

Рано на другата сутрин Моника позвъни на Емили и разказа как Нед напердашил Джейк и си натъртил ръката, която в крайна сметка все пак не била счупена.

— Надявам се, че днес не е отишъл на работа — каза Емили.

— Ами! Доколкото познавам монтажниците, сигурно е отишъл. И Джейк при всички положения е там. Като се прибрах, звъннах в „Бърза помощ“ и ми казаха, че на Джейк челюстта му е само спукана, а не счупена. Само ще го поболи известно време.

— Боях се да не стане нещо такова.

— И аз, макар да се зарадвах, когато Нед предложи помощта си.

— Аз също се зарадвах... — Емили пое дълбоко дъх: — Слушай, Моника, има още нещо, което трябва да ти кажа. Много скоро ще го разберат всички, включително и Нед.

— Какво, Ем?

— Нали знаеш собственика на строителната фирма, която изпълнява този обект?

— Дан Джонсън ли имаш предвид?

— Да.

— Е, не го познавам лично, но все едно, чувала съм за него.

— Той ми е баща. — Моника онемя. — Мислех, че ако момчетата разберат, никога няма да ме приемат и няма да мога да направя изследването си — побърза Емили да прекъсне укорното мълчание.

— И с пълно право.

— Съжалявам, че ми се наложи така да ви заблудя всичките, включително и тебе, но не можах да измисля друг начин.

— А защо избра тъкмо този бар, в който идват работниците на баща ти? Защо не отиде някъде другаде?

— Ами защото... Защото братът на Нед ми беше студент и ми разказа за него. Разказът му ме очарова и точно това ме наведе на мисълта да започна това проучване.

— А Книжния плъх знае ли за това? — почти прошепна Моника.

— Още не.

— Ем, миличка, големи неприятности ще си имаш, да знаеш.
Стомахът на Емили се сви.

— Да, но...

— Доколкото познавам Книжния плъх, с него човек трябва винаги да е откровен. Притеснявах се как ще приеме новината, че си университетски преподавател и правиш някакво проучване — все някак я преглътна. Но този път...

— Знам. — Емили заразтрива болезнено пулсиращите си слепоочия и стисна клепки, за да сдържи напиралите сълзи. — Обичам го, Моника. Не знам какво ще правя, ако не ми прости.

— Кога смяташ да му кажеш? — със съчувствие попита Моника.

— Скоро. Налага се. Разбираш ли, брат ми обеща, че ще оправи нарушенията на обекта, но не е направил нищо. А на мен сърцето ми се свива от притеснение за тия момчета. Ще се обадя на баща си. Те с мама са на морско пътешествие, но ще се наложи да се приберат, защото... — Тя спря, за да преглътне риданието си.

— Хайде, хайде — успокоително прозвуча гласът на Моника. — Смятам, че Книжния плъх ще разбере. Ясно ми е, че се опитваш да направиш, каквото трябва. Но при всички случаи си забъркала една голяма каша, нали, мила?

— Най-меко казано — засмя се Емили през сълзи.

— Само помни, че аз съм ти приятелка, независимо от всичко.

— Нямах представа колко много означава това за мен — въздъхна Емили. — А сега да тръгвам. Трябва да се свържа с баща ми на кораба, а и Нед ще идва довечера, така че трябва да почистя.

— Надявам се, че Кари не е оставила бъркотия след себе си.

— О, боже мой, не. Просто искам нещата да изглеждат някак по-... романтични.

— За да го размекнеш, преди да му съобщиш новината, а?

— Точно така. Моника, това ще е най-голямата трудност, която ми се е налагало да преживея. Цялото ни бъдеще с Нед е поставено на карта.

— Ще се оправиш — успокои я Моника.

— Да, но ние с Нед дали ще се оправим?

— Ще ви стискам палци — отговори Моника след кратко колебание.

В началото на работния ден Нед спомена на Мандо, че ръката му не е съвсем в ред, без да обяснява каква адска болка изпитва всеки път, щом се докосне до нещо и колко е отслабнала хватката му. Все пак съумяваше да работи, най-вече с мисълта за приближаващата нощ с Емили — веднъж да я вземе в прегръдките си, и ще забрави всичко...

Малко преди края на работното време майсторът реши да подредят още един товар греди, за да са им готови за понеделник. Всеки път, когато кранистът разтоварваше, Нед предпазливо оглеждаше засуканите сапани, които придържаха желязото на снопове. Днес те изглеждаха по-зле от всякога, а той и без друго не беше във форма.

Когато и последният пакет се спусна с грохот на дъсчения под, той с облекчение въздъхна.

— Хайде, ортак! — подвикна той на Мандо. — Давай да развързваме тия гадости и да си ходим.

— Да, до другия път — отвърна Мандо и посегна да освободи сапана.

Нед се засмя, но смехът му премина в предупредителен вик — износеното въже отскочи, изви се като змия и отвори почти осемсантиметров разрез на бузата на Мандо.

— По дяволите! — изкрещя Нед и хукна към озадачения си приятел.

Мандо посегна към лицето си.

— Не пипай! — спря го Нед.

— Да, ама тече кръв, бе братле — кротко каза Мандо. — Усещам я.

— Нека си тече. Тръгвай, отиваме в пункта за първа помощ. — Прехвърли ръка през рамото му, бързо го поведе към асансьора и така и не отговори на въпросите на Зевзека и Петела, когато минаваха край тях. Не продума, додето на Мандо не му сложиха стерилен тампон върху раната. Едва тогава каза:

— А сега да идем да се срещнем с Дани Синчето — рече той и устните му застинаха в мрачна усмивка.

Откриха го във фургона.

— Да не е станало нещо горе? — наежено ги изгледа той.

— Дяволски си прав! — озъби се Нед. — Идваме да докладваме трудова злополука. Този човек трябва да отиде в „Бърза помощ“, за да го зашият.

— Да го шият ли? — Дани се изправи и излезе заобиколи бюрото. — И този тампон май ще свърши работа.

— Ще свърши друг път, дяволите да те вземат! — безразсъдно изруга Нед, без изобщо да му пука дали ще остане на работа, или не. — Да не искаш да се оплачем от твоите осигуровки или да докладваме за фалшивите ти мерки за безопасност, а? Мандо отива в „Бърза помощ“, и точка.

Дани застана срещу Нед и изопна рамене:

— Слушай, Тъкър, я не ми се прави на директор! Тук аз решавам какво ще стане, а не ти.

— Нима? — Нед презрително го изгледа от високо. Надяваше се Дани пръв да му посегне, за да може да му отвърне на удара. Този път наистина можеше да си счупи ръката, но вече и това му беше все едно. — Доколкото ми е известно, ти получаващ нарежданията от татенцето си. Май ще ми се наложи да си поприказвам с него.

— Баща ми ме е оставил сам да се оправям с всичко — гневно светнаха бледосините очи на Дани.

— Така ли? Ще ми се да го чуя от устата му. Искам той лично да ми каже, че Мандо няма да иде в „Бърза помощ“. — И посочи към телефона върху издрасканото бюро: — Не мърдам оттук, докато не му се обадиш.

— Добре го даваш, Тъкър — ехидно рече Дани. — Да не искаш да му се обадя на Бахамските острови? Виждаш ли, приятелче, какво голямо доверие ми има? Той е в чужбина, на морско пътешествие, и ще ти се наложи да се разправяш с мен. Казах: този път никаква „Бърза помощ“!

Мандо изръмжа и пристъпи напред, но Нед го задържа с ръка и мрачно се вторачи в Дани.

— Какво каза?

— Никаква „Бърза помощ“!

— Не, не това. За морското пътешествие.

— Не ми ли вярваш? — Дани издаде брадичката си напред. — Да не искаш да ти кажа и името на пътното бюро?

В главата на Нед сякаш гръмнаха тъпани. С мъка се опитваше да отхвърли онова, което му подсказваше логиката: Емили Джонсън... Дан Джонсън... Беше казала, че родителите ѝ са на морско пътешествие. Мили боже, замоли се той, дано съвпадението да е случайно! Но вече знаеше, че не е, че Емили го е лъгала през цялото време, докато той я е обичал. Тя беше дъщеря на Дан Джонсън! Вече всичко придобиваше смисъл — болезнен, ужасяващ смисъл...

— Какво, Тъкър — каза Дани и се залюля на пети. — Най-последно май успях да ти затворя устата, а?

Нед го измери с поглед. Значи това жалко мекотело, отговорно за разкъсаната буза на Мандо, е брат на Емили?! И от чувството за предателство в гърлото му заседна див, първобитен вой.

Мандо неспокойно го погледна и го сграбчи за ръката:

— Да си вървим, братле.

— Да, ще си вървим — погледна го Нед и потрепери. — Ще те заведа в „Бърза помощ“, независимо дали тоя тъпанар ще ти плати осигуровка от фирмата, или не. — После се обърна към Дани: — А в понеделник първото нещо, което ще направя, ще бъде да докладвам в Управлението по охрана на труда.

— Много си смел на думи, но никога няма да го направиш. В този град работа трудно се намира, а на тебе ти трябва пари.

— Прав си — отвърна Нед, изведнъж почувствал смразяващо спокойствие. — Трябват ми пари, но има неща, по-важни от парите. Само че много се съмнявам дали изобщо можеш да го разбереш.

— Глупак си ти, Тъкър. — В гласа на Дани за пръв път се прокраднаха нотки на страх. — Но едва ли си чак такъв глупак, че да рискуваш да влезеш в черния списък.

— На твое място нямаше да съм толкова сигурен — отговори Нед. — Съмнявам се да познаваш по-голям инат от мене. Хайде, Мандо. Първо ще се погрижим за теб, а после ще черпя по едно. Или по няколко. — Помисли си за жената, която ще им сервира тия питиета и въпреки жегата във фургона, почувства как и тялото, и душата, и сърцето му се вледеняват.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Емили усети, че на обекта нещо се е случило, още от момента, в който монтажниците нахлуха в бара. Шегите и закачките ги нямаше, мъжете разговаряха тихо и напрегнато. Тръпнеща от мрачни предчувствия, тя отиде при Зевзека и като разбра, че някакво въже отскочило и разкъсало бузата на Мандо, направо се успокои, че не е станало нещо още по-сериозно. Може би обаждането до баща ѝ щеше тъкмо навреме да предотврати истинската катастрофа.

Нед, разбира се, щеше да е разярен — едва не бе изгубил приятеля си. Можеше да го разбере — едно отскочило въже може и да избие нечие око. Родителите ѝ обещаха да се приберат веднага щом успеят да си запазят места в самолета, но баща ѝ предупреди, че това ще стане най-рано в неделя или дори нощта срещу понеделник.

Тя се учуди на примирението в тона му — като че ли онова, което му съобщи, не беше съвсем неочаквано за него. Дали пък не си затваряше очите пред проблемите, макар да знаеше, че Дани прави икономии, за да повиши печалбите? Много ѝ се искаше да вярва, че баща ѝ е невинен, но, честно казано, не биваше да прехвърля цялата вина върху Дани — с дългогодишния си опит баща ѝ не можеше да не знае какво става.

Злополуката с Мандо също я караше да избърза с признанието си пред Нед. Реши да го направи този уикенд, може би още довечера, но направо потръпваше от мисълта какво ще е отношението му към „Джонсън Кънстръкшън“, след като приятелят му едва не е ослепял. Уверена беше, че вече е готов да се свърже с Управлението по охрана на труда. Ако можеше да го убеди да изчака, нямаше да му се наложи да влиза и ролята на доносник, защото баща ѝ много скоро щеше да оправи всичко,

Но щом веднъж разбереше коя е, какъв ли щеше да е шансът ѝ да го убеди? Почти никакъв, призна пред себе си, докато обслужваше масите и чакаше Нед и Мандо да се появят. Зевзека каза, че за

последен път ги видели, като са слизали с асансьора към пункта на Бърза помощ, но няма начин тази вечер да не дойдат.

Когато влязоха, тя тъкмо се носеше с пълна табла към сепарето на Зевзека и Петела. За пръв път виждаше Мандо такъв беззащитен с превръзката, лепната на бузата му. Но с Нед нещата бяха съвсем различни. Никога не го беше виждала толкова мрачен. При това за първи път, откакто се познаваха, той отбягваше погледа ѝ. Тя едва не изпусна подноса. Като яростна плесница я удари единственото възможно обяснение: беше разбрал!

Само Дани, помисли си тя, обезумяла. Най-сетне я беше предал! Но откъде е могъл да научи, че сутринта се е обаждала на баща си и че техните се прибират? Продължи към сепарето на Зевзека. Нед и Мандо едва не ѝ пресякоха пътя, но някой от другия край на салона ги повика и спряха там.

Емили сервира поръчките и прибра парите веднага. Още не беше готова да застане лице в лице с Нед. Преди да се сблъска с болката на неговото разочарование, трябваше да престане да трепери. Забърза обратно към бара, остави подноса, смънка някакво извинение за кратка почивка, хукна към тоалетната и се заключи.

Стоеше в мрака, дишаше тежко и всяко вдишване завършваше с ридание. Най-лошото беше станало — Нед бе узнал тайната ѝ, преди да има възможност да му я каже сама. Дали изобщо ще пожелае да изслуша обяснението ѝ? Сълзите се лееха изпод здраво стиснатите ѝ клепки и тя откъсна малко тоалетна хартия, за да ги изтрие. Искаше ѝ се да избяга, да излезе от този бар и никога повече да не се върне!

Съдбата беше против тяхната любов и тя го знаеше. Но ако сега се предадеше, ако се признаеше за победена от тази съдба, никога нямаше да разбере дали връзката им все пак може да бъде спасена. Трябваше да бъде силна — тя беше единственият човек, способен да я спаси, и трябваше да го направи.

Когато се върна в задимения салон, Нед, възседнал един стол, вече седеше пред сепарето на Зевзека с бира в ръка. Мандо пък се беше сместил вътре до Петела. Тази вечер никой не играеше бiliarд. Нед приглади върху масата нагънат лист хартия, извади от джоба на ризата си грубо подострен молив и започна да пише, като от време на време спираше, за да им прочете откъси от написаното. Те кимаха и добавяха своите забележки, и Нед се връщаше към задачата си.

Някой от съседното сепаре повика Емили и тя тръгна да вземе поръчката. Когато мина покрай Нед, той дори не вдигна глава. Нито едно трепване не издаде, че забелязва присъствието ѝ. Почувства се като пропъдена от Райската градина и отново ѝ се прииска да избяга, но продължи, за да изпълни поръчката.

После я повика Петела и Емили с присвито сърце се приближи до сепарето откъм скования гръб на Нед, стиснала подноса така, че ръбът му се впи в пръстите ѝ. Взе поръчката на Петела и попита:

— Някой друг да иска още нещо?

— Защо не? — кимна Зевзека. — Идеята никак не е лоша. А ти, Майк?

— Аха, и за мене още едно — пресуши чашата си Майк.

— И за мене — добави Ал. — И плащам за Мандо едно, каквото си поиска. Има нужда от това.

— За мен още един „Бъд“ — каза Нед, без да вдига поглед от листовите пред себе си.

Всички го зяпнаха, включително и Емили.

— Книжния плъх да поръча втора бира?! — поклати глава Зевзека. — Значи вече наистина ни е лоша работата.

— Да, лоша ни е работата, вярно е. Но и на Джонсън ще му стане лоша — закани се Нед. Думите бяха насочени към Зевзека, но Емили разбра, че са предназначени за нея.

— Искаш да кажеш, и двамата Джонсънови — добави Петела. — Да можех да ги видя Дани Синчето и татенцето му да се гърчат, на едно въже обесени!

— В момента имам предвид всички Джонсънови — отговори Нед с измамно кротък тон.

— Ей, Книжен плъх, я не се увличай! — пръв се усети Зевзека. — Не забравяй, че най-доброто ни момиче също се казва Джонсън. Я не я приобщавай към ония двама лайнари.

Емили затаи дъх. Щеше ли Нед да обяви пред всички онова, което е узнал? Ако го направеше, това щеше да е погребалният звън на нейното изследване, но в момента то изобщо не я интересуваше. Защото ако той проявеше поне малко внимание, поне малко деликатност да не я изложи пред останалите, значи може би пазеше още малко нежност, която да стане за едно ново начало...

Нед за първи път я погледна и тя изтръпна — толкова болка и гняв видя отразени в очите му.

— Сигурно си прав, Зевзек — отново отмести поглед той. — Емили не влиза в тая категория.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Ей сега ще ви донеса поръчките — побърза да каже тя и се отдалечи. Не беше издал тайната ѝ, но горчивината в думите му ѝ подсказваше, че я смята дори за по-лоша от баща ѝ и от брат ѝ — те поне никога не бяха се представяли за нещо по-различно, отколкото са.

На бара се засякоха с Моника. Тя я погледна и я сграбчи за раменете:

— Какво има?

— Научил е... — отвърна Емили и прехапа треперещата си долна устна.

— О, Ем! Господи, толкова съжалявам!

— Няма да се предам, Моника. Ще го накарам да ме изслуша. Прекалено много го обичам, за да го оставя да си отиде.

— Стискам ти палци. И ако има нещо, което да мога да направя... Ако искаш да поговоря с него?

— Не — поклати глава Емили и пое пълния поднос. — Сама трябва да се справя с това. — И погледна Моника в очакване да прочете в очите ѝ поне някаква надежда. — Смяташ, че за мен всичко е свършено, нали?

— Надявам се да не е така, мила, но с човек като Нед...

— Даа... — Емили въздъхна дълбоко и се отправи към суровите мъжки физиономии в сепарето. Зарече се да накара Нед да я изслуша, но нямаше никаква представа как ще успее да го направи. Как може да го спре, ако реши да си тръгне от бара довечера и никога повече да не разговаря с нея?

Нед сам отговори на въпроса ѝ, като пресуши втората бира и си поръча трета. Спря да пие, само за да попита на кого му е ред да дежури пред дома на Моника, но докато се уточнят, той вече довършваше и четвъртия „Бъд“.

Женените мъже взеха да се разотиват, останаха само Мандо и Петела. Нед прибра листовите, тримата се наместиха в сепарето, поръчаха още по едно и Емили разбра, че Нед иска да се отреже.

Изчака удобен момент и издебна Мандо на връщане от тоалетната. Все още малко се боеше от него, но се притесняваше за Нед, а той в края на краищата беше най-добрият му приятел.

— Мандо, прощавай, но се притеснявам за Нед — никога не съм го виждала да пие толкова.

— Ами! — ослепително се усмихна той под мустак. — Тоя гринго може доста да обърне, когато поиска.

— И друг път ли го е правил?

— Само веднъж — отвърна Мандо. — Когато за малко не падна да се пребие от стоманата.

— Когато ти си го спасил ли?

Тъмните очи на Мандо изпитателно я изгледаха:

— Значи ти го е казал? — Емили кимна. — Е, оная вечер можех да го разбера защо се напи — почеса се по тила Мандо. — Повечето хора не обичат да си мислят за смъртта. Но тая вечер не мога да проумея защо. — Той попипа превръзката си: — Това не е нещо, заради което човек да се налива до козирката.

— И сега той... — Емили преглътна. — Как мислиш, ще продължи ли да пие?

— Разправяше, че ще остане, докато затворите. И ако наистина го направи, някой ще трябва да го домъкне до вкъщи и да го сложи да си легне. — Огледа Емили и добави с усмивка: — А ти нямаш тая сила. Тъй че ще трябва аз да го направя. Все едно, вече си изпих дозата за тая вечер.

Емили погледна към сепарето. Забелязал, че двамата разговарят, Нед гледаше към тях.

— Благодаря ти, че ще се погрижиш за него — каза тя на Мандо. — А като тръгнеш да го караш към тях, аз може ли да ви последвам с моята кола и да остана при него?

— Няма да е много забавен, като се събуди. — Мандо сведе глава настрани.

— Няма значение. Искам да се уверя, че е добре.

— Хубаво. Щом си негов човек, сигурно можеш да направиш, каквото искаш.

— Благодаря ти — стисна ръката му тя и се отдалечи, благодарна на Нед, че и на най-добрия си приятел не беше казал за нейната двойственост. Иначе Мандо нямаше да ѝ позволи да припари и на

километър от Нед, а така щеше да има възможност да поговори с него насаме. И това беше всичко, за което можеше да моли.

Когато тръгнаха да затварят, в бара бяха останали само Мандо, Петела и Нед. Емили вече бе изгубила сметка за бирите, които Нед изпи, но по това как шумно се смееше с Мандо, можеше да се съди, че е спечелил битката си с мъката. Мандо спази обещанието си, спря да пие и Петела също последва примера му. Двамата любезно изчакаха Емили да приключи и едва тогава подхванаха Нед от двете страни и го поведоха.

Мандо седна зад волана на понтиака. Петела го последва с Мандовия пикап, а Емили с фургона завършваше кервана, впечатлена от усилията на Мандо и Петела да предпазят Нед от неприятности. Бяха наистина верни приятели. И ако Нед открито застанеше против нея, същото щяха да направят и те.

Двамата извлякоха Нед по стълбите до апартамента му. Емили ги следваше по петите, после остана в дневната, докато те, въпреки смеха и протестите му, го съблякоха и го пъгнаха в леглото.

— Туй то — каза Петела, когато излязоха от спалнята. — Радвам се, че няма да съм тук, когато всичката тази бира му избие в махмурлук.

— Обзалагам се, че и Нед ще се радва — изкикоти се Мандо и огледа Петела от глава до пети. — Не си най-красивата болногледачка.

— И ти не си чак такъв красавец — не му остана дължен Петела. — Както и да е, Книжния плъх си има болногледачка. Дай да се разкарваме, че да ида да си прибера колата.

— Благодаря ви и на двамата — каза Емили. — Чудесни приятели сте.

— И той е правил същото за нас — сви рамене Петела и двамата излязоха. — Е, доскоро.

— Довиждане. — Емили затвори вратата, заключи, загаси лампите в дневната и влезе при Нед, който лежеше проснат само по слип върху набързо отметнатите чаршафи.

Вече беше заспал. Очите, които цяла вечер я гледаха така обвиняващо, бяха затворени, и тя за миг си представи, че нищо не се е променило, че Нед току-що се е унесъл, след като двамата са се любили, и когато се събуди, ще я прегърне. Сърцето ѝ се сви от болка по блаженството, което е било и навярно никога вече няма да бъде.

Съблече се, порови из чекмеджетата на гардероба, откри една бяла фланелка и я навлече, после изгаси лампата и се пхна в леглото до него, целуна го по бузата и прошепна:

— Обичам те...

Той тихо простена в съня си и този звук сякаш я прониза. Беше го обидила, беше го наранила жестоко. И сега трябваше да намери начин пак да оправи всичко. Обви ръце около него и се приготви за дълго, безсънно очакване.

Нед се размърда. През тесните щори на спалнята вече се процеждаше бледа светлина. Емили погледна часовника до леглото — беше точно част, в който той обикновено става. Цяла нощ бе дрямала на пресекулки и сънува все един и същ кошмар — как някакъв мъж пада от откритите греди на последния етаж. Понякога жертвата беше Нед, понякога — баща ѝ или брат ѝ. Не помнеше друг път да е била толкова изтощена.

Очите на Нед трепнаха и се отвориха. Отначало, като я видя, погледът му ласкаво проблесна, но угасна със спомена за случилото се предния ден.

— Нед, съжалявам — каза тя и смело го погледна в очите. — Много те обичам и много съжалявам.

Той затвори очи, потрепери и промълви с дрезгав след снощното пиене глас:

— Обичаш ме, а? — И отново я погледна с помръкнали от мъка очи. — Как изобщо би могла да ме обичаш? Любовта говори истината, Емили! — Горчивият му смях прокъртя в полутъмната стая. — Божичко, и ми го казваш така, сякаш си вярваш!

— Вярвам си — настоя тя. — Истината за мен е, че съм учен, че се интересувам от хората и че те обичам. А всичко останало са само случайни обстоятелства около потеклото, които нямат нищо общо с това, което в действителност представлявам.

— О, нямат, така ли? — Той се надигна на лакът и потръпна от болка. — Щом нямат чак толкова нищо общо, защо, по дяволите, не ми каза за тях още в началото? Господи, как ме боли главата...

Тя постави длан на парещото му чело, но той я отблъсна.

— Моля те, само не ме докосвай, като че ли те интересува какво ми е. Смешно е.

— Никак не е смешно! — изправи се Емили и чувството ѝ за вина отстъпи на гнева. — Заради теб отидох при Дани и му казах да оправи нещата на строежа. А като разбрах, че няма да ме послуша, вчера се обадох на баща ми и го помолих да прекрати пътешествието си и да се върне да вкара Дани в правия път.

— Да не мислиш, че баща ти не знае за всичко това? — изпитателно я изгледа той.

— Не съм убедена. — Тя отбягна обвинителния му поглед. — От известно време той изобщо не контролира нещата, и според мен...

— Знае, Емили. Не бъди наивна. Сладкото ти татенце прекрасно знае какво става.

— Не го наричай така!

— Защо? О, пардон, забравих, че никак не обичаш истината, нали така?

— Престани!

Но той не обърна внимание на мъката, изписана по лицето ѝ, и продължи:

— А каза ли на баща си, че си се любила... — замълча за миг и тихо довърши: — по-точно, че си спала с някакъв си монтажник?

— Не, не му казах, че съм се любила с монтажник — отвърна тя с разтреперан глас. — Но наистина се любих с теб. Ако си толкова заслепен от представите си за чест, че да не можеш да разбереш тази любов, то...

— Коя любов? Онази ли, която ти позволи да запазиш собствените си тайни, когато аз бях напълно откровен?! Когато разкрих пред теб цялата си душа?! — Той стисна зъби: — А ти в замяна ми даде само лъжи.

— А щеше ли да разкриеш душата си пред мен, ако честно ти бях казала коя съм? — изкрещя тя и протегна длани напред. Той мълчаливо я изгледа. — Нямаше, разбира се! — По бузите ѝ рукнаха сълзи, но той продължи да я гледа с каменно изражение. — Едва не ме заряза, щом разбра, че съм преподавател в университета! А ако научеше, че съм дъщеря на Дан Джонсън? Тогава сигурно никога вече нямаше да излезеш с мен, нали?

— И това щеше да е най-доброто за всички ни.

— Няма да ти повярвам за това! — измъкна се тя от леглото. — Но вече явно няма смисъл да ти говоря, така че си тръгвам. — И пипнешком затърси дрехите си през пелената от сълзи.

Намери ги, съблече фланелка, но в мига, в който посегна към сутиена си, срещна издайническия му поглед — жаден и суров, изпълнен с обида и болка. Замръзна на място, сутиенът се изплъзна от ръката ѝ и тя пристъпи към него:

— Нед...

— По дяволите! — В очите му блестяха едва сдържани сълзи, гласът му трепереше. — Не е честно да си такава! Ти беше най-красивата, най-милата жена, която изобщо съм познавал. И все още те желая, дявол да го вземе!

— Тогава не свършвай дотук — каза тя, пристъпи още по-близо и видя, че вече е възбуден. Навярно беше прав — не беше много честно от нейна страна да се опитва да го спечели обратно със сексуалното си привличане, но вече беше съвсем отчаяна.

— Налага се — изтерзано я погледна той.

— Не, не ти се налага.

Ръцете му се свиха в юмруци, гласът му стана тих и решителен:

— Ако те обладая сега, ще бъде само от страст, Емили, от страст и от ярост. Не съм сигурен, че ще бъда нежен и внимателен. Навярно само ще те нараня.

— Не ти вярвам.

— Това е защото не си представяш колко съм отчаян. Предупреждавам те — върви си.

— Но...

— Върви си! Не те искам тука!

Тя изхълца, грабна дрехите си и изтича в дневната. Нямахте ясен спомен как се е облякла и е изтичала навън, как се е добрала до дома. Всичко се губеше в мъглата от болка, в която отново и отново звучаха думите, с които той я отпъди.

Вече къщи, с пълни със сълзи очи тя погледна свещите, които бе сложила във всяка от стаите специално за романтичната им вечер. В спалнята се носеше екзотичното ухание от парфюмираните пакетчета, пъхнати под възглавниците, а на нощното шкафче лежеше подвързаното с кожа томче на Браунинг, което смяташе да му подари...

Беше създавала атмосфера за една изкусителна среща, за един празник на тяхната любов, за да може после, след като го убеди колко много означава той за нея, предпазливо да му разкаже за баща си. А от нейната уста истината нямаше да прозвучи така унищожително, както му се е сторила, когато сам я е открил...

Изпаднала в някакво вцепенение и вече неспособна да плаче, тя се сви на кълбо в леглото и думите му продължиха да пулсират в главата ѝ: „Не те искам... Не те искам... Не те искам...“ Моника се оказа права. За нея всичко бе свършено.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В понеделник Нед отиде на работа точно навреме, за да не могат нито Дани, нито баща му да имат основателна причина да го уволнят. Бе пъхнал доклада до Управлението по охрана на труда и възнамеряваше следобед да го занесе в офиса на правителствената агенция в центъра.

Цял ден се движеше в някакъв транс, като робот, и се стараеше да не мисли за нищо друго, освен за работата си и за доклада. Проговори само веднъж, когато Зевзека му съобщи, че в края на деня Джейк възнамерява да си вземе изработените надници и, слава богу, да напусне града. Инак така и не продума, и приятелите уважиха мълчанието му. А в обедната почивка се оттегли в края на една греда и потъна във „Война и мир“ на Толстой.

Знаеше, че момчетата приписват тази мълчаливост на неговата угриженост, че щом предаде доклада, ще изгуби работата си. Остави ги да си го мислят, но вече му беше все едно — и да го уволнят от „Джонсън Кънстръкшън“, както сигурно щяха да направят, ще си намери работа в друг щат и пак ще изпраща пари въкъщи. Обичаше Тъксън, дори и през този сезон, който наричаха лято и през който градът приличаше на отоплителна абонатна станция. Но от петък насам този град бе изгубил очарованието си...

Едва в края на работното време Мандо се опита да го заговори, докато един до друг разтоварваха инструментите си.

— Ще прескочиш ли до „Пиво и питиета“, като предадеш доклада?

— Не. — Нед си наложи да изхвърли от мисълта си и бара, и особата, която работеше там.

— Момчетата искат да те почерпят. Смятат, че са ти задължени за това, което ще направиш — подчерта Мандо.

— Не мога, Мандо — погледна го Нед.

Мандо го изгледа изпитателно.

— Това да няма нещо общо с оная жена, а?

Нед осъзна, че никой, освен Мандо, не би имал нито смелостта така да му се меси в работите, нито прозрението да улучи така право в целта.

— Да — призна той и отвърна очи, смутен от проявеното разбиране.

Мандо смъкна очилата и избърса потта край очите си:

— Тогава ела да пийнем по едно. Ти докато дойдеш, тя вече няма да е там.

— Какво?! — зяпна го Нед.

— Ами нищо, просто с Петела и със Зевзека ще я уволним, и точка — щракна с пръсти Мандо.

— Не — намръщи се Нед и погледна настрани. — Не искам да я уволняват. Тя се нуждае от работата.

— Какво ти пука? — Мандо прибра кутията си за храна.

Нед се загледа в дъсчения под, неспособен да отговори. Не биваше и пет пари да дава за това дали приятелите му ще уволнят Емили, или не. Ако я няма в бара, животът му ще стане значително по-лек.

— Слушай, братле — продължи Мандо. — Ако ти е набъркала някаква каша, няма какво да ни се навърта наоколо — ще се погрижим за това.

— Не, Мандо — спря го Нед. Не можеше да насъсква приятелите си срещу нея, независимо как се бе отнесла към него тя.

— Ама...

— Оставете я на мира, дявол да ви вземе! — избухна той, но видя как по лицето на Мандо се мерна обида и довърши, вече по-меко: — Моля те!

— Окей, шефе, както кажеш — поклати глава Мандо. — Но не си и представях, че ще доживея да видя някаква си женска да те върти така на пръста си.

— Я по-кратко! — предупредително каза той. Стомахът му се сви и много му се щеше да се сбие с някого, но Мандо не беше подходящият човек. — Днес май не съм в най-доброто си настроение.

— Забелязах. — Мандо разкопча работния си колан. — И до скоро. И с Бога напред! — После тръгна към стълбите, но с бързи крачки се върна и тихо предупреди: — Дани Синчето иде. Умната, гринго — да не вземеш да направиш някой глупост.

— Напоследък май не мога да се удържам много-много — намръщи се Нед.

— А ти опитай. — Мандо си тръгна, като кимна на Дани пред стълбището.

Нед цял ден очакваше това посещение на Дани — или щеше да го уволни, или пък да го моли да забрави за доклада. Остана на място и го изчака да се приближи. Не си приличат много с Емили, помисли си той, но ако ги загледаш внимателно, все пак имат известна прилика — в устата, в закръглената брадичка... Но при Емили тези черти бяха меки и привлекателни, а на Дани му придаваха просто мекушав вид.

— Тъкър, може ли за минутка? — Дани приближи. Бялата му риза беше безупречно чиста, и това, че по нея не бе избила и капка честна трудова пот, още повече разяри Нед.

— Имам точно около минутка — отговори той.

Някакъв мускул трепна по челюстта на Дани.

— Исках да те уведомя, че няма защо да правиш доклади до Управлението за охрана на труда. Снощи говорих с баща ми и той се съгласи да закупим още сапани и да доставим защитни очила — пресилено се усмихна Дани. — Виждаш ли, просто не сме се доразбрали. Той мислел, че сме набавили всичко това, а аз смятах, че не можем да си го позволим, и така е станала бъркотията.

— Дрън-дрън. — Нед изгледа Дани право в очите и изпита удоволствие, като го видя как се сепва.

Дани се поколеба, после заговори отново, но отстъпчивото му отношение започна да се изпарява.

— Добре де, Тъкър, ще получиш, каквото искаше. Защо не го приемеш и не си затвориш устата?

— Защото, Джонсън, то е прекалено малко, пък и вече е късно. — Нед сви юмруци, после ги отпусна. — Трябваше да послушаш милата си сестричка.

— Тук имам думата аз, а не сестра ми! — Лицето на Дани се сгърчи от гняв.

— Още по-зле.

— Аха, точно това ти се ще, нали? — запристъпя към него Дани. — Навярно си го мислел през цялото време — да се ожениш за дъщерята на шефа и да се намърдаш право в ръководството на фирмата!

На Нед му причерня пред очите, но успя да се сдържи.

— Никога, дори и на оня свят! — отвърна той.

— И да го отричаш, всичко ми е ясно. Но тая просто няма да я бъде! — присмя му се Дани. — Сестра ми никога няма да се омъжи за някакъв си простак, дето си изкарва хляба с висене по железата.

Нед кипна от ярост, но я потисна и намери сили да не удари тоя кретен. Зарече се, че няма да посегне пръв, преглътна жлъчта, надигнала се в стомаха му, и каза:

— Тя няма и да има тази възможност, защото никога няма да я поискам за жена.

— Така ли? — трепна Дани.

— Точно така. — Нед предизвикателно го изгледа отвисоко. — Не бих я взел, дори и на сребърен поднос!

Дани замахна и Нед се приведе. От силата на замаха Дани политна покрай него, но в този момент и двамата се осъзнаха къде се намират. Нед успя да сграбчи Дани точно когато излетя от площадката и ръцете им се вкопчиха, миг преди да изхвъркне и да полети надолу.

Тялото на Нед се притисна в дъсчения под и чувството за съхранение го накара да се вкопчи в някаква арматурна подпора. Тялото на Дани се залюля над улицата от двадесетия етаж и Нед изпита усещането, че направо ще се разкъса от усилието да не изпусне Дани и да се задържи за подпората. Ушите му забучаха, в устата си усети вкус на ръжда. Дани се бореше да се задържи за него, и той затвори очи от болка.

Стори му се, че някъде отдолу дочу вик, който прониза мъчителната болка в мускулите и пресекващото дишане. Първо изтръпнаха пръстите му, после ръката, после рамото... Държеше ли се още Дани или бе паднал като захвърлена играчка и вече бе срещнал смъртта си?

По металния скелет отекнаха нови викове и звукът на приближаващи се стъпки. Нед се държеше, но тежестта в края на ръката му сантиметър по сантиметър се изплъзваше, изплъзваше... О, боже! Дани изпусна ръката му и един агонизиращ вик продра тишината.

Нед също изкрещя от ужас, като си представи как Дани агонизира, размазан на паважа, като муха, блъснала се в предното стъкло на колата. Емили! Емили трябваше да е на работа! Емили

можеше да го види! Трябваше да слезе долу и да я отведе оттук. Трябваше някак да освободи ръката си и да се добере до нея...

— Ей, гринго, спокойно бе, братле! — някъде отдалеч проникна гласът на Мандо и две ръце му помогнаха да отпусне пръсти от подпората.

— Емили... — изхриптя Нед. — Трябва да помогна на Емили... Брат й... Тя не бива да вижда...

— Няма нищо за гледане — спокойно каза Мандо и му помогна да се изправи.

— Дани... Дани е...

— Дани, кучият му син, е най-големият късметлия на света — прекъсна го Мандо и го поведе към стълбата.

— Направо да не повярваш! — изникна пред тях Петела. — Виждал ли си някога такова нещо?! Как е Нед?

— Мисля, че е добре, стига да не си е изкълчил нещо — отвърна Мандо. — Та какво казваше за Дани Синчето?

— Седи си долу на тротоара и плаче като бебе. Викнахме линейка, но май няма да има нужда.

Нед разтърси глава, сякаш за да прогони шума от ушите си:

— Значи е жив?

— Ами, да — рече Петела. — Поне беше, като го видях преди малко.

— Как стана? — Нед отблъсна ръката на Мандо и стъпи на крака, залитайки като пиян.

— Не съм виждал такова дяволско чудо! — заразправя Петела. — Както падаше, се закачи за кислородния маркуч, провиснал от подолната площадка, и онова ми ти смукало взе, че се разтегна като гумена ръкавица чак до тротоара. И Дани си слезе от него, като от влакчето в луна-парк. Само дето хич не му беше забавно.

Нед направо зяпна:

— Петел, измисляш си ги!

— Честен кръст! Нали, Мандо?

— Точно така. Видях го от асансьора, като се качвах да те измъкна оттука, гринго.

Краката на Нед се подкосиха и направо го втресе от облекчение.

— Може ли... да поседнем за малко?

— Естествено. И аз тъкмо мислех да поотморя — каза Мандо.

Нед седна и закри лице, за да не видят сълзите му. Опита се да си спомни за какво му посегна Дани — заради думите, че няма да вземе сестра му, дори и на сребърен поднос. Значи, Дани му налетя, за да защити сестра си, и едва не умря заради това! Още повече, че думите, които го бяха разярили така, бяха изречени от мъжа, който твърдеше, че обича Емили. Кой човек би направил такова нещо?

— Ей, гринго — прекъсна мислите му Мандо. — Хрумна ми нещо. За оня доклад, де.

— Е? — Нед отпусна ръце между коленете, без да вдига лицето си, по което сълзите се бяха оставили мръсни вадички.

— Ако бях на твое място, просто щях да го скъсам. Нещо ми подсказва, че Дани Синчето няма да има нужда хората по охраната на труда да го вкарват в пътя.

— Така си е — съгласи се и Петела и приседна до Нед от другата страна. — Чух го, като плачеше, да мърмори нещо за предпазните перила. Щото, разбира се, и на тоя етаж трябваше да ги има, и ако ги имаше, щяха да го спасят. Съзрял е просветлението нашият Дани Синчето. Посочен му бе и Пътят, и Истината... Така че защо да рискуваш да ти излезе име за едното нищо?

— Сигурно сте прави — въздъхна Нед.

— Да слизаме вече, а? — предложи Мандо.

— Добре — съгласи се Нед и пое дълбоко дъх.

— Ще избързам напред, за да поръчам питиетата. Не знам как сте вие, момчета, но аз направо умирам от жажда.

Петела тръгна и Мандо изпитателно изгледа Нед.

— Като стана дума за бара и за една определена жена там, я ми кажи какви ги бълнуваше, като те измъквах там горе? Дето Емили била сестра на Дани. Вярно ли е?

Нед погледна Мандо в очите.

— Можеш ли да забравиш какво съм казал? Бях се зарекъл да не казвам на никого, но само като си представих, че Дани е мъртъв...

— Ще забравя, разбира се. Всичко ще забравя — почеса се Мандо по брадата. — Но ми се струва, че тя е била нещо като шпионин на нейния старец, а това не ми харесва.

— Не, няма нищо такова. — Нед потърка зачервените си очи. — Слушай, Мандо, ще ти кажа какво правеше тя в този бар, но се закълни, че няма да казваш на никого. — Мандо го погледна обидено.

— Добре де, извинявай. Знам, че никога няма да се раздрънкаш. Та значи, Емили е преподавател по социология в университета и пише изследване за социалните отношения между монтажниците.

— Без майтап? — повдигна вежди Мандо. — Социални отношения ли? Как така? В тоя бар и приказка не става за жени.

— Не, не за тия отношения — позасмя се Нед. — За отношенията между всички нас, дето работим заедно.

— Ей, братле, я почакай...

— За приятелството, Мандо, за приятелството — побърза да го прекъсне Нед.

— Уф! — с облекчение въздъхна Мандо. — А аз без малко да си помисля, че става дума за мъжете, дето си падат по мъже. И откога го знаеш?

— От няколко седмици. Но че е дъщеря на дъртия Джонсън разбрах чак в петък — едва тогава ми дойде наум да съпоставя някои неща.

— Да, вече започвам да схващам. И сега й се ядосваш, задето не ти е казала, така ли?

— „Ядосвам“ не е точната дума, Мандо. Чувствам се направо предаден.

Мандо свали каската и се почеса по темето:

— Аха, разбирам те. Но те видях, когато си помисли, че брат й е мъртъв, и ще ти кажа едно нещо, гринго — тя още ти е в кръвта, и то дълбоко. — Нед го погледна, без да може да отговори. — А сега имам едно предложение — продължи Мандо.

— Какво?

— Да идем в бара и да пийнем с момчетата. Тъкмо ще се видите с нея и ще се разберете. А то, приятелче, само гледаш как да се скриеш. Не обичам да те гледам такъв — не ти прилича.

— Май и тука си прав — съгласи се Нед, като поразмисли.

Емили и Моника дочуха воя на сирената, спогледаха се тревожно и в мълчаливо съгласие забързаха към входната врата на бара.

— Вероятно е катастрофа — подхвърли през рамо Моника, — но искам да се уверя с очите си. Колкото и да съм му бясна на Джейк, не

му пожелавам да падне от стоманата и да се пребие. Все пак днес е последният му ден на тоя обект.

— На никого не пожелаваме да се пребие — добави Емили и се опита да отпъди страха, може би напразно надигнал се у нея. — Но сигурно си права, че е катастрофа.

— Да, но не чух никакъв удар.

— И аз.

Моника отвори тежката дървена врата, присви очи срещу светлината и прошепна:

— Боже мой! Край обекта се е събрала огромна тълпа — и хукна с високите си токчета. Емили я последва, но с дългите си крака бързо я изпревари.

Спъна се в някаква дупка на тротоара, но не успя да падне и продължи да тича. Това е просто един лош сън, помисли си тя. В лошите сънища хората винаги бягат така, но после се събуждат. Но не беше никакъв сън. Усещаше горещината, лъхаща от тротоара, чуваше стихващия вой на сирената, видя как линейката си проби път и спря срещу обекта...

Докато се промушваше през тълпата от строители и чиновници от околните офиси, долови отделни фрази:

— Истинско чудо! — промърмори някаква жена.

— Направо щеше да си отиде — добави един дърводелец.

Никой не е загинал! Но стомахът ѝ продължи да се присвива. Смъртта наистина бе най-лошото, но освен нея имаше и трайни постоянни травми, и парализи, и осакатявания... Кой, боже мой? Кой ли е?! Тя се стегна да посрещне удара на ужасната действителност. Погледът ѝ попадна на санитарите. Бяха се скупчили край някакъв човек, седнал на бордюра и захлупил лицето си в ръце. Позна Дани и сърцето ѝ подскочи.

Колко нелеп и дребничък изглежда така, седнал там, мина ѝ през ума, колко е смазан и нещастен... Точно както, когато беше шестгодишен, сладоледът му падна от пръчката... Но този път, ако се съдеше по угрижените лица на медицинския екип, ставаше нещо много по-сериозно.

— Какво се е случило? — попита тя човека до себе си.

— Падна от най-горния етаж, но се закачи на един кислороден маркуч и се спусна до долу леко като перце. Няма и драскотина, но

едва не припадна.

Гласът ѝ се стори познат. Обърна глава и видя до себе си Майк.

— Никой друг ли не пострада?

— Мисля, че не. Книжния плъх се опита да го удържи горе, но на Дани Синчето не му издържаха ръчичките.

— Нед... — прошепна тя и изтръпна. Дани можеше да завлече и него, и тогава маркучът нямаше да може да удържи и двамата...

— Петела каза, че Нед е добре — увери я Майк. — Няма страшно, ей сега всички ще дойдем да му пийнем и да се повеселим. Не се притеснявай.

— Какво било? — задъхано се промуши до тях и Моника, като се надигна на пръсти да погледне над главите на хората. — Какво е станало?

— Дани едва не... загинал — неуверено отвърна Емили. — Паднал отгоре, но се закачил на някакъв кислороден маркуч и се спасил. Сигурно вече е добре.

— Ем, миличка... — здраво стисна ръката ѝ Моника.

— А Нед... — преглътна Емили. — Нед се опитал да го задържи там, горе.

— Охо! — Моника разтри раменете ѝ. — А ти добре ли си?

— Мисля, че да — кимна Емили. Санитарите помогнаха на Дани да се изправи и дъхът ѝ спря, като видя восъчнобялото му лице. Очите му безумно се завъртяха в орбитите си, той поклати глава и се опита да се изтръгне:

— Не, никаква болница! Пуснете ме... Пуснете ме да си вървя...

— Господин Джонсън, преживели сте огромно нервно сътресение — прекъсна го една от сестрите. — По-добре е първо да ви прегледат.

— Не! — Дани вдигна трепереща ръка да отблъсне сестрата. — Имам нужда само... — Блуждаещият му поглед се спря на Емили и той издаде странен хълцащ звук.

Без да се замисля, тя откликна на нечленоразделния му зов и се провря покрай Майк:

— Пусни ме да мина!

— Емили, постой — улови я той за ръката. — Не ти е там мястото...

— Точно там ми е — дръпна се тя. — Все пак съм му сестра.

— Сестра ли?!

Емили не си направи труда да му отговори, втурна се към Дани и го прегърна.

— Един момент — опита се да я отстрани един от санитарите. — Този човек е в шок...

— Това е брат ми — обясни Емили. — Моля ви, оставете ни за малко.

Дани трепереше като сгащен заек. Тя го притисна към себе си и заповтаря отдавна забравени думи, с които се утешаваха един друг като деца, когато имаха общи бонбони и играчки, общи книжки, общи тайни и бяха толкова близки, преди свирепото съперничество да ги разедини... Дълбоко в себе си тя още пазеше тази обич от годините, изживени заедно, и сега му я върна цялата, като се чудеше каква ли роля е изиграла самата тя в тази драма, едва не отнела два човешки живота... Постепенно той се успокои и престана да трепери.

Емили се откъсна от него, огледа пепелявосивото му лице и нежно каза:

— Дани, според мен е по-добре да тръгнеш с тях.

— Хубаво — отвърна той като пребит.

— Да дойда с теб, ако искаш?

— Хубаво.

Тя го прегърна и го поведе към линейката, но щом се приближиха, Дани спря и обезумяло се заоглежда:

— Ами Тъкър? Да не би да е ранен?!

— Казаха, че е добре — успокои го Емили и някакво шесто чувство я накара да погледне към портала на обекта точно когато Нед и Мандо излизаха. За част от секундата погледите им се срещнаха, но толкова отдалеч не успя да разгадае изражението му. Прииска ѝ се да отиде при него, да обвие ръце около врата му, за да се увери, че наистина е жив и здрав, но се боеше, че никога вече няма да ѝ позволи това.

— Трябва да тръгваме, госпожице — побутна я към колата един от санитарите.

— Да вървим — каза Емили и им помогна да настанят Дани в линейката. Тръгна да се качва, обърна се и пак погледна назад, но Нед вече го нямаше там.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

От „Бърза помощ“ Емили позвъни на родителите си, и след по-малко от двадесет минути баща ѝ влезе през двойната врата на коридора.

— Мама не дойде ли? — изправи се тя да го посрещне.

— Искаше да дойде, но аз я разубедих. — При вида на сервитьорския ѝ „екип“ погледът му трепна, но не каза нищо. — Като прегледат Дани, ще се приберем заедно. Как е той?

— Според мен е добре. Доста е поразтърсен, но инак е добре.

Едрата фигура на баща ѝ потръпна. Той нервно посегна към външния джоб, в който държеше лулата си, и пак отпусна ръка.

— Разбра ли как се е случило?

— Не, но предполагам. Нед сигурно е възнамерявал днес след работа да подаде доклад до Управлението по охрана на труда, Дани се е опитал да го разубеди, и после двамата... са се сбили. Все си мисля, че е било... — Замълча, после тихо се поправи: — Убедена съм, че е било заради мен.

— Казвах ли ти аз, че с него само ще си вземеш белята! — проръмжа баща ѝ. — Казвах ли ти никога да нямаш нищо общо с него?!

— О, не, татко! — Емили отпусна ръце, отметна глава и се изправи насреща му. Помисли си как Нед беше рискувал живота си, как всички момчета рискуваха всеки божи ден, и сякаш почерпи сили от смелостта им: — Не него трябва да осъждаш. Обектът не беше достатъчно обезопасен, при това Дани го знаеше, и нямаше никакво намерение да промени нищо, дори и след като го помолих за това. — Преглътна, сви ръце в юмруци и впи нокти в дланите си. — И ти го знаеше, нали? — В очите му се мерна колебание и плъзна поглед край нея към дъното на коридора, сякаш там щеше да намери отговор на въпроса ѝ.

— Емили, ти нямаш никаква представа какво е в нашия бизнес.

— Това не е никакъв отговор, дявол да го вземе! — Лицето му се сви, като чу ругатнята от нейната уста — досега нито беше ругала пред него, нито пък бе спорила така яростно, но настойчиво продължи: — Знаеше ли, че въжетата са слаби или не знаеше?! Знаеше ли, че не са раздадени защитни очила?! Че перилата по етажите се поставят със закъснение?! Кажу, татко! Защо нямаше перила на етажа, от който падна Дани? Защо?! — изхълца тя.

Той я изгледа със замъглени от болка очи.

— Толкова ми се искаше да те държим настрани от всичко това... — махна с ръка той. — Ти трябваше да си останеш преподавател, да си над всичко това...

— Да, но не съм! Не съм нищо повече от всички други хора! — изгледа го тя през сълзи и прошепна: — Знаел си, всичко си знаел, нали? Знаел си какви ги върши Дани...

— А как иначе смяташ, че щяхме да получим този проклет обект? — сви устни той. — При тая вълча конкуренция, където всеки подбива цените и прави всякакви икономии, за да се бори за кокала?

— Но, татко, та ние сме богати и вече за нищо не трябва да се борим!

— Не е така, ангелчето ми — поглади той измъченото си лице.

— Как така?!

— Имам дългове. И то големи. И Дани също. — Той сведе поглед към лъскавите плочки на пода.

— Но нали мама... Мама ми беше казала, че и къщата, и вилата са изплатени? А и толкова често пътувате, и ми помагате и за наема, и... — Емили се опита да изброи и други очевидни доводи, за да опровергае думите, които не искаше и да чуе. Родителите ѝ да имат дългове?! Самата мисъл за това дълбоко подриваше основите на чувството ѝ за сигурност.

— Ипотекирал съм и къщата, и вилата, за да мога да се задържа в бизнеса — смирено обясни баща ѝ. — Майка ти не знае, и по-добре не ѝ казвай.

— Но как така?! Как стана така?

— Ами стана — въздъхна той и погледът му отново се плъзна към дъното на коридора. — Първо едно, после друго. Отпърво все някак се справях. Живеехме добре. Но майка ти искаше какво ли не — екскурзии, все по-хубави дрехи... След това Дани се ожени и Гуен,

естествено, реши, че и тя има нужда от какво ли не. Помоли ме да му повиша заплатата, после още веднъж... Започнах да прехвърлям повечето работа на него, за да си изработва парите... — Той изнурено се усмихна: — Тогава пък започна да ми остава много свободно време, и нали майка ти искаше по-често да пътуваме...

Сърцето на Емили се сви, като си помисли за парите, с които бе платил обучението ѝ в университета, за месечната издръжка, с която ѝ помагаша да си плаща наема, за червения корвет, който баща ѝ не можеше да си позволи, но на нея бе намерил начин да ѝ подари...

— Трябвало е да ми кажеш. Можех и сама да се издържам като студентка. Но още не е прекалено късно — дори и да не ти помогна много, все пак бих могла да започна да ти връщам тия пари.

— В никакъв случай! — Властният му отказ я накара слисано да замълчи. — Това, че те изучих, е най-голямата ми гордост в живота! Не ме лишавай от нея! Изтласках те нависоко, ангелчето ми, по-високо от всички нас, и каквото и да стане, онова, което си научила, си е твое. Ти успя! Само дето — гласът му потрепери — си хукнала подир някакъв си проклет монтажник.

Емили изслуша тирадата, като се опитваше да събере парчетата от разбитите си илюзии. Мислеше, че като се изправи срещу баща си и предразсъдъците му, ще се бори с човек, неуязвим в материалното си благополучие, доволен от сигурността, която е създал за себе си и за семейството си. А изведнъж се оказа, че светът на баща ѝ заплашва да рухне, и в отчаяния си опит да избегне това, той е заложил не само дома, но и почтеното си име.

Не знаеше, че откъсването ѝ от света на сините якички е единственият източник на гордост, който му беше останал. Нищо чудно, че така разгорещено реагираше на заплахата ѝ да му отнеме тази утеха чрез връзката си с Нед. Години наред мечтите на баща ѝ за нейното бъдеще я сковаваха, но никога досега не бяха я угнетявали толкова.

Пристъпи към него и докосна ръката му.

— Ти направи за мен толкова много! Ценя всяка минута, която съм прекарала в училище. А сега и преподавателската работа толкова ми се удава, че нямам никакво намерение да се отказвам от нея.

Той я изгледа изпитателно, сякаш се мъчеше да ѝ повярва:

— А какво ще правиш с Тъкър?

— Боя се, че с Нед всичко приключи. — При тези думи очите на баща ѝ проблеснаха победоносно. — Но ако промени решението си и пожелае да се върна при него, ще го направя на минутата. — И с нежност добави: — Обичам го, тате.

Триумфът в очите на баща ѝ угасна.

— Според мен той не е човек за теб.

— Напротив. Ти просто не разбираш. Нед е интелигентен, мил, остроумен, честен, а и страшно смел. Познавам много образовани мъже, за които всичко това не може да се каже. — Тя стисна ръката му, настойчиво го изгледа и бегло се усмихна: — Като си пропилял толкова пари да ме изучиш, поне ме послушай какво съм научила — не можеш да съдиш за един човек само по това колко години е ходил на училище.

По лицето му се отрази борбата, която водеше със себе си, после упорито продължи:

— Ще ми се да имаш до себе си човек, който да те цени, да ти дава най-хубавото...

— Татко, най-хубавото, което един мъж може да ми даде, е вярност и преданост, но както открих, те нямат нищо общо с университетските титли. Това лято се запознах с хора, които ме карат да се гордея, че са ми приятели и трябва да съм нещо наистина изключително, за да мога да се меря с тях.

— Ами! Тия ли негодници...

— Не са негодници. Е, имаше един такъв и сред тях, както дочух — спомни си тя за Джейк, — но повечето са страхотни момчета, и не се оставяй манията ти за образованост да те заслепява. — Видя го как се опитва да се пребори с предразсъдъците си. Години наред се прекланяше пред висшето образование, защото самият той не беше го получил. Самата тя бе наследила много от това негово отношение, и това беше една от причините да не може да прегъва страниците на книгите. Но това лято ѝ отвори очите за много от собствените ѝ предубеждения.

— Знаеш ли, тук нещо не е точно — продума най-после той. — Да си прекарала толкова години в учение, а сега да ми казваш, че учението не е чак толкова важно. Затова ли те пращах да учиш?

Емили не се сдържа и се разсмя:

— Разбира се, че е важно. Просто не е единственото важно нещо. При това го разбрах не в университета, а това лято, в един нищо и никакъв бар.

— Тоя твой бар... — Той отново огледа облеклото ѝ. — Да имаш две дипломи и да ми се развяваш, облечена като... така. Срамота е, ангелчето ми.

— Е, ако това ще те успокои, тая „униформа“ и на мен не ми допада особено.

— Никак не ме успокоява! — намръщи се той. — Да те оглеждат така всичките ония нехранимайковци...

— Те през цялото време се държат с мен като с истинска дама.

— Така и трябва, дявол ги взел! Само да чуя, че някой...

— Не се безпокой за това — прекъсна го Емили, като си помисли, че дните ѝ в бара и без това са изтекли.

— Знаеш ли какво се сетих? — каза баща ѝ, сякаш проследил мисълта ѝ. — Щом като всичките момчета са те видели да се качваш в линейката с Дани, няма ли да си помислят, че това е малко странно?

— Очаквам, че вече всички да са разбрали коя съм — отвърна Емили. — Изпуснах се пред Майк и той навярно е разпространил мълвата. Това ще е краят на проекта ми за това лято.

— Знаех си, че ще стане някоя бъркотия — поклати глава баща ѝ, но тонът му вече се беше поразведрил.

— Нищо, и това беше част от образованието ми — надигна се на пръсти Емили и го целуна по набръчканата буза.

— Хмм. — В погледа му проблесна познатата бащина любов. — Та казваш, че оня момък, Тъкър, по когото си си изгубила ума, е вече само минало, така ли?

— Мисля, че да — съкрушено отвърна Емили.

— Искаш ли да поговоря с него?

Тя озадачено го изглежда, за да се увери дали наистина говори сериозно.

— О, татенце! — прегърна го тя и от неочакваното му великодушие в гърлото ѝ заседна буца. Значи я беше разбрал... — Чудесен си! И ако смятах, че това ще помогне, бих приела да го направя. Но не вярвам да промени решението си, дори и да говориш с него. Той е прекрасен човек, но е и твърде... твърде голям инат.

— Тогава по-добре да не се обвързваш с него. В семейството вече си имаме цял куп инати, в това число и ти.

— Вярно е — отново го прегърна Емили, после помълча и колебливо попита: — И какво ще правиш сега? За парите, имам предвид.

Баща ѝ тежко въздъхна.

— Ами ще трябва да променим някои неща. Ще хвана Дани изкъсо, за да влезе пак в правия път. Надявам се да нямаме загуби от този обект, но ако стане, това ще е краят. Той ще трябва да свие юздите на Гуен и да спре да харчи по нея толкова пари, а аз... ще е най-добре да кажа на майка ти някои нещица.

— Тя ще те разбере, татко.

— Знам. Тя е такава жена! Одеве, като ми ги говореше ония неща, за верността и предаността, си мислех за нея. И май те разбирам какво искаш да кажеш.

— Знаех си, че ако се замислиш, ще ме разбереш. — Над рамото на баща си тя видя как една сестра излезе от кабинета и им помахала, и се измъкна от прегръдката му: — Вече май ни чакат да вземем Дани.

— Чудесно. — Дватама тръгнаха по коридора. — Сега ще идем вкъщи и хубаво ще похапнем. Това винаги...

— Не, татко, няма да мога.

— Защо?

— Ако нямаш нищо против, ще те помоля да ме оставиш пред „Пиво и питиета“.

— Определено имам нещо против! За какво ти е да се връщаш там? От ония мутри можеш да очакваш само неприятности!

— Може, но все пак им дължа едно обяснение.

— Нищо не ми дължиш! Не се връщай там, ангелчето ми.

— Трябва, татко. Ако не ме закараш, ще взема такси.

— Недей — изпуфтя баща ѝ. — Ще те закарам. — После я погледна и въздъхна: — Нали ти казах, в това семейство сме цял куп инати...

За първи път от деня, в който започна работа в „Пиво и питиета“, Емили влезе направо отпред в салона. Моника веднага я забеляза, забърза да я посрещне и тихо попита:

— Как е брат ти?

— Добре е. Но защо шептиш? Нали тайната ми вече се разбра?

— С ъгълчето на окоето си забеляза как Нед открито я наблюдава, седнал при Зевзека, Петела, Майк, Ал и Мандо

— Никой нищо не е разбрал, освен ако ти не си изплюла камъчето — каза Моника. — Нед си мълчи, а аз предупредих Майк, че ако каже на някого, ще му счупя главата. Доколкото знам, още не е казал.

— Но нали видяха как прегърнах Дани и заминах с него?

— Като ме разпитвах, отговарях, че следваш психология и знаеш как да се справяш в случай на шок.

Въпреки възбудата от това, че Нед е наблизо, Емили не можа да не се усмихне на изобретателното съзнание на Моника:

— Значи мога да си продължа и изследването, и всичко останало?

— Точно така — самодоволно потвърди Моника. — Всичко е наред.

Емили огледа задимения салон, всичките тези хора, които се бе научила да уважава, мъжа, когото се бе научила да обича... Майк щеше да запази тайната ѝ, макар че сигурно гореше от желание да сподели разкритието си. Моника — също, колкото и да обичаше ключките. А и Нед — за него изобщо не трябваше да се пита. Той никога нямаше да я предаде.

— Благодаря ти, че си опазила тайната ми — обърна се тя към Моника. — Никога няма да го забравя.

— Нали приятелите са за това?

— Знам. — Емили пое дълбоко дъх: — И точно затова реших да кажа на всички.

— Наистина ли?! — изгледа я Моника поразена. — И после сигурно ще напуснеш, нали?

— Ако те пожелаят — да.

— О, Ем...

— Трябва да им кажа, Моника. Те са мои приятели, и не мога повече да ги мамя.

— Но ти си учен все пак!

— Да, но преди всичко съм човешко същество.

— Направо ме объркваш — поклати глава Моника.

— Няма нищо — прегърна я Емили. — На всеки може да му се случи, особено на мен. Но този път, веднъж в живота си, изобщо не съм объркана.

Отиде до бара, поиска от Бейли лъжичка и стъклена чаша, обърна се и зазвънтя с тях, докато всички млъкнаха.

— Извинете, че ви отнемам от времето за почивка, особено днес, когато съм убедена, че всички имате нужда от нея — започна тя и повечето мъже се разсмяха. — Но има две неща, които искам всички да знаете. — Спря за миг, после бързо продължи: — Първото е, че започнах работа тук, защото съм преподавател по социология и имах намерение да напиша изследване за това какви са отношенията между монтажниците след работно време. — Тя погледна мъжете, които не познаваше много добре — така й беше по-лесно, и като забеляза, че много от тях не разбират за какво говори, продължи: — С други думи, проучването ми беше за моделите на общуване, които създавате помежду си, когато идвате тук — кои са лидерите, кои са шегаджиите, как всеки си избира място и после сядат все на него, как...

— И ти си проучвала това?! — подвикна някой откъм половината на Моника. — Че кой, дявол да го вземе, се интересува?

— Социолозите например — отговори Емили. — Те искат да научат повече за това как хората се отнасят един към друг и защо.

— Тая история ми прилича на вица за оная дама, дето отишла в джунглата да проучва горилите — обади се друг и забележката му бе последвана от малко пресилен смях.

— Сигурно прилича — призна Емили. — Но като поработих тук известно време и станахме приятели с повечето от вас, реших, че ви дължа този жест да ви обясня какво правя, вместо да го крия от вас.

Мъжете замърмориха помежду си, после Петела се обади:

— И какво, искаш да продължиш това проучване, така ли?

— Зависи от всички вас. И от шефа, разбира се — погледна тя към Бейли.

Бейли изглеждаше направо поразен, но накрая каза:

— Какво пък, аз нямам нищо против. Стига да не разливаш питиетата, като ги сервираш.

Някои се засмяха и глъчката се засили, после друг предложи да гласуват да позволят ли на Емили да продължи да работи по проекта си.

— Преди да направите това, по-добре чуйте и другото, което имам да ви кажа — прекъсна ги тя и преглътна. Този път щеше да ѝ бъде доста по-трудно.

— Добре де, казвай — нетърпеливо подвикна Петела.

— Повечето от вас вече знаят, че се казвам Емили Джонсън — започна тя и усети как по дланите ѝ избива пот. Позволи си да погледне към Нед, като очакваше да срещне надменния му поглед, но той се усмихваше. Усмихваше се! И тя смело продължи, сякаш правеше признанието си единствено на него. — Аз съм дъщерята на Дан Джонсън.

Този път последва гробно мълчание. Няколко души направо зяпнаха, много очи се насочиха към нея с открита враждебност.

— Няма какво да гласуваме — обади се някой. — Не ни трябва никакви Джонсънови. — Глъчката прерасна в ропот и Емили сведе очи. Не можеше да очаква нищо друго, още повече при днешното им настроение. Ако баща ѝ въведеше промените, които обеща, гневът им щеше да попремине и вероятно щяха да имат по-друго отношение, но тя не можеше да чака дни, а може би и седмици наред. Трябваше да приключи с цялата тази лъжа още сега, заради самата себе си.

Изведнъж гласът на Нед наруши ужасното мълчание:

— Я почакайте малко.

Емили озадачено го погледна. Той излезе от сепарето и закрочи към нея. Прашното му лице бе нашарено с мръсни вадички пот, ризата му беше скъсана, и все пак беше най-прекрасният човек, когото познаваше.

Нед застана до нея и се обърна с лице към останалите:

— Преди да гласувате, държа да знаете, че Емили е от нашия отбор. Тя застана срещу брат си и поиска от него да промени нещата, а когато той не пожела, се обади на баща си и прекъсна отпуска му.

— Ей, Книжен плъх — обади се някой. — Защо да ти вярваме? Нали си падаш по това маце? Какво ли няма да кажеш, за да я защитиш!

— Я си дръж устата! — срязва го Мандо, измъкна се от сепарето и застана до Нед. — Няма да наричаш приятеля ми лъжец!

— Точно така! — приближи се и Петела, и застана до Емили. — А на мене тази дама ми допада и хич не ми пука, ако ще да е роднина на самия дявол.

— Може и да е — подвижна друг и почти всички се засмяха.

— Аз също съм за нея — дойде откъм сепарето Зевзека.

— Това се отнася и за мен — добави Ал и го последва.

— И за мен. — И Майк се присъедини към групата, обградила Емили.

— Благодаря ви — успя да промълви тя, преглъщайки сълзите си.

— Абе, я да си остане тука — обади се някой откъм половината на Моника.

— Ами, да — съгласи се друг. — И стига сме дрънкали! Давайте да се връщаме към сериозното пиене.

Сред одобрителните възгласи Нед се обърна към Емили:

— Е, смятам, че получи своя отговор.

Емили не можа и да продума, само го гледаше в очите и се молеше правилно да е разгадала изражението, което виждаше там.

— Току-що придумах Бейли да те освободи за днес. Дръж си чантата — прошепна Моника, бързо се промъкна отзад и ѝ тикна чантата в ръката. — И на твоето място бих се изнизала оттук, преди да е променил решението си.

Емили погледна въпросително към Нед:

— Би ли ме...

— Естествено — каза той, прегърна я през раменете и я поведе към вратата.

Следобедните сенки на околните сгради вече се бяха удължили и покриваха запустялата улица, но въздухът още тегнеше, пращен и горещ. След всичко преживяно Емили почувства как коленете ѝ се подкосяват и се зарадва, че Нед я придържа.

— Ще вземем моята кола — поведе я той по тротоара. Минаха край обекта, Емили забави крачка и погледна нагоре към двадесетия етаж.

— Нед, ти едва не се...

— Да, но не съм — прекъсна я той, обви ръка около кръста ѝ и бързо отминаха гигантския скелет. — Само това е важното.

След броени минути те вече се движеха с колата на север към апартамента на Емили. Той улови ръката ѝ и я задържа.

— Благодаря ти, задето ме защити — започна тя, все още неуверена докъде са стигнали отношенията им. — Направо бяха

готови да ме осъдят заради името ми.

— Е, мога да ги разбера — още по-здраво стисна ръката ѝ той. — По едно време и аз бях на това мнение.

— А сега?

— Не, сега вече не.

— Заради признанието ми в бара ли? Видях те как се усмихваше тогава.

— Боже мой, беше страхотна! Толкова се гордеех с тебе! Но не, не затова. Аз... Дори и да не беше се върнала в бара, довечера щях да те потърся. Дори бях готов, ако се наложи, да отида при вашите.

— Наистина ли?

— Да. Разбираш ли, когато те видях как утешително прегърна Дани, нещо в мен се пречупи. Разбрах колко много го обичаш, и него, и цялото си семейство, как се разкъсваш между мен и тях.

— Така е — каза тя и сърцето ѝ се отпусна.

Той вплете пръсти в нейните, поднесе ръката ѝ към устните си, целуна я и продължи:

— Разбрах какво преживяваш емоционално — същото, което аз току-що бях преживял физически, като едва не се разкъсах на две. Нищо чудно, че не искаше да ми кажеш коя си. Такава болка!

— О, Нед... — Всяка негова дума, изпълнена с разбиране, заличаваше напрежението ѝ. Тя се отпусна на седалката.

— И възнамерявам да приключа с премерването на силите и да склуча мир с вашите. Много се надявам, че ще приемат маслинената клонка от ръцете ми.

— Мисля, че ще я приемат — каза тя, облегна глава на седалката и влюбено го погледна. — В края на краищата, нали се опита и да спасиш живота на Дани?

— Не мога да ти опиша как се почувствах, когато си помислих...

— Стига вече — стисна ръката му тя. — Нали не се случи най-лошото?

— На косъм му се размина. На косъм!

— Знам — погали го тя по ръката.

— Той вече е добре, нали?

— Да. След няколко часа ще е още по-добре. Между другото, в болницата си поговорих с татко, и ако щеш вярвай, той ми предложи да ми посредничи, за да те върне при мен.

— Наистина ли? — разсмя се Нед.

— Да, но аз му казах, че си прекалено голям инат, за да го послушаш.

— И наистина бях. — Нед притисна ръката ѝ към бедрото си. — Но вече няма да съм инат, Емили. И двамата с баща ти ще станем приятели, решил съм го.

— Значи сигурно ще станете — радостно се засмя Емили. — Вече знам какво е, когато ти решиш нещо.

— Чудесно, защото съм решил и да се оженим това лято.

— Още това лято?! — затаи дъх Емили.

— Толкова скоро ли ти се струва? Да не би родителите ти...

— Не, не — прекъсна го тя, щом радостта взе връх над задръжките ѝ. — Те сигурно няма да имат нищо против. Пък и тяхното мнение не е важно. — И се усмихна, осъзнала, че наистина е така. — Не е важно! Разбираш ли какво означава за мен да го кажа?!

— Знам само какво означава за мен — стисна ръката ѝ той. — Господи, колко те обичам!

— И аз те обичам... Нед, а сигурен ли си, че трябва да се оженим още сега? Мислех, че ще искаш да изчакаме, докато брат ти завърши.

— Не, не мога — засмя се той. — Прекалено силно те желая. Освен това, дори и да помагам на Кърт и на мама, парите пак ще ни стигат, ако се откажа от претенциозните си идеи как ще живеем.

— Нед, това няма...

— Да, но аз исках всичко да е свършено — и дом, и добри пари, изобщо всичко. Докато накрая осъзнах, че и това да сме заедно всеки божи ден, ще бъде достатъчно свършено. Е, какво ще кажеш?

— Ще кажа да! Не ме интересува нито къде ще живеем, нито какво ще ядем, нито каква кола ще караме. Сигурно си го разбрал досега.

— Да, разбрах го. — Той паркира и ѝ се усмихна: — Най-после го разбрах.

— Вече е залез — промълви тя. — Искаш ли да останем да го погледаме?

— Определено не — отвърна той и посегна към дръжката на вратата.

В спалнята Нед се поколеба, за пръв път, след като излязоха от бара:

— Аз... все пак трябва да взема един душ. След целия този тежък ден така съм се...

— Да не си посмял! — Тя захвърли и последните си дрехи и отметна завивката на леглото.

— Но, Емили...

— Не разбираш ли ти, мръсно, потно, прекрасно момче?! Не разбираш ли, че те обичам и такъв, какъвто си?! Я бързо се събличай и лягай тука!

— Слу-ушам, мадам — провлече той и много скоро се озова до нея. — Нещо друго, мадам?

— Целуни ме.

— На някакво конкретно място?

— На всички конкретни места.

— Да, с това определено ще мога да се справя.

Емили вдиша мъжкия му аромат, докато той обсипваше гърдите ѝ с целувки, и очите ѝ се замъглиха при нежното докосване на ръцете му — ръце, които можеха да се сключват като стоманени челюсти около огромните стоманени греди. Поглади изпъкналите мускули на ръцете му, на гърба му, и почувства силата, която можеше да издигне тия греди на място или пък да спаси човешки живот...

— Смелото ми момче... — прошепна тя.

Целуващите устни се срещнаха с нейните и той я погледна в очите:

— Не съм по-смел от теб.

— Но аз не съм смела!

— Не, смела си. — Той обхвана лицето ѝ с ръка. — Толкова смелост ти беше нужна днес следобед, за да признаеш коя си.

— Да, но ти беше до мен, а там, на двадесетия етаж, си бил сам.

— Не, не бях. Ти беше с мен. — Той впи в очите ѝ сериозния си поглед: — След всичко, което стана, осъзнах, че за мен винаги ще съществува единствено ти. И колкото и твърдо да се опитвах да те пропъдя от мислите си, колкото и да се опитвах да престана да те обичам — битката вече беше загубена. — Той се сгуши в нея и прокара език по ключицата ѝ.

— Радвам се, че изгуби тази битка — промълви тя и потръпна от удоволствие под настойчивите му устни.

— Е, не беше кой знае каква битка — промърка той между две целувки.

— И тази не е — задъхано каза тя. — Моля те. Нед... Обичай ме...

Издание:

Вики Люис Томпсън. Романтична развръзка

ИК „Арлекин-България“, София, 1995

Редактор: Теодора Давидова

ISBN: 954-110-422-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.